

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KOMİSER NAZLI
POLİSİYELERİ

İKİNCİ İNTİKAM

DENİZ
GÜRSOY

DENİZ GÜRSOY

1949 yılında İstanbul'da doğdu. 1968 yılında Robert Acadeniy'yi, 1972 yılında Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli şirketlerde üst düzey yöneticilik ve Genel Müdürlük görevlerinde bulundu.

1987 yılında STFA grubunda, Hizmet ve İşletmecilik AŞ'de Genel Müdürlük görevine getirildi. 1992 yılından emekliye ayrıldığı 2007 yılına kadar Sofra Yemek ve Üretim ve Hizmet AŞ'de Genel Müdür olarak çalıştı.

Deniz Gürsoy, Oğlak/Yemek dizisindeki yeme-içme kültürüyle ilgili; *"Tiridine, Tiridine, Suyuna da Bandım..."*, *Baharat ve Güç, Çilingir Sofrasında Rakı, Çilingir Sofrasında Rakı Mezeleri, Demlikten Süzülen Kültür Çay, Aşkın İlacı Çikolata, Midenin Cilasası Çorba, Yöresel Mutfağımız, Deniz Gürsoy'un Gastronomi Tarihi*, gibi çoksatan kitapları ile *Tespih, Parmak Uçlarındaki Huzur, Bir Nefes Keyif, Nargile ve Puro, Mavi Dumandaki Lezzet* adlı kitaplarının yanı sıra, Maceraperest Kitaplar'dan çıkan, Komiser Nazlı Polisiereleri / İlk İntikam ile İkinci İntikam ve Cepte Kitaplar'dan çıkan *Hayat... Yeniden* romanıyla tanınıyor.

***Deniz Gürsoy'un Maceraperest kitaplar'daki
Komiser Nazlı Polisiyeleri***

İkinci İntikam

İlk İntikam

İkinci İntikam

Komiser Nazlı Polisiyeleri

MACERAPEREST KİTAPLAR

Polisiye

İkinci İntikam / Deniz Gürsoy
Dizi editörü: Çiğdem Bakırcıoğlu

© Deniz Gürsoy, 2019
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2019
Sertifika No: 12149

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılarının dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: M. Deniz Çorbacıoğlu
Dizgi düzeni: Melior 9,5 / 12,5 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
Sertifika No: 12148

Birinci baskı: 2019
ISBN 978 - 975 - 329 - 969 - 5

“Maceraperest Kitaplar” bir Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti. ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel yayın yönetmeni: Senay Haznedaroğlu
Zambak Sokak 21, Oğlak Binası, 34435 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
www.oglak.com
e-posta: info@oglak.com
www.twitter.com/oglakkitap
www.facebook.com/oglakyayinlari
www.instagram.com/oglakkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İkinci İntikam

Komiser Nazlı Polisileri

Deniz Gürsoy

Macerat

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://karakantey.org>

Kardeşim Tamer Gürsoy'a...

Bu kitap kurgudur. Adlar, karakterler ve olaylar bütünüyle yazarın hayal dünyasında yaratılmış olup gerçek olaylara, yerlere ve kişilere olan benzerlikler yalnızca rastlantıdan ibarettir.

**“Küllerin arasından
Doğrulurum kızıl saçlarımla
Ve çıtır çıtır adam yerim.”**

Lady Lazarus / Sylvia Plath

Bu romanın yazılmasında başta polisiye türü yazmam için teşvik eden yayıncım Senay Haznedaroğlu, yürek-
lendirme seanslarına kesintisiz devam eden editörüm
Çiğdem Bakırcıoğlu'na, ilk okuyucularım Tamer Gürsoy,
Ali Aynacı ve Efraim Fenman'a, Komiser Nazlı'yı sınıfı-
mıza fahri öğrenci olarak kaydeden RA'68 sınıf arkadaş-
larıma, destekleri için Burhan Karaçam, Rıfat Karakim-
seli, Prof. Dr. Tansu Salman ve Onur Çokuludağ'a min-
net borçluyum.

Hepinize teşekkürlerimi sunarım.

Yalıkavak / Bodrum, 2019

Hükümet, Emniyet kadroları içine yerleşmiş “paralel” denen yapıyı çökertmek için temizlik harekâtına başlayınca ortaya âdeta bir süreklilik avı çıkmıştı. On sekiz bin civarı birinci sınıf polisin yaklaşık on iki bininin cemaatçi olduğu tahmin ediliyordu. Çünkü uzunca bir dönem Emniyet kadrolarına liyakat ve başarı değil, grup aidiyeti esas alınarak kabul ve atamalar yapılmıştı. Cemaatçilerin yönettiği Balyoz, Ergenekon, Poyrazköy ve askerî casusluk gibi davalarda suçsuz kişiler uydurma delillerle yıllarca haksız yere hapis hanelerde süründürüldü. Sonra da o polis, savcı ve hâkimler içeri tıkıldılar, kaçanları da hâlâ aranmakta. Her iki süreçte de rahatsız olan vatansever birkaç üst seviye Emniyet görevlisi bir lider altında toplanıp KR teşkilatını kurdular. Bu kurucu ekibin müşterek tarafı hepsinin babalarının terör örgütleri tarafından şehit edilmiş olması. KARE teşkilatı devleti yönetenlerin, bazen şehit çocuklarının ülkeye karşı duyarlılığına uygun yönetemediğine inanır, onun için de bu teşkilata aday üye olacakların illaki terör şehidi çocuğu olmasını isterler. Kurucuların bir konuda inancı çok sağlamdır. Vatanı en fazla sevenlerin babalarını bu uğurda kaybetmiş çocuklar olduğuna inanırlar. Eğer sevginin ölçüsü özveriyse, onlardan daha büyük özveride kim bulunmuş olabilirdi ki bu memlekette? Babasız büyümeyen bunu anlayamazdı. Bu nedenle KR teşkilatı üyeleri için Baba ve Amca’lar ne karar verirse vatanın iyiliği içindi ve doğru olduğuna inanırlardı. Soru sormaz, emri uygularlardı.

KARE teşkilatında herkes kanun adamıydı ama biraz farklıydılar. Kendi kanunlarını kendileri yazarlardı. Teşkilatın hiyerarşik yapısı şöyleydi: En tepede bir Baba

vardı. Bu Baba'ya bağılı altı Amca vardı. Amca'lara bağılı Dayı'lar ve Dayı'lara bağılı çalışan Abi'ler vardı.

Her Abi kendi Dayı'sını tanır, Dayı da kendisine talimat veren Amca'yı. O kadar. Her rütbe bir üstünü tanırdı. Ama Abiler iş gereğı başka departmanlarda ya da illerde çalışan diğeri Abi'lerle tanışabilirdi. Teşkilat, Baba tarafından sevk ve idare edilir, üyeler erkek olsun, kadın olsun fark etmez, birbirlerine "Abi" diye hitap ederlerdi. Baba'ya bağılı altı bucak vardı. Bunlardan en önemlisi Operasyon Bucağı'ydı. Planlama, lojistik ve infaz olarak üç ocağı ayrılırdı. İnfaz Ocağı, İstanbul Cinayet Büro-su şefi ve ona bağılı çalışan iki komiserden oluşmaktaydı. Diğeri bir bucak, İstihbarat'tı. İnsan Kaynağı Bucağı, yeni üye bulmaya, sicil ve tayin işlerine bakar; Maliye Bucağı teşkilatın gelirlerini yönetirdi. Bir de Halkla İlişkiler Bucağı vardı. Bu bucak operasyon sonrasında gerek emniyet kademelerinde gerekse basın ve medyada örtbas ve algı yönetimi işlerine bakardı. Son olarak bir de Bilgiişlem Bucağı vardı. Bilgisayar ve telekomünikasyon cihazları donanım, şifre kırma ve kripto çözme işlerine bakardı. Ant içtikten sonra teşkilattan ayrılmak diye bir olasılık yoktu. Operasyon Bucağı'ndan ayrılmak vardı. O da yalnızca destek bucaklarından birine geçiş biçiminde olurdu. Operasyon Bucağı'nın hiçbir birimine evli üye alınmaz, eğer üye operasyonda çalışırken evlenirse derhal destek bucaklarında yeni görev verilirdi. Eğer biri tamamen faaliyet dışı bırakılmak isteniyorsa ya da kişi öyle istiyorsa, üye kısaca EK denen "Eshab-ı Kehf" statüsüne alınarak uykuya yatırılırdı. Taa ki bir gün teşkilat kendisinden hizmet isteyinceye kadar.

Giydiği rengi solmuş mavi bluzu, düşük belli blucini ve bir eliyle sıkı sıkı göğsüne bastırduğu kalın, kapağında kocaman *Statistics* yazan fıstık yeşili kitabıyla onu gören İngilizce İşletme Fakültesi öğrencisi sanırdı. İyi de, diğer elinde tuttuğu gitar da neyin nesiydi? Bu okulda konservatuvar da yoktu, müzikle ilgili herhangi başka bölüm de. *Yine müzik tutkunu bir öğrenci işte!* diye düşündü kapıdaki güvenlik görevlisi. O sırada tam önünden geçmekte olan başka bir öğrenciye çevirdi bakışlarını. Uzun yağlı saçları, beş-altı günlük sakalı ve sol elinde taşıdığı ağır bavuluyla dikkatini çekmişti... Bir el hareketiyle yanına çağırıp üstünü aradı. Bir şey bulamayınca bavulu aralayıp içine baktı. Bavul, silme kitap doluydu. Kayda değer bir şey göremeyince salıverdi. Başını yine gitarlı kızın bulunduğu tarafa çevirdi. Aklına kızın gitarı taşımakta zorlandığı gelmişti. Oysa gitar zorlayacak kadar ağır olmamalıydı. Ama geç kalmıştı, gitarlı kızın yerinde yeller esiyordu.

Komiser Nazlı üniversitenin ana kapısından geçip on beş-yirmi adım sonra gitarı kaldırım taşına yasladı, boşa kalan eliyle başındaki geniş siperlikli şapkayı neredeyse güneş gözlüğüne degecek biçimde aşağıya doğru çekti. Gitarı tekrar eline alıp hemen yanından hızlı adımlarla geçen öğrenci grubuna karışarak kampüsün ana meydana gelinceye dek yürüdü. Meydana gelince onlardan ayrıldı. Yönlendirme tabelalarını arıyordu. Sonunda bir yönlendirme tabelasında, İnşaat Mühendisliği yazısını gördü. Tam önündeki binanın arkasında kalan bina olmalıydı. Bakışlarını tabeladan aşağı indirdiğinde gözle-

rine inanamadı. Sarı Tahsin direğe dayanmış, bir elinde kahverengi deri Bond çanta, diğer elinde siyah şemsiye, bütün dikkatini uzak bir noktaya dikmiş, duruyordu. Sarı Tahsin orada ne arıyordu? Onu takip mi ediyordu? Onu takip etse, önünde değil, arkasında bir yerde olurdu. Demek ki Sarı Tahsin burada başka bir iş peşindeydi. Yine kız peşinde olabileceğini düşündü. Şapkasının siperliğini biraz daha aşağıya çekip yoluna devam etti ve yandaki patikadan arkadaki binaya geçti. Ana girişten binaya girmeden önce sağ tarafa doğru beş-altı adım attı ve yandaki binayı da bu sayede kolaçan etmiş oldu. O da Elektrik-Elektronik Fakültesi binası olmalıydı. “Doğru adresteyim” dedi. Tekrar İnşaat Fakültesi’nin ana kapısına yöneldi ve içeri girdi. Bina beş katlıydı. Asansörde kamera bulunması riski olduğundan merdivenlere yöneldi. Bir grup öğrencinin arasına karışıp merdivenleri tırmanmaya başladı. Her katta bir-iki öğrenci gruptan ayrılıp seri adımlarla sınıflarına gidiyorlardı. Koridorda sınıf kapılarında bekleyen öğrencilerin seslerinin yarattığı uğultu vardı. Son iki öğrenci de beşinci kattaki sınıfların bulunduğu koridora girince Nazlı yalnız kaldı ve merdivenleri aynı tempoyla çıkmaya devam etti. Bir üst katta çatıya çıkan kapıyı buldu. Kapı kilitliydi ama bu Nazlı için sürpriz değildi. Sol cebindeki maymuncuğu çıkartıp birkaç denemeden sonra kilidi açtı. Sonunda çatı terasındaydı. Eyleme hazırlanırken dosyadaki fotoğrafta gördüğü manzara ile şu anda gördüğü manzara birebir örtüşmekteydi. Karşı binanın, yani Elektrik-Elektronik Fakültesi’nin dördüncü katında, sağdan üçüncü ve dördüncü pencerelerinden birinde olacaktı hedefi birazdan.

Gitar muhafazasını açıp içinden gitarı çıkartıp duvarın dibine usulca yere bıraktı. Arka kapağın kenarındaki iki kertiğe aynı anda eşit basınç uygulayınca kapak yerinden oynadı. Siyah bir torba aldı, açılan bölmeden.

Torbanın fermuarını açınca siyah, soğuk metal kendini gösterdi. Namluyu seri bir hareketle gövdeye oturtunca hafif bir “klik” sesi çıktı ve o siyah metal kargaşası birkaç, el çabukluğu marifet işleminden geçince sonunda dürbünlü tüfek hâline geliverdi. Hedef seksen-doksan metre mesafede olmalıydı. Görüş mesafesi net, hava rüzgârsızdı. Tüfeği fabrika ayarlarında bırakma kararını aldı. Saatine baktı. 17:45’i gösteriyordu. Hava kararınca kadar beklemesi gerekecekti. Bekledi. Arada sırada iki pencereye de göz atıyordu ama ikisinde de insan hareketi görünmüyordu. Bazı pencerelerde ışık varken o iki pencerede yoktu. Demek ki o laboratuvarı faaliyet daha başlamamıştı. Ama dosyada ne yazıyordu? Profesör herkes binadan ayrıldıktan sonra laboratuvara giriyor ve yalnız başına bazı deneyler yapıyordu. Anlaşılan daha beklemesi gerekecekti. Tüfeği sağ tarafa yere yatırdı. Biraz yükselip iki pencereye tekrar baktı. Işık yoktu, hayat yoktu. Zaten olsa da hava iyice kararmadan işi halletmek uygun olmazdı. Karanlık onu gizleyecek, laboratuvar ışıkları da hedefi belirgin hâle getirecekti. Kendini iyice geriye, kapının yanına çekip sırtını kapıya verdi ve beklemeye devam etti. Nazlı beklemeyi hiç sevmezdi. Can sıkıntısından tepeye doğru bakınca çatı çıkıntısının altında, köşede bir kırılma çukuru gördü. Çamur ve saman sanki yoğurulmuş da bir mimarın elinden çıkıp oraya monte edilmişti. *Allah’ın işine bak!* dedi içinden, *Kim bilir ne büyük zahmetle kurdular o yuvayı oraya?* Biraz sonra infaz edeceği profesörü düşündü. *Onu da bir ana ne büyük zahmetle doğurup büyüttü.* Profesörün kafasında onca bilgi birikmişti. Şimdi üç kuruşluk bir kurşun bütün bu emekleri boşa çıkartıyordu. *Kim bilir profesör ne yanlış yaptı da Baba infazına karar verdi?* diye düşündü. Sonra kovdu bu düşünceleri kafasından. Felsefeye girmenin âlemi yoktu. İşini yapmalıydı. İş için de uygun ortam birazdan hazır olacaktı.

Bir kez daha doğrulup biraz yükseldi. Nihayet iki pencerede de ışık vardı. Ancak ışık binanın diğer pencerelerindekine göre biraz zayıftı. Artık hava kendini gizleyebilecek kadar kararmıştı. Biraz ileride duvara yasladığı gitar muhafazasını alıp teras kapısının tokmağı altına sıkıştırarak kapıyı sağlama aldı. Çünkü birazdan gözünü dürbüne dayadığında tünel bakışı denilen pozisyona girecek, görüşü iyice daralacağı gibi zihinsel odaklanması o tünelde yoğunlaşacaktı. Yani arka ve yan taraflarını sağlama almalıydı. Yerde sürünerek terasın korkuluğuna geldi. Doğru duruş ve denge. Keskin nişancılıkta her şey bu ikiliye, sonra da kavrayışı doğru yapmaya bağlıydı. Seksen-doksan santim yüksekliğindeki korkuluğun üzerine namluyu dayayarak sol eliyle tüfeğin kundağıyla alt kısmını kavradı. Sol elinin V şekline getirilmiş baş ve işaret parmakları arasına alıp hafifçe kaldırarak namlunun duvarla olan temasını kesti. Köpeklerin üzerindeki sudan kurtulmak için silkelenmelerine benzer bir hareketle kaslarını gevşetti. Atış öncesi kaslar gevşetilmeliydi. Keskin nişancılığın başka gerekleri de vardı. Silahı sıkı tutmalıydı. Silahı tekrar sıkıca kavradı. Kalp atışlarını kontrol etti. Kalp atışlarının da normalleştiğini hissedince içi rahat etti. Aceleci davranılmamalıydı. Sakinleşip hareketlerini biraz daha yavaşlattı. Silahın dipçliğini sağ kolunun pazusuna dayadı. Titremeye engel olmalıydı. İşaret parmağı tetik köprüsünün üzerinde yerini almıştı. Yavaşça işaret parmağını tetik köprüsünün üzerinden kaldırıp köprünün içine soktu. Parmağı tetiğe temas etti. Gözünü nişangâh dürbününe iyice dayayıp netlik ayarını çok az düzeltti. Dürbünün hedef göstergesinde bomboş pencereden başka bir şey görünmüyordu. Derken umulmadık bir hareketlenme oldu pencerede. Yerden yukarı doğru kalkan çıplak bir adamdı bu. Nazlı derin bir nefes alıp tamamını dışarıya vererek ciğerlerini boşalttı. Sonra

ikinci nefesi alıp yarısını dışarıya koyverdi. Son olarak biraz daha nefes verip kalanını tuttu. Adamın kafasına nişan aldı ve tetiği çekti. Adamın yer çekimine uyarak yere kapaklandığını gördükten sonra tüfeği duvarın üzerinden çekip yere tam siper olarak uzandı. *Laboratuvarda cıvıl bir profesör... Kel alaka?* diye düşündü. Sonra yanlış yaptığını fark etti. Kalkıp duvarın üzerinde eski pozisyonunu alarak tekrar iki pencereyi de dürbünle kontrol altında tutmaya devam etti. O da ne? Ellerinde tuttuğu iki ayakkabıyla göğsünü kapatmaya çalışan çıplak bir kadın. Nefesini tuttu ve tetiğe asıldı. Vurduğundan emin olamadı, çünkü kadın olduğu yere düşmeyip yana doğru savrulmuştu. Dert etmedi. Görünürde başka hedef kalmamıştı. Karşı binaya gidip kadının kafasına bir kurşun sıkıp işi sağlama da alamazdı. “Bu iş buraya kadar” dedi ve toparlanmaya koyuldu.

Seri hareketlerle tüfeğin namlusunu söktü. Gitarın arka kapağını açıp silahı iki parça hâlinde torbasına koyup bölmeye yerleştirdi. Gitarı muhafazasının içine yerleştirdikten sonra terasta boş kovanları aramaya koyuldu. Birbirlerine bir buçuk metre kadar mesafede yerde yatıyorlardı. Eğilip ikisini de alarak cebine attı. Gitarı bu defa sırtına astı, istatistik kitabı elinde, yavaş adımlarla merdivenlerden inip binadan çıktı. Zaman ilerlediğinden etrafta yürüyen bir grup da yoktu ki onların arasına karışsın. İki kişinin arkasına takılıp iki adım mesafeyi sürekli koruyarak yürüdü. Çıkış kapısına yaklaşırken otuz metre kala durdu, bekledi. Daha büyük bir kalabalık onun hizasına geldiğinde aralarına karışarak kapıdan dışarı çıktı. Biraz ileride, motosikleti bıraktığı yerde duruyordu. Kaskını da kimse çalmamıştı. Kaskını başına takarken bir yandan ertesi sabahki gazete manşetlerini düşünüyor, diğer yandan da bir soruyu kendine sormadan edemiyordu. *Profesörün laboratuvarda yattığı kadın kimdi acaba?*

2

Nazlı yatağında bir o yana, bir bu yana dönüp duruyor, bir türlü uyku tutmuyordu. Huzursuzdu. Sen tut taa Bayburt'tan, belki on binde bir polise isabet edecek kadar şanslı olup İstanbul Cinayet Bürosu'na tayin ol ve kısa sürede kendini sevdirep orada iyi bir yer edin. Sonra aynı zamanda bağlı olduğun Emniyet Teşkilatı içinde yuvalanmış gizli KR teşkilatındaki ilk infaz görevinde ilk intikamını alacak biçimde öz babanın katilini tek kurşunla eşek cennetine boylat. Onunla da kalma... teşkilata bir milyon doların üzerinde finansman sağlayacak harekâta katıl ve iyi bir puan da ondan al. Sonra? Sonrası işte bu. Git, suçsuz bir kadını öldür.

Nazlı sağına dönüp kolunu yastığın altına kısırdı. Hiç hesapta yokken bu kadın da nereden çıkmıştı? Suçsuz bir insanı yok yere öldürmüştü. Profesör muhtemelen infazı hak edecek bir fiil içerisindeydi... ama kadın? Kadının tek suçu, yanlış zamanda, yanlış yerde olmasıydı. İşin daha da kötüsü teşkilatın bu fazladan cesedi nasıl karşılayacağıydı. Bu defa soluna dönüp dizlerini karnına çekti. Acaba üyesi olduğu KR onun hanesine eksi puan yazar mıydı? Yazarsa teşkilat içinde nasıl Abi'likten Dayı'lığa terfi edecekti? Sonra da sırasıyla Amca ve en sonunda da teşkilatın en tepesine geçecek ve Baba olacaktı. Baba olduğunda da ona Ana demeleri şartını koyacaktı. Erkeklerin dünyasında bir kadın başkan. O zaman mutlak güç onda olacaktı. Ana demeyip de ne diyeceklerdi ki ona. Sıkıysa demesinlerdi. Bir an önce Dayı olmalıydı.

Ama nasıl? Tekrar sağına döndü ve esnede aklına teş-

kilata sicilini kimin raporladığı sorusu geldi. Tabii ki Başkomiser Remzi Dayı. Öyleyse sıcak tutulacak kişi oydu. Hem de sımsıcak. Zaten onun hayran hayran bakışlarından ve tavırlarından kendisine ilgi duyduğunu sezmişti. Ama bu ilginin derecesi neydi?

Fenalık basmıştı.

Başlangıçta mesleğini, yaptığı kahramanca işlerden dolayı çok seviyordu. Adalet adına hareket ediyor, kötülerini yakalayarak, öldürerek içinde yettiği toplumu koruyordu. Bu yolla toplumdan aldığını topluma vererek müthiş bir tatmin sağlıyordu. Ama teşkilata girdiğinden beri kafasında tam da tarif edemediği bir huzursuzluk git-tikçe büyüyordu. Sanki artık asıl mesleği polislik değil de teşkilatın elemanı olarak ifa ettiği infazcılıktı. Bu durum onu rahatsız ediyordu. Bayburt Özel Kuvvetler'de polislik yaparken de adam öldürdüğü olmuştu ama hiç vicdan azabı çekmemişti. Çünkü önceden tarif edilmiş "iyiler" ile "kötüler" vardı ve o kötülerin peşindeydi. Onlar kötüydü ve toplumun içinden ayıklanmalıydı. Bu ayıklama işi de polisin göreviydi. Yakalıyor, adalete teslim ediyor, hükmü adalet mekanizması veriyordu. Ama teşkilat infazları öyle değildi. Önceden tarifi yapılmamış iyi-kötü ayırımıyla yapılıyordu. Yani Baba, "Kötü" diyor ve o kişi infaz ediliyordu. Ya kötü değilse?

Önce, o taktirde vebalin tamamen Baba'ya ait olduğunu düşündü ve biraz rahatladı. Ama sonra tetiği çekenin kendisi olduğu aklına gelince bu işe boğazına kadar battığını anladı. Nedamet duygusu içinde iyice büyüdü. "Ben ne yapıyorum Allah aşkına?" sorusunu sormadan edemedi. "Tetikçiyim işte! Bunu kabullenmem lazım. Çünkü meslekte basamakları üçer beşer atlayarak tırmanmanın en kolay yolu bu! Hedefe ulaşuncaya kadar senin için 'iyi', soyut bir kavram. Bırak onu bir kenara. Baba, 'Kötü' demişse o kişi kötü. Ve polislikte her gün karşılaşılan da iyiler değil,

kötüler. Yani polisliğin gerçeği ‘kötüler.’ Baba da kötülerin en kötüsünü seçip önüne koyuyor işte. Sana da adamın alnının ortasına kurşunu sıkmak kalıyor... hepsi bu!”

Üzerinden pikeyi attı, *Oh be!* dedi içinden. Biraz rahatlamıştı. Aklına yine Remzi Dayı geldi.

Remzi, benim, babamın katili Bedir’den intikam almak istediğimi bal gibi biliyordu. Baba’dan Bedir’in infaz kararını aldıktan sonra o görevi benden başka herkese verebilirdi, diye düşündü. Remzi Dayı, Bedir’in infaz görevini kendisine verdikten sonra tam çıkarken geri dönüp “Bu kıyağımı unutma!” dememiş miydi? Sanki kendisinden bir şey bekleniyor gibiydi. Acaba bu beklenen şey biraz daha ilgi miydi? Amirine biraz daha ilgi göstermekle terfi edecekse bu maliyeti karşılayabilirdi. Ama daha fazlasını... asla! Yoklayarak mesafe almalıydı. Amirini sıcak değil de ılık tutmalıydı. Bunları düşünürken uykuya daldı.

Önce çocukluğunun geçtiği Adıyaman’da, akarsu kenarındaki evde buldu kendini. Mutlu çocukluğu, sonra polis olan babasının o zamanlar azılı bir terörist olan Bedir tarafından öldürülüşü ve ardından annesini Safranbolu yakınındaki Yörükler Köyü Mezarlığı’na defnedişleri birer film şeridi gibi akıyordu rüyasında. Neyse ki babasını öldürüp ailesinin hayatını cehenneme çeviren Bedir’den intikam alma şansını bulmuş ve tek kurşunla işini bitirmişti.

Sonra Diyarbakır Yetiştirme Yurdu’ndaki günleri ak-maya başladı film şeridinden. Ve tabii oranın müdürü Sarı Tahsin düştü ekrana. Okulda üstün başarı ödülünü aldığı günün akşamı bir ödül de Sarı Tahsin’den almıştı. Sarı Tahsin onu diğer öğretmenlere, “Çocuk sıcak bir aile ortamında benim çocuklarla bir akşam yemeği yesin” deyip evine götürmemiş miydi? Ama eve vardıklarında kimse yoktu. Bir süre onu, “Şimdi gelirler” diye oyalandıktan sonra çirkin yüzünü göstermiş, üzerine o ağır gövdesiyle çullanmıştı. İşini bitirdikten sonra da, “Bu

aramızda kalacak, kimseye söylemek yok. Söylersen seni yaşatmam!" demişti. Sarı Tahsin'in dev gibi cüssesinin altında ezildiğini hissetti tekrar; onun alkol, sigara kokuları karışık nefesini yeniden duyar gibi oldu.

Uyanmıştı. *Her defasında aynı kâbus*, dedi içinden. Her kâbus sonrası olduğu gibi nefessiz kalmış, dizleri titremeye başlamıştı. Başucundaki lambayı yaktı, komodinin üzerinde duran hapı yarım bardak suyla içti. Bardağı yerine koyarken abajurun eğilmiş olduğunu fark etti, düzeltip düşünmeye devam etti. *Alacağın olsun Sarı Tahsin!* dedi içinden. Ve bir kez daha yeminini tekrarladı, "Bak koskoca İstanbul'da izini kaybettirmiştin ama ben seni buldum. Ölümlerden ölüm beğen artık. Sana uykusuz geçen gecelerimin, kâbuslarımın hesabını sormazsam namerdim! Bana yaptıklarının hepsini burnundan fitil fitil getireceğim."

Kalbi küt küt atıyordu. Acaba rüyasının kâbusa dönen son demlerinde feryat etmiş, evdeki diğer kızlar işitmiş miydi? Ama işitseler şimdiye kadar odasına gelmiş olurlardı. Birden aklına evdeki tuhaf beraberlikleri geldi. Gazeteci olan Meryem, eskort kız olan Sibel ve bir de komiser olan kendisi. *Ne üçlü ama!* dedi içinden. Meryem'i Diyarbakır'daki yetiştirme yurdundan tanıyordu. Bir eskort kızla aynı dairede kalmak baştan garip gelse de Sibel'i tanıdıkça ona kanı ısınmıştı, pikeyi üzerine çekti. Kalp atışlarının normale döndüğünü fark etti. Bu defa da diğer tarafına dönerek uyumaya çalıştı. Kısa bir süre daha Cinayet Büro'da komiserlik yaparken aynı zamanda KR infazcısı olmanın zorluklarını daha ne kadar yaşaması gerektiğini düşündü. "En tepeye tırmanıncaya kadar!" dedi ve gözlerini yumdu. Bu defa Nazlı'yı rüyasız, kâbussuz bir uyku bekliyordu.

3

Nazlı, Başkomiser Remzi'yi ilk defa bu kadar sinirli görüyordu. "Kadını gördüğünde tetikteki parmağını değil, kafanı çalıştıracaktın! Kural ne? Kadın şahit olmuş mu? Evet, olmuş. Ama neye? Adamın vuruluşuna. Adamın vuruluşuna şahit olmuşsa bize ne? Kadın kurşunu bile görmemiş, tüfeği bile görmemiş, seni bile görmemiş... Neyin şahidi olmuş da sen kadını temizleyeceksin? Olmadı bu iş Kara Şimşek. Bir çuval inciri berbat ettin. Bakalım nasıl temizleyeceğiz?"

"Haklısın Dayı, o tetiği çekmemem gerekiyordu ama çektim. Öyle anlarda refleksler ağır basıyor, muhakemeniz ve mantığınız daha geç devreye giriyor" dedi Nazlı.

"Nazlı Abi, tamam, profesörle ilgili görevi başarıyla tamamladın. O tek kurşunla mevta olmuş. Hak etmişti deyyus. Ama kadını vurmanı anlayamıyorum. Bırakacaktın öyle elleri böğründe sallanan bir çift pabuçla anadan üryan sıvışıp gitsin. Kime gidip anlatacaktı ki olayın şahidi olduğunu? Sormazlar mı o zaman, 'Kızım senin o saatte ne işin vardı orada?' diye. O da yaşasaydı, rezil olmasın diye ömür boyu susacaktı elbet. Susmayıp da ne yapacaktı ki? Şimdi de suskun ama sayende ölü. Bizim işlerde bir ölü daima iki ölüden iyidir."

"Dayı, oldu bir kere. Bunu telafi etmenin bir yolu yok mu?"

"Ölen kadın herhangi biri olsaydı kolaydı."

"Kimmiş peki?"

"Olga Kuznetsov. İstanbul Rus Başkonsolosluğu'nda

görevli memur. Yani ajan. Şimdi anladın mı neden par-maktan önce kafanın çalışması gerektiğini?"

"Şimdi ne olacak Dayı?"

"Valla, ben elimden geleni yapacağım. İnşallah Amca ikna olur."

Nazlı yerinden kalktı ve iki adımda yanı başına gel-diği Başkomiser Remzi'nin yanaklarının dudaklarına yakın kısımlarına iki öpücük kondurdu. Remzi için za-man Nazlı'nın odadan çıkarken kapattığı kapının sesiyle irkildiği ana kadar duruvermişti. O iki öpücük aklını başından alıp götürdü. Nerelere mi? Nazlı'yla Venedik'te gondolun içinde Büyük Kanal'da ilerliyorlardı. Kolu Nazlı'nın omzunda. Akabinde sahne değişiverdi. Bu defa da Kapadokya'da kayalara kazılmış odalardan ibaret bir otelin terasında, karşıdaki vadide göğe yayılmış balonları seyrediyorlardı. Yine kolu Nazlı'nın omzundaydı. Eliyle yanaklarını sıvazlayıp avcunu burnuna doğru tuttu. Nazlı'nın kokusuydu bu. Doya doya kokladı. Bir süre sonra burnu o kokuyu duymaz oldu. Burnu mu alışmıştı o kokuya, yoksa koklaya koklaya kokuyu mu bitirmişti... anlayamadı.

Tam o sırada kapı çalındı. "Gel!" diye bağırdı. Komiser Yusuf koşar adım odayı kat edip Başkomiser Remzi'nin önündeki koltuğa oturdu. Gövdesini masanın üzerinden Remzi'ye doğru yaklaştırarak alçak sesle, "Dayı mesele çözüldü. Cep telefonunda son iki konuşmayı yaptığı kişiyi de bulduk. Sosyete pezevengi Hamdi çıktı. Pezo bülbül gibi öttü. Amca'nın bize verdiği üç kişilik dosya vardı ya... bu üç kişi kadın istedikleri zaman onlara hep Olga'yı göndermek için Ruslarla anlaşma yapmış. Karşı-lığında da bu kız aldığı paranın tamamını Pezo Hamdi'ye veriyormuş. Yani profesörün hayat kadını zannettiği Rus kız, aslında Rus casusuymuş.

“Amca rapora infaz gerekçesini koymayıp rütbe olarak bir altına, yani Dayı’ya şifahen anlatır. Bu KARE’nin vazgeçilmez prensibidir. Bu bilgiyi alan Dayı infaz ekibine gerekçeyi gerekirse anlatır. Şimdi gerekti galiba. Çünkü Nazlı’nın yediği haltı temizlememiz lazım. Emin Taşer adlı o profesör savunma teknolojileri uzmanıydı. Siber füzyon konusunda çalışıyordu.”

“Yani ne yapardı?”

“Bilgisayar sistemlerine yönelik tehditleri tespit edip zararlı yazılımlara karşı önlemler geliştiren ekibin başıydı. Yani uluslararası bilgisayar korsanlarıyla mücadele ediyordu. Her neyse... konu hayli teknik. Bizim Deniz Kuvvetleri’nin yerli denizaltılarında, yerli helikopter ve insansız hava araçlarında da bu ekibin yaptığı yazılımlar kullanılıyor. Yani milli savunmamız için hayati önemde sırlar var bu ekipte ve ölen profesör de ekibin başı.”

“İyi de... o zaman baştan yanlış gibi gözükse de, Nazlı farkında olmadan doğru iş yapmış olmuyor mu kadını haklamakla? Hatta infaz emri adam için değil, bence kadın için çıkartılmalıydı. Profesörün ne suçu var ki bu işte? Belki daha sırrı vermemiştii kıza, eğer öyleyse bok yoluna Niyazi oldu.”

“Keşke öyle olsaydı. Maalesef bir kısmını vermiş sırrın, anlaşılan geri kalan kısmı aktarmasın diye bu eylem planlanmış. Neyse getirdiğin bilgiyle Nazlı’yı daha rahat savunabiliriz teşkilat yöneticilerine. Ama yine de Nazlı hatalı. Önce tetik, sonra düşünmek olmaz. Önce düşünceksiniz... sonra tetik!”

Sonbahar kendini göstermeye başlamış, kuru yapraklardan oluşan örtüsünü her yere sermişti. Gökyüzünde kümelenmiş kurşuni bulutların arasında batmakta olan güneşin solgun ışıkları yaprakların kahverengi ve sarı renklerini yer yer kızıla çeviriyordu. Esen hafif rüzgâr yaprakların bazılarını önüne katıp ya çukurlara dolduruyor ya da bir tümseğin önüne yığıyordu. Tabiat, kimsenin yardımını olmaksızın, kendini kış uykusuna hazırlıyordu.

Nazlı, Polonezköy yolunda son viraja girerken yavaşladı. Birinci sebze tezgâhını geçti, ikincisinin önünden geçerken etrafı kolaçan etti ve orada Sarı Tahsin'in karısı ve on-on iki yaşlarında bir oğlan çocuğundan başka kimse olmadığını görünce rahatladı. Motosikleti tezgâhın biraz ilerisindeki park yeri düzlüğünün en son noktasına park edip yürüyerek sergiye geldi.

"Bakıyorum çeşitler çoğalmış. Daha önce uğradığımda domates, salatalık toplamıştım şu aşağıdaki tarladan, hatırladınız mı?"

"Hatırlamam mı? Tarlaya indiydin de epey sonra altı tomatos, on iki salatalıkla döndüydün. Ben de bütün mahsulü toplayacağını düşündüydüm."

"Şimdi de toplayabilir miyim? Yalnız geçen sefer toplarken evden bir adam çıkıp bana yanlış bir iş yapıyor-muşum gibi dik dik bakmıştı. O varsa gidip toplamam. Buradakilerden alıp giderim."

"O benim boynu devrilesi kocam Tahsin. Ankara'ya gitti, üç-beş gün gelmez gayrı. Bir şeycikler olmaz. Sen in,

topla. Yalnız bu sefer az daha ileri gitmen lazım. Tomatoslarla salatalıklar aha şu tarlanın sonunda. Patlıcanla biberler için evin arkasını dolanacan” dedi ve dört-beş plastik poşet uzattı. Nazlı uzanıp poşetleri alırken adını sordu.

“Zeliha” dedi.

“Sağ olasın Zeliha Hanım, Tokatlı olduğunu söylemiş-tin geçen sefer... doğru mu?”

“Doğrudur, aslen Tokatlı’yım. Evlenince benim herifin görevi icabı bir süre Diyarbakır’da kaldıydık. Sonra Adana’ya tayini çıktı. Sekiz sene de orada kaldık. Sonra orada onun işinde bir şeyler oldu, apar topar buraya geldik. Aha burası bana babamdan kaldı. Yani anlayacağın mal benim, rahat ol. Sana kimse dik dik bakamaz.”

“Zeliha Hanım geçen defa geldiğimde sana iyiden iyiye kanım ısındı.”

“Valla ne yalan söyleyeyim, benim de sana kanım kaynadı.”

“Bu oğlan kim?”

“Bu kız gardaşımın ufak oğlu Gazi, sergiyi o idare ediy-o. O olmasa bu yük bu yaşta bana zor geliy-i. Kocam olacak Tahsin kömüştü hiç yardım etmez.”

“Diyecektim ki sergiyi on dakika ona bırakıversen de benimle tarlaya insan ne iyi olur. Hem laflarız hem de sen bana iyisini toplamayı öğretirsin.”

Zeliha ahşap kasanın yanından iki poşet daha alıp biraz ötede marulları su dolu varile sokup çıkartmakta olan oğlana bağırdı.

“Gazi, beş-on dakika yalnız kalacaksın. Ben bu hanım kızla tarlaya iniyom, bir şeyler toplayıp gelece-m.”

Beş adım sonra Zeliha tarlaya inmiş, orada bekleyen Nazlı’nın yanına gelmişti. Tarhların aralarındaki boşluk-ları izleyerek tarlanın sonuna kadar ilerlediler. Nazlı po-

şeti açık tutuyor, Zeliha bir yandan topladıklarını poşete yerleştirirken, diğer yandan da konuşuyordu.

“Adın ne kızım?”

“Berna.”

“Evli misin gıı Berna?”

“Hayır ama nişanlanmak üzereyim.”

“Demek öyle. Biraz geç kalmışa benzersin ya böylesi herhalde daha iyi. Bu yaşta yaş tahtaya basmazsın hemü. Bizi köy yerinde çocuk denecek yaşta evlendirdiler. On altı yaşındaydım bu Tahsin denen kömüşe vardığımda. O yaştayken insan Hanya’yı Konya’yı bilmiyo.” Zeliha boşta kalan eliyle “yaklaş” işareti yaptı ve konuşmaya kısık sesle devam etti. Nazlı biraz yaklaştı. Zeliha eliyle evin arka köşesine gelen pencereyi gösterdi.

“Kömüşün yattığı oda aha orası. Allah’ın bildiğini kuldan ne saklayayım? Bazı geceler işemeye kalktıktan sonra kapısını aralık unuttur da horlmasına uyanırım. Kalkar kapısını kaparım ki ses gelmesin. İşte o sırada şeytan dürter beni.”

“Nasıl yani?”

“Şeytan diyor ki, ‘Git boğazını sık, gebert şu namus-suzu’ ama yapamam. ‘Çekecek çilem varmış demek ki, yazım böyleymiş’ deyip gider yatarım.”

“Mutsuz bir evlilik yapmış gibi konuşuyorsun. Ne yapıyor? Dövüyor mu?”

“Döver, söver, dahası da var ya neyse!”

Evin arka tarafına dönüp patlıcan tarlasına geçmişlerdi. Nazlı bir yandan pencereleri sayarak evin iç yapısını iyice anlamaya çalışıyordu.

“Ankara’da ne yapıyor Tahsin Bey?”

“Ben de anlayamadım gitti vallah billah. Altı yıldır kendini dine verdi. Üç kulhuvallah, bir elham oku desen bilmezdi kömüş. Şimdi beş vakit namazında. ‘İmam

oldum' deyip duruyu. Sarı Tahsin'den imam olursa sen bunun cemaatini düşün. Buna özel telefon vermişler, o telefondan sürekli birileriyle konuşuya. Arada bir de Ankara'da toplantısı olduğunu söyleyip gidiyi."

Zeliha'nın ağzı arada memleketinin şivesine kaydıkça Nazlı, kadınla konuşurken yalnızca bilgi değil, aynı zamanda keyif de alıyordu.

"Evde iki kişi mi yaşıyorsunuz?"

"Şu sıralar iki kişiyiz ama kuma gelince üç oluruz."

"Kuma mı?"

"He ya kuma."

"Bu zamanda İstanbul gibi yerde kuma mı olurmuş?"

"Onun için boynu altında kalsın diyom ya! Bir kuma olsa iyi, üzerime tam sekiz tane kuma getirdi."

"El insaf, hepsi aynı zamanda değil herhalde?"

"Yok, senede bir... genç kuma geliyi, sekiz ay, bir sene bu evde, sonra bir gün bir de bakmışsın gidivermiş. Üç-beş ay sonra yenisi geliyi."

"Kızların hepsi genç mi?"

"Bazıları çocuk yaşta gı!"

"Peki, nereden buluyor bu kızları?"

"Biri bir telefon eder, bizimki ertesi gün atlayıp gider, kızı getirir."

Nazlı umduğu bilgiden fazlasını aldığını fark ederek konuyu değiştirmeyi uygun buldu.

"Buralara niye dikmediniz?" diye sordu.

Binadan bahçenin sonundaki ahşap kulübeye kadar olan toprak, bir buçuk metre eninde şerit hâlinde ekilmemiş olarak duruyordu. Yol gibiydi.

"Benim herif bunun altına bir dehliz kazdırttı. Yani toprağın on santim altı beton. Tomatos diktik, olmadı."

"Dehliz niye?"

"Bilmem vallah billah. O kulübeye bir de motosiklet

koydu. Güvenliğimiz içinmiş. Evde bir şey olursa oradan kaçmak için.”

Nazlı yine konuyu değiştirmek istedi.

“Zeliha Hanım, Tokatlı’ydın değil mi? Özlüyor musun memleketini?”

“En çok bu Tahsin bana kötü davrandığında özlüyom oraları vallah billah. Çekip gidesim geliyo ama orada herkesin bir kurulu düzeni var, tek başıma ne yaparım?”

“En çok nesini özlüyorsun Tokat’ın?”

“Mesela Erbaa’nın asma yaprağı, bezli sucuk, Zile pekmezi, çemüç, hep oradan gönderirler.”

“Çemüç ne?”

“Üzümleri salkım salkım tavana asarız, orada guruyup çemüç olurlar.”

“Haa, kara üzüm desene.”

“Ama çemüç çok lezzetli oluyi. O senin guruyemişçiden aldıklarına benzemiye.”

“Bütün bunlar Tokat’tan geliyor madem, nesi kalıyor geriye Tokat’ın özlenecek?”

“Yoğurtmaçla cevizli çöreği ara sıra gavaltı için yapıyom. Bak başörtüme, Tokat yazması. Tokat kebabını da az ilerde Cumhuriyet Köyü’ne varmadan yolun sağında bir yer var, orası yapıye. Arada bir gidip nefis görletiyoz. Ama nerede o Niksar’daki Çamiçi yaylasının Ayvaz suyu? Canım şimdi Almus’un alabalık tavasını çekti. Olsa da yesek gıı.”

Dolmalık biber tarhları evin diğer yanındaydı. Arkadan dolaşip o yana geldiler. Nazlı banyo penceresini görünce evin iç planını kafasında tamamlamış oldu. Zeliha Hanım’a teşekkür edip ertesi hafta biraz ilerideki Cumhuriyet Köyü’ndeki bir arkadaşının evine meşhur bir falcı geleceğini söyleyip katılıp katılamayacağını sordu. Zeliha fala bayıldığını ancak akşam vakti sergiyi kapattıktan

sonraki bir saatteyse katılabileceğini söyledi. Nazlı da toplantının akşam yemeği sonrasında bir kahve içimi süresi alacağını, gelmek isterse onu geçerken yol üzerindeki sergiden alıp sonrasında aynı yere bırakmayı teklif etti.

Motosikleti göstererek, "Tabii motora binmekten çekinmezsen."

"Yok, gıı çekinmem. Çocukken Tokat'ta abimin motosikletine çok bindiydim."

"İyi o zaman, cep telefonu numaranı ver, kaydedeyim, yaklaşıırken seni ararım, evden buraya çıkarsın. Bir de senin mendebur kocanla karşılaşp bu anlattıklarından sonra onun boğazını sıkmak istemem."

Gülüştüler. Zeliha numarayı verdi. Nazlı parayı ödedikten sonra kucaklaşıp ayrıldılar. Zeliha tezgâhın başına döndü. Nazlı motorun iki yanına poşetleri astıktan sonra İstanbul istikametine doğru yola koyuldu.

Yolda Sarı Tahsin'e ne kadar da çabuk yaklaştığını düşünüyordu. İşler şimdilik iyi gidiyordu. Rakibini alt etmeden önce onunla ilgili bilgi toplamak, tuhaf yönlerini keşfetmek, elzemdi. Şansı yaver gitmiş ve karısından en mahrem bilgileri bile bir seansta alabilmişti. Evin içini de avcunun içi gibi biliyordu artık.

Anladığı kadarıyla Sarı Tahsin, Anadolu'daki yetiştirme yurtlarından genç kızları İstanbul'a getirip onları çalıştıracak muhabbet tellallarına peşkeş çekmeye devam ediyordu. Orasını anlamıştı ama Sarı Tahsin'in Ankara'da ne işi olurdu ki? Bir de imam olduğunu söylemesi garipti. Diyanet ne zamandan beri din eğitimi almamış adamları imam tayin ediyordu? Kafasına takıldı. Fal numarasıyla Zeliha'yla tekrar görüştüğünde bunu daha da sorgulamalıydı. Aklına yine okul birincisi olduğunda Sarı Tahsin'den aldığı özel ödöl geldi. O zamanlar o küçük, Tahsin büyüktü. Yapabileceği bir şey yoktu. Gücü yetinceye

kadar direnmiş ama sonra teslim olmuştu. Tahsin üzerine abanırken çektiği acı bir yana, ensesini öperken duyduğu alkol ve sigara kokusu midesini bulandırmıştı. Tahsin onu ters ilişkiyle kirletmiş ve kimseye bundan bahsederse öldüreceği tehdidini savurmuştu. Nazlı üç gün poposunun üstüne oturamamış, kimseye de bir şey anlatmamıştı. O iğrenç alkol-sigara kokusu konu olunca içi yine bir tuhaf oldu, kalp atışlarının hızlandığını, midesinden bir şeylerin çekilir gibi olduğunu hissetti. Önündeki viraja girmekten vazgeçip hemen motoru kenardaki düzlüğe çekti. Kaskını çıkarttı, montunun cebinden hapını alıp ağzına attı. Su yoktu. Çiğneyip tükürüğünün yardımıyla boğazından aşağıya yuvarladı ve düşünmeye devam etti.

Acı insanın içini bir kere yakar ve tekrarlanmazsa ya da hatırlanmazsa geçer gider. Oysa ızdırap öyle değil. Çektiğin acıyı tekrar tekrar sürekli hatırlarsın, her hatırladığında daha beter yakar içini. Bazıları unutmanın mümkün olmadığı kötülükleri kabullenebilecek kadar olgunlaşabiliyor. Benim gibilerse anlaşılan o olgunluğa bir türlü eremiyor. Ne zaman o kötülükler aklıma düşse çıldıracaktım gibi... hafakanlar basıyor. İntikam ateşi her defasında yeniden alevleniyor. Ben istemez miyim hayatımı huzur içinde geçireyim? Ama bunu sağlamak için çaresizliğimi sessizce, içime atarak sahiplenebilmem lazım. İşte bunu yapamıyorum. Biraz bekledi. Kalp atışlarının yeniden normale döndüğünü ve midesinin rahatladığını fark etti. Derin bir nefes alıp vitesle takıp gazı verdi. İçinden, *Bak gör Sarı Tahsin, sana neler edeceğim!* dedi.

On beş dakika sonra babasını öldürmüş olan eski terörist Bedir Dağlı'yı tek kurşunla infaz ettiği yerdeydi. Motoru sağa çekti. Tetiği çektiği çalının tam önünde durdu ve o anı yeniden yaşadı. Tek kurşunla Bedir'i eşek cennetine göndermiş ve ettiği intikam yemininin ilkini yerine

getirmişti. Yolun öte tarafında Bedir'in cesedinin yattığı yere baktı. Şimdi oraya üzeri tepeleme karpuz yüklü bir kamyonet park etmişti. *Kısasa kısas, dedi içinden. Bedir, sen benim hayatta en sevdiğim varlık olan babamı elimden aldın, ben de yıllar sonra geldim, seni buldum ve canını aldım. Zerrece de pişman değilim. Hatta tek kurşunla infaz ettiğim için pişmanım. Önümde diz çöktürüp çektiğim acılara tahammülünün kesildiği noktada almalıydım canını. Neyse seninle şimdi ödeşmiş olduk. Kana kan! Şimdi sıra sende Sarı Tahsin. Beni seks kölen yaptın. Kimseye bir şey söyleyemedim. Kime söyleyecektim ki... anam yoktu, babam yoktu, korunmasız bir çocuktum ben. Beni sizlere emanet etmişlerdi. Yetiştirme yurdunun müdürüydün sen. Hepimizin namusundan sorumluydun ama sen emanete hıyanet ettin. Bunun cezası ağır, hem de çok ağır... ödeyeceksin. Şimdi sen çaptan düştün. Ne müdürlüğün kaldı ne de gençlik kuvvetin. Ama ben büyüdüm, güçlendim, devlet bana bir de silah verdi... daha da güçlendirdi. Gözlerinden iki damla yaş deri montuna damladı. Motoru tekrar sağdaki düzlüğe çekip kaskını çıkarttı. Cebinden kâğıt mendili çıkartıp gözlerindeki yaşları sildi.*

Ölümlerden ölüm beğen Sarı Tahsin. Belalın Kara Şimşek peşinde artık. Ölmek var, dönmek yok. Sıra sana geldi. Öleceksin de nasıl öleceğine karar vermem gerekecek. Şu fal seansını bir biçimde atlatalım, canını nasıl alacağıma sonra karar vereceğim.

Motora gaz verdi ve yola koyuldu. Biraz sonra Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nün üzerindeydi. Karadeniz istikametine doğru baktı ve iç çekti...

"Bu ne güzellik İstanbul!"

Başkomiser Remzi, İstanbul dışına görevli gitmiş iki polis hariç bürodaki herkesi toplantı odasına toplamış, görev dağıtımını yapıyordu.

“Şimdi gelelim dün gece işlenmiş restoran cinayetine... Etiler'deki meşhur Toya Restoran'ın sahibi Taner Karcı'nın cesedi Adli Tıp'ta otopside. Bu işi Komiser Nazlı'ya veriyorum. Nazlı, otopsi raporunu beklemeden işe koyul. Önce Adli Tıp'tan başla. Belki ceset sana bir şeyler anlatır. Daha sonra adamın evini ve işyerini didik didik etmek ve ilişkisi olanların ifadesine başvurmak lazım. Haydi selametle!”

Toplantı dağıldığında Nazlı geride kaldı ve Başkomiser Remzi'nin odasına tek başına girdiğini görünce arkasından o da girip kapıyı kapattı.

“Dayı, benim durumumda bir gelişme var mı? Uyku uyuyamıyorum.”

“Şansın varmış. Amca seni bu defa bağışladı. Sebep de Rus kadının kimliği ve yaptığı iş. Bu Rus kadın aslında konsolosluk görevlisi ama bir pezevenkle bağlantısı varmış. Bu profesör ve onun takımındaki elemanlar ondan kadın istediğinde pezo devamlı bu kadını gönderiyormuş. Hem de ucuza. Kadın para almıyor. Bütün parayı pezo cebe indiriyor. Yani alan memnun, veren memnun. Kadın bilgi peşinde ve istediğini allem ediyor, kallem ediyor, alıyor. Yani sen bilmeden bir taşla iki kuş vurmuşsun. Kadın sağ kalsaydı takımın diğer üyelerinden bilgi sızdırmaya devam edebilecekti. Sen diplomat fahişeyi ortadan kaldırdınca sorun kökünden çözümlenmiş oldu. İşte bu nedenle

de Amca seni affetti. Ama bir dahaki sefere önce düşünecek, ondan sonra tetiği çekeceksin. Bu af bir defalık.”

“Bazı erkekler bu kadar kadın budalası olabiliyor demek. Bir Rus hayat kadını öyle sofistike konulara ilgi duyuyor, sorular soruyor ve bizim Türk erkekleri de, ‘Böyle bir soruyu nasıl akıl etti de sordu?’ demiyor ya da ‘Sana ne!’ deyip terslemiyor.”

“Seks esnasında erkeğin beyin fonksiyonları pek çalışmaz derler, herhalde ondandır. Ama öpücük başka... o zihin açıyor, aksiyona hız veriyor.”

“Nasıl yani?”

“Eh, dün iki öpücük kondurup odadan çıkıp gittin. Sonrasında senin işi çözmek için kafamda bin bir senaryo geliştirip Amca’ya gittim. Gerçi o senaryoların hiçbirini onu ikna etmek için kullanma fırsatı olmadı ama yine de iyi hazırlanmıştım. Öyle ya da böyle senin işini hallettik sayılır. Dayı’ya teşekkür olarak iki öpücük daha yok mu?”

“Dayı, dün içimden geldi, nasıl oldu ben de bilmiyorum ama bir halt ettim işte. Yine öperim öpmesine ama yanlış mesaj vermek de istemem. Sizi bir abi gibi seviyorum, öperken de o hislerle öpüyorum. Size karşı başka bir duygu beslemiyorum. Ama bu durum bugün için böyle. Yarın bir gün hislerimde değişiklik olursa onu da açık açık söylerim.”

Sözünü bitirdikten sonra Nazlı, Remzi’nin sol yanına okkalı bir öpücük kondurdu ve “Teşekkür ederim” deyip odadan çıktı.

Başkomiser Remzi üzerindeki şaşkınlığı bir süre atamadı. Oysa ne hayaller kurmuştu. Şimdi o hayallerin üstüne bir bardak soğuk su içmek gerekiyordu. Pencereye doğru üç adım attı, döndü ve üç adımda eski durduğu yere vardı. Sonra tekrar pencereye doğru yürüdü. Bu defa durup dışarıya baktı. Cadde boyunca hızlı adımlarla birinin peşi sıra yürüyenleri izledi. Hayat devam ediyor-

du. Köşedeki simitçi arada bir önündeki camekânın içine dalış yaparak poşete bir-iki simit atıp duranlara veriyordu. Kafasından ne kadar kovmaya çalışırsa çalışsın Nazlı'yı düşünmeden edemiyordu. O yanında olunca içini başka bir huzur kaplıyordu. Acaba aşk bu muydu? Şimdiye kadar hiç böylesine bir duygu tatmamıştı. Ne Zehra'yı ne de Ayşe'yi bu kadar tutkulu sevmişti. Nazlı'nın havası başkaydı. Nazlı ne çok yakındaydı ne de çok uzakta. Yok yok... Nazlı bir bakmışsın çok yakındaydı, bir bakmışsın uzakta. Hele o bakışları yok muydu? Öyle bir çift masmavi göz ki karşılaşan erkeğin vay hâline. Acaba Yusuf'la ilişkisi vardı da bu yüzden mi kendisine pas vermiyordu? Pencereye doğru üç-dört adım atıp döndü. Yusuf'un kariyerine mâl olacak bir maceraya girecek cesarete olmayacağına hükmetti. Yoksa Narkotik'ten Murat mıydı işi bozan? Murat da yakışıklıydı ama Nazlı'nın gözü daha yükseklerde olmalıydı. Mesleki hırsından emindi Nazlı'nın. Ne demişti KR teşkilatına giriş yemininden önce? Abi değil de kendisine Abla denmesini önerecek kadar cüret göstermişti. Nazlı'yı zamanı gelmeden terfi ettirip başkomiser yaptıramazdı ama acaba Nazlı'yı KR'de Abi'likten Dayı mertebesine çıkarttırsa ödülü kapabilir miydi? Düşünmeye değer buldu bu fikri. Nazlı, Dayı olursa Yusuf, Abi olarak kalacak, aralarında herhangi bir ilişki varsa sona erecekti. Nerede görülmüştü bir kadın amirin astlarıyla ilişki kurduğu? O zaman da Nazlı kendisine kalırdı. Abi'liğine zarar gelmesin diye iki öpücük konduran Nazlı, Dayılığa terfi ettiğinde kim bilir neler verirdi. Eli sol yanağına gitti, sıvazlayıp avcunu burnuna tuttu ve kokladı. Koku alamadı. Bir daha kokladı. Hiçbir koku alamıyordu. Oysa geçen sefer onun teninin kokusunu hissedebilmişti. Ne olmuştu? Efsun mu bozulmuştu? Koltuğuna oturup dosyanın kapağını açtığında o kokuyu yeniden hissetti. Evet, Nazlı'nın kokusuydu bu.

6

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Otomobilin içinde yağış azalır ümidiyle biraz bekledi. Ancak yağmurda bir yavaşlama olmayınca otomobilden inip koşa koşa kendini Adli Tıbbın ana kapısından içeriye attı. İyi-ce ıslanmıştı. Montunun cebinde bulduğu kâğıt mendille saçlarının ıslaklığını biraz alarak süratli adımlarla morg katına ulaştı. Dr. Selami'yi buldu.

“Nazlı Komiserim, hangi rüzgâr attı sizi buraya? Yoksa son geldiğinizde yaptığım iş teklifini kabul ettiniz mi?”

“Mevcut işimde henüz o kadar bunaltamadılar ama yakındır. Restoran cinayeti maktulü Taner Karcı için geldim.”

“Anladım” dedi doktor ve sağındaki raftan bir dosya alıp ayağa kalktı. Doktor Selami önde, o arkada koridorun sonundaki geniş kapılı morg bölümüne girdiler. Doktor oradaki ilgililerle bir şeyler konuşurken Nazlı da etrafı gözden geçirmekteydi. Geçen sefer geldiğinde ortada iki paslanmaz masa varken şimdi sayı üçe çıkmıştı ama diğer her şey aynıydı. Beyaz fayans kaplı duvarlardaki raf-larda sıvı içinde yüzen organ dolu onlarca kavanoz askerî nizamda dizili durmaktaydı. İçerisini kesif bir formaldehit kokusu sarmıştı.

Doktorun konuştuğu iki görevli, maktulün cesedini soğuk hava dolabından çıkartıp kapıya en yakın masanın üzerine koyduktan sonra ceset torbasının fermuarını boydan boya açıp tekrar odanın köşesindeki yerlerine döndüler.

Doktor cesedin baş tarafına yaklaştı ve kafanın sol tarafındaki yarığı göstererek, “Sert bir cisimle muhtemelen arkasından yaklaşılarak vurulmuş. Bu sert cisim ayrıca kesici vasfı olan bir alet. Keser ya da balta olabilir.”

Nazlı cesedin baş kısmına doğru eğildi. Maktul kafasının sol tarafına arkadan indirilmiş bir darbe almıştı. Kesiğin iki kenarında açılıp geriye kaymış kafa derisinin boşalttığı yerde kemik parçacıkları vardı. Yani darbeyi yapan aletin kesici olduğu kadar kemiği parçalayacak ağırlığı da vardı. Bu iş bıçakla yapılmış olamazdı; daha ağır bir cisimle vurulmuş olmalıydı. Keser olamazdı çünkü keser kafada o kadar uzun kesik yapamazdı. Ayrıca darbe arkadan olduğuna göre keserle olsa yarık kafada boyuna değil, enine kesik açardı. Keseri de listeden çıkarttı.

“Olay yerinde suç aleti bulunamamış mı?”

“Olay Yeri İnceleme ekibi raporlarını bize göndermez.”

“Altta, boyun kısmında bir kesik daha var.”

“İki darbe almış maktul. İlk darbe kafaya, ikinci darbe de boyun kısmına. Ölümü, boyun kısmına aldığı darbenin atardamarı da kesmesiyle aşırı kan kaybından olmuş. Vücudun başka yerinde kayda değer bir araz bulamadık.”

Nazlı cesedi sarmalayan plastik torbanın fermuarını sonuna kadar açtı ve cesedi iki yandan yarı kaldırarak görebildiği kadarıyla arka tarafı kontrol etti. Sonra sağ kolu kaldırdı ve “Bingo!” dedi.

Doktor Selami yaklaştı, “Yine bir keşifte mi bulundunuz?”

“Bileğindeki şu dövmeyle raporunuza koydunuz mu?”

“Hayır, koymadım.”

Nazlı cep telefonunun kamerasıyla bileğin üzerine kazınmış üç adet iç içe geçmiş üçgenden oluşan dövmeyle fotoğrafı alıyor, bir yandan da Doktor Selami'ye laf yetiştiriyordu.

“Bir zahmet onu da ekleyin Selami Bey. İç içe geçmiş üç üçgen diye yazın olur mu?”

“Tabii yazarım. İş teklifim hâlâ geçerli. Polislik ataerki ve aşırı biçimde hiyerarşik bir organizasyon. Yani böyle bir organizasyonda kadın olarak çalışmak hayli zor olmalı. Bırak o Cinayet Büro’yu, gel burada yardımcım olarak çalış. Bütün gün masandan çay kahve eksik olmaz, Dışarıda yağmur, çamur, kar, kış kıyamet var, haberin olmaz. Kalorifer cayır cayır yanıyor. Odalar hamam gibi. Yazın sıcaktan çok mu bunaldın? Gel morga... biraz serinle, sonra tekrar masana dön. En önemlisi mesleki risk yok. Senin orada, arada sırada yersin kurşunu. Buradakilerin hepsi mevta. Mevta olmayanın burada zaten işi ne? Bırak sana kurşun sıkmasını, ana avrat dümdüz gitsen gık diyecek hâlleri yok.”

Nazlı önce cevap vermeyi düşündü, sonra vazgeçti.

“Ölüm saati belli mi?”

“Dün 23:00-24:00 arası. Rapor hazır. İsterseniz alıp gidebilirsiniz.”

“Dövme konusunu da ekleyip aslını merkeze ulaştırırsınız. Buradan sonra başka yerlere de uğramam lazım...”

Doktor, “Olur komiserim” dedi ve ana kapıya kadar refakat ederek Nazlı’yı uğurladı.

Nazlı’nın dönüş yolundaki yoğun trafikte düşünecek çok zamanı oldu. Maktul kırk sekiz yaşında, 1.85 boyunda, yakışıklı sayılabilecek bir yüze sahip, bekâr bir erkekti. Adamın ailesiyle görüşmesi gerekecekti. O yaşta birinin özel yaşamıyla ilgili detayları ailesi bilemeyeceğine göre, aileden yakın arkadaşlarının adlarını alacak ve onları iyice silkelemesi gerekecekti. Sonra da restorana gidecekti. Cinayet mahalli restoran olduğuna göre oradan da önemli bulgulara ulaşabilirdi. Önce merkeze uğrayıp Olay Yeri İnceleme’nin raporunu okumalıydı. Doktor ka-

fadaki kesğin keser ya da baltayla yapıldığını ileri sürse de her restoranda kolayca bulunabilecek bir satırın da cinayet aleti olması kuvvetle muhtemeldi. Kebap kıymasını doğramak için kullanılan bir zırh da olabilirdi. Ama boyundaki kesik bir yana, kafadaki kesğin şekli zırhtan daha ağır kütlesi olan kesici bir cisim olması gerektiğini anlatıyordu. Zırh keserdi ama kesğin iki kenarındaki kemikleri bu kadar parçalayamazdı. Kemikler parçalanmıştı. Yani cinayet aleti hem ağır hem de keskindi. Balta mutfak dekoruna pek uymayacağına göre satıra odaklanmalıydı. Peki, kılıç, döner bıçağı, şef bıçağı, kama ya da avcı bıçağı olamaz mıydı? Olurdu ama bunlar hem on bir santim yarık açıp hem de kafatası kemiğini o şekilde parçalayamazdı. Hafif kalırlardı. *Yok, dedi içinden. Satır olmalı bu.*

“Off bu İstanbul trafiğı!” TEM’den Büyükdere Caddesi’ne çıktı, orası da tıkanıktı. Etiler işaret levhasını görünce aklına yine satır geldi ve satır da restoranın mutfağında olabileceğine göre, önce merkeze, oradan maktulün evine, en son da restorana gidecek biçimde baştan yaptığı planı değiştirip ani bir kararla Büyükdere Caddesi’nden Etiler yoluna saptı. On dakika sonra Etiler’de Toya Restoran’ın önündeydi.

Restoranın kapısında dikilen polis memuruna kendisini tanıttıktan sonra, polis Olay Yeri İnceleme ekibinin raporunun bir kopyasını Nazlı’ya verdi. Nazlı rapora göz attıktan sonra katlayıp cebine koydu. Polis memuru öne geçip Komiser Nazlı’yı cinayet mahalline götürdü. Restoranın salonunu bir uçtan bir uca kat ettiler ve tam mutfak kapısının kenarında olayın gerçekleştiğı hâliyle muhafaza edilmiş masaya geldiler. Nazlı biraz gerileyip masanın konumuna dikkatlice baktı. Yerdeki kan sandalyenin ayaklarında küçük bir gölet oluşturmıştu. Nazlı, sandal-

yenin etrafından dolaştı. Bir gariplik vardı. Olay Yeri İnceleme'nin raporunu çıkartıp bir daha okudu. Evet, maktul bu sandalyede oturuyor olmalıydı. Yani arkası salona, yüzü mutfak kapısına bakacak şekilde. Gariplik buradaydı. Bir restoran sahibi şef masasında herkes gittikten sonra biraz demlenecekse böyle mi otururdu? *Ben olsam sırtımı mutfak kapısına verip salondaki şömineye bakacak şekilde oturdum*, diye düşündü. Raporda maktulün sofrada tek başına oturduğu yazılıydı. Masanın üzerindeki kileri incelediğinde kuverin tek kişilik açılmış olduğunu gördü. Bir yarı dolu beyaz şarap kadehi, bir su bardağı, içindikilerin yarısı yenmiş bir tabak, kenarında iki bütün hâlde salatalık turşusu olan ufak kayık tabak, bir çatal, bir bıçak, bir tuzluk, buruşuk bir peçete ve ekmek sepeti vardı. Cep telefonunu çıkartıp masanın fotoğrafını çekti. Polis memuruna, örtüyle birlikte masadakilerin hepsinin teker teker delil torbalarına konarak otomobilinin bagajına taşınması talimatını verdi. Sonra iki adım geriye gidip masanın genel hâline tekrar baktı. Telefonunu çıkartıp masanın üstünü bu defa da tepeden fotoğrafladı, sonra polis memuruna döndü.

“Masa ve sandalyeler kalsın, masanın altındaki halıyı da rulo yapıp bagaja koyun, sığmazsa arka koltukların üzerine yerleştirin” dedi ve eğilerek halının mutfak kapısına bakan kenarının kapıya olan hizasına tükenmez kalemle bir çizik attı.

“Şimdi toplayabilirsiniz” dedi ve gidip salondaki en yakın masadan bir sandalye çekip oturdu. Demek ki restoranın sahibi Taner Karcı tek başına yemek yerken arkasından yaklaşan bir kişinin iki defa salladığı satırla öldürülmüştü. Görünen buydu. Ama acaba gerçek neydi? *Maktulün yüzü salona bakmalıydı... mutfaka değil*, diye düşündü.

Acaba maktulün karşısında biri mi oturuyordu? Öyleyse onun tabağı, çatalı neredeydi? Ve daha önemlisi o kimdi?

Eğer öyle biri varsa maktulün arkasından yaklaşarak darbeleri vuran kişiyi, yani katili de görmüş olmalıydı. Belki de cinayete ortaktı.

“Bu bir ekip işi olmalı.”

Etrafta cinayet aleti olabilecek metal parçası görünmüyordu. Rapora bir defa daha baktı. “Cinayet aleti bulunamamıştır” kaydını gördü. Biraz geriye doğru çekilip onun her hareketini gözlemleyen polis memuruna dışarıda bekleyen mutfak personelinin en kıdemlisini getirmesini istedi. Az sonra restoranın mutfak şefi olduğunu söyleyen, üç günlük kirli sakallı Eylem Şef, Komiser Nazlı’nın yanındaydı. Birlikte mutfağa girdiler. Nazlı ömründe ilk defa profesyonel bir mutfağa giriyordu ve mutfakta kendilerinden başka kimse yoktu. İçini müthiş bir boşluk hissi kapladı. Boş konser salonu, okulun boş kafeteryası, tatil günlerinde boş yatakhaneler ona hep bu boşluk hüznünü verirdi. Şimdi bu insansız, bomboş mutfakta yine aynı duyguyu yaşıyordu.

Duygularını bir kenara bırakıp, “Satırlar, bıçaklar, zırhlar nerede?” diye sordu.

Eylem Şef öne geçip ilerledi. “İşte burada” diyerek çekmeceyi olabildiğince açıp içindekileri gösterdi.

“Burada satır göremiyorum, kaç satır var bu mutfakta?”

“Bir tane.”

“Burada satır olmadığına göre nerede?”

Şef çekmeceyi ileri geri hareketlerle içindekileri biraz kaydırarak şekilde oynattı, “Burada olması lazım ama yok” dedi.

“Yani bir tane satırınız vardı, o da şimdi yok, öyle mi?”

“Evet, öyle.”

“Şimdi lütfen iyice düşün ve tekrar çekmeceyi tara ya da mutfakta satırın konulabileceği herhangi başka bir yer varsa orayı da arayalım ve şu Allah’ın belası satırı bulalım. Satırla birlikte başka kesici alet ya da ağır büyük ezici bir alet mesela, masat, zırh, o etleri dövdüğünüz kalın demir şey gibi kayıp aletler var mı diye de bak. İşin içinden çıkamıyorsan arkadaşlarına da sorabilirsin. Bilen varsa onu bana getirebilirsin.”

Eylem Şef bir süre daha çekmeceleri karıştırdı ve bir şey çıkmayınca çaresiz bir hâlde Nazlı’ya döndü.

“Diğer her şey yerli yerinde ama satır yok. Gidip sorayım, bakalım en son biri kullanıp da başka yere koymuş mu?”

Nazlı bu arada mutfağın boşlukları boyunca sağına soluna bakınarak dolanıp başladığı yere geldiğinde Eylem Şef yanında tıfıl bir oğlanla mutfağın kapısında belirdi.

“Komiserim en son bu çömez kullanmış satırı ve soğuk hava dolabında bırakmış olabileceğini söyleyince tuttum getirdim.”

“Ne yaptın satırla dün akşam?”

“Şefim, dolapta asılı üç kuzu karkası ortadan ikiye bölüp altı ‘yan’ hâline sokmamı istedi. Ben de işi dolabın içinde asılı oldukları çengelde hallettim. Satırı orada unutmuş olabilirim.”

“Gelin, bakalım orada mı?”

Soğuk hava dolabının kapısını en önden giden Eylem Şef açıp kenara çekildi.

“Buyrun komiserim.”

Komiser Nazlı içeriye girdi ve satırı yere dikine konulmuş mavi plastikten meyve kasasının üzerinde buldu. Çengellere ayak bileğinden asılı, yan yana dizilmiş yarım kuzu karkaslarını saydı, altı taneydiler.

“Bana plastik bir poşet bulun” dedi.

Tıfıl oğlan koşup getirdi. Nazlı dikkatlice satırı poşetin içine yerleştirip soğuk hava dolabından çıktı ve polis memurunun toparlamakta olduğu cinayet sofrasının berisinde durdu. Telefonunu tuşladı.

“Alo, başkomiserim, restoran cinayetinin olay mahallindeyim. Olay Yeri İnceleme üstünlükörü davranmış. Cinayet aleti bulunamamış. Ben şimdi restorandakilerin ifadelerini almaya başlıyorum. Adli Tıp raporu çıkıncaya kadar personeli ve aileleri halletmiş olurum.”

“Anlaşıldı, oradaki personelin ifadelerinin süratle alınması için sana iki kişi takviye gönderiyorum, selamete.”

“Sağ olun amirim.”

Telefonu tam kapattığı sırada yanına takım elbiseli, si-nek kaydı tıraşlı, oldukça yakışıklı bir genç geldi. Nazlı o sırada beş adım geride duran polis memuruna yaklaşması için göz edip poşete sarılı satırı uzatarak otomobilinin arka koltuğuna koymasını istedi. Takım elbiseli kumral adam söze kendisini tanıstırarak başladı. Restoranın müdürü olduğunu söyledi. El sıkıştılar.

“Komiserim hadi öğlen servisini unutalım. Zaten öğlenleri pek iş olmaz bizde. İki rezervasyon vardı, onlar da tanıdık şirketlerdi, az önce telefonla bu öğlen servismizin yapılmayacağını bildirdik. Kapıya geleni de nezaketle geri çeviririz, olur biter. Ama bu akşam için on altı masalık rezervasyonumuz var. Akşam servisine hazırlanabilmek için de şimdiden başlamamız lazım.”

“Adınız?”

“Orhan.”

“Bakın Orhan Bey, oyun oynamıyoruz. Burada bir cinayet işlendi. Yani sizin restoran olarak gördüğünüz bu mekân bize göre cinayet mahalli. Onun için cinayetin aydınlığa kavuşturulması çabaları diğer tüm çabaların

öncesinde gelir. Yani bugünlük öncelik müşterilerinizde değil, bizde. Bize ne kadar çok yardımcı olursanız işimiz o kadar çabuk biter. Şimdi, işbirliğine sizi ve adamlarınızı tek tek sorguya çekerek başlayalım. Hepinizi merkeze götürüp orada sorgulayabilirim ama restoran o zaman üç gün kapalı kalır. Sizden başlayalım, sonra şefle birlikte hazırlıklarınızı yapmak için iş akışında önce kimlerin mutfağa girmesi gerektiğini sıralayın ve adamları bana o sıraya göre gönderin. O taktirde öğleden sonraya kadar işimiz biter, siz de akşam servisini aksatmadan çıkarabilecek imkâna kavuşursunuz. Anlaştık mı?”

“Anlaştık komiserim. Anlayışınız için teşekkür ederim. Kahveyi nasıl içersiniz?”

“Sade” dedi Nazlı.

Aynı saatlerde Ankara'da önemli bir bürokratın odasında toplantı yapılmaktaydı. Toplantı masasının başında oturan zat çayından bir yudum alıp mideye yuvarladıktan sonra konuşmasına bıraktığı yerden devam etti.

“Tabii ki bu infazı hangi örgütün, ne amaçla yaptığı da önemli ama şu anda onu bir kenara bırakalım ve bu infazın yarattığı sonuca bakalım. Bir tarafta on bir yıl boyunca intihar süsü verilmiş olarak ölü bulunan sekiz PANSAN mühendisi var. Biliyorsunuz, sonuncusu evinden on beş kilometre uzaklıktaki bir binanın on dördüncü katından atlayarak hayatına son vermişti. Gel de inan buna... Bunlar cinayetse failleri bulunamadı. O günlerde bu mühendislerin raporlarını hazırlamış olan polisler, dosyaları oluşturan savcılar ve takipsizlik kararı vermiş hâkimler cemaatle ilişkilerinden dolayı ya içeride ya da aranmaktalar. Bunlar failleri korumuş olamazlar mı? Demek ki İstanbul'daki bu son infaz serinin devamı niteliğinde olabilir. Çünkü maktul devletimizin son derece önemli projelerinin mahrem bilgilerini taşıyordu. İnsansız hava taşıtının yazılım bilgileriyle rahmetli profesörün dağarcığındakiler. Sonuçta, Ankara'daki PANSAN mühendislerinin ölümleri ile bu profesörün infazı aynı mihrakların işi olabilir. Eğer böyleyse bizim ne olduğunu tespit etmemiz lazım ki geriye kalan gizli bilgilerle donatılmış arkadaşlarımızı hiç olmazsa bundan sonra koruyabilelim.”

Konuşmasını bölüp önündeki çay bardağından bir yudum daha içtikten sonra sözlerine devam etti.

“İkinci konuya, Rus savaş uçağının düşürülmesi ve Ankara’da Rus elçisinin polis tarafından öldürülmesinin ardından bu defa da İstanbul’da Rusya Başkonsolosluğu görevlisinin meçhul bir keskin nişancı kurşunuyla infaz edilmesi. İki ülke ilişkileri zaten pamuk ipliğiyle bağlıyken şimdi iyice gerildi. Rusya hâlâ domateslerimizi belli bir kota uygulayarak alıyor. Beyefendi, bu infazı gerçekleştirenin ya da gerçekleştirenlerin bulunup adalete teslim edilmesini istiyor. İşte bu nedenle İçişleri olarak özel bir yapılanma oluşturmuyoruz.

İki ekip var. Vecihi, sen iki ekibin de başı oluyorsun. Bir ekip öldürülen PANSAN mühendislerinin dosyalarını yeniden açıyor. O ekibin sorumlusu Azmi. Diğer ekipse, İstanbul’da çalışacak. O ekibin sorumlusu da sensin Suriyeli. Azmi, senin ekibine altı polis veriyorum, kim olacaklarına sen karar verirsin. Yarına kadar ekibini toparla. Suriyeli, sen de şu profesörle Rus kadının dosyasında İstanbul Cinayet Bürosu’yla çalışacaksın. Tek kişilik ordusun. İki görevin var: Birincisi infazı yapan ya da yapanları ortaya çıkartmak, ikincisiyse infazı yapanların PANSAN mühendislerinin ölümleriyle ilgisi olup olmadığının tespiti. Başkomiser değil, komiser rütbesiyle gidiyorsun oraya, çünkü alt kadrolara yakın çalışmak işini kolaylaştıracaktır. Her iki ekip için tahsisat ayrılmıştır. Yine de dikkatli harcayın. Haftalık raporlarınızı Vecihi’ye gönderirsiniz. Önemli hususlarda müdahalem gerekirse zaten arar sizinle doğrudan görüşürüm. Siz beni aramayın. Vecihi’yle görüşün. Toplantı bitmiştir.”

Suriyeli makam odasından çıktıktan sonra özel kalem müdürünün odasına uğrayıp görev için hazırlanmış özel kimlik, diğer belgeler, silah ve avansı aldıktan sonra başkanlıktan ayrıldı. Ne zaman belalı bir iş olsa onu bulurlardı.

Suriyeli Fazıl Hemme, Şam'ın kenar mahallelerinden birinde oturan Türkmen bir aileye doğmuştu. Annesi onu doğururken ölmüştü. Tek çocuktuk. On bir yaşına geldiğinde öğretmen olan babası, görev yaptığı okulun Kürt militanlar tarafından basılması sonucu şehit edilmişti. Azez'de oturan uzak akrabaları onu sahiplenmeyince Şam'daki Türkmen cemaati başkanı Kürşat Hürmüz elinden tutmuş, yatılı olarak Şam Polis Akademisi'ne kaydettirmişti. Akademiyi yüksek başarı derecesiyle bitiren Fazıl bu defa yine Türkmen cemaatinin desteğiyle İstanbul Levent Polis Akademisi'nde iki yıl yabancı öğrenci statüsüyle eğitim aldıktan sonra Türkiye'de kalmıştı. Arapça zaten ana diliydi. Türkçe'yi İstanbul lehçesiyle öyle akıcı konuşurdu ki kimse onun Suriyeli olduğunu anlayamazdı. Bu arada ileri derecedeki İngilizcesi'ni de unutmayalım.

Otomobilin kontağını çevirmeden önce her zamanki duasını okudu, elleriyle yüzünü sıvazlayıp kontağı çevirdi. Ankara bozkırında iki-üç saat sonra bir gün daha solup akşam olacaktı. Direksiyonu Eskişehir Yolu'na kırdı. Çay Yolu'ndaki dairesine uğrayıp bavulunu düzenleyip İstanbul'a yola çıkacaktı. *Bekârlık zor zanaat*, diye düşündü. Evli olsaydı bavulu karısı tarafından çoktan hazırlanmış olurdu. Ama evliliğin getirdiği kolaylıkların yanı sıra çeşitli zorlukları, sorumlulukları da vardı. Arkadaşlarının evlilik hayatı ortadaydı. *İstemem, yerinde kalsın. O zorlukları yaşamaktansa bavulumu kendim hazırlamaya razıyım...* diye düşündü.

Bu görev de nereden çıkmıştı şimdi? Altı ay önce de bir Rus profesör infaz edilmişti, yine onu göndermişlerdi araştırmaya. Ama o zaman sıkı sıkıya tembih etmişlerdi, İstanbul Cinayet Büro'ya sakın uğrama diye. O da açıktan yapmıştı araştırmasını.

Amirleri için beslediği şüphelerden kurtulması lazımdı. Takımda güven duygusu kaybolduğunda hiçbir iş rast gitmezdi. Öbür işte elleri boş, Ankara'ya dönmüştü. Bu işte elinde kanıtla dönerse ne olacaktı? *Bunu o zaman düşünürüm, dedi içinden. Şimdi görev ne gerektiriyorsa onu yapalım, gerisi Allah kerim.*

Fazıl Hemme eve uğrayıp aceleyle bavulunu topladı. Yirmi dakika sonra bavulunu bagaja yerleştirip İstanbul yoluna koyulmuştu. Beş saatlik yolu vardı. Saatine baktı. Beşe beş vardı. Saat dokuz buçuk-on arasında İstanbul'da olurdu. Uygunsuz bir saatte varacaktı İstanbul'a ama amirine, "Kısa kes, uzun yola gideceğim!" diyecek hâli yoktu. Gaz pedalına biraz daha yüklendi.

Komiser Yusuf, Hasköy'deki evinde akşam yemeği hazırlıklarına başlamıştı. Köfteleri derin dondurucudan üç saat önce çıkartıp çözülmeye bırakmıştı. Haşlanmış kuru fasulye konervesini açıp içindekileri kevgire döktü. Tanelerin kevgirde kalıp aşırı kıvamlı suyun süzülüp gidişini seyretti. Kevgirde kalan fasulyeleri musluğun altına tutup akan suda iyice yıkayıp süzölmeye bıraktı.

Soğanı piyaz doğradı. Yarım domatesi küp küp olacak şekilde kesti. Tam o sırada kapı çalındı. Gelen Komiser Nazlı'ydı.

Kapının yanında bekleyen Yusuf'un kedisi Kontes, Nazlı'yı görür görmez bacaklarına sürtüne sürtüne etrafında dolanmaya başladı.

"Kontes seni görünce beni unutuyor. Aranızdaki ilişkiyi kıskanmaya başladım" dedi Yusuf.

Nazlı, Yusuf'a üzerinde Kasap Mümin yazılı poşeti göstererek, "İlişkimiz biraz da menfaat kokuyor. Poşette iki paket var. Biri bizim pirzolalar, diğeryse Kontes için ciğer. Kokusunu almıştır."

Paketleri bırakmak için Yusuf mutfağa doğru seğirtince Kontes de peşinden mutfağa yollandı. Bunu gören Nazlı hem konuşuyor hem de Kontes'in ardından mutfağa doğru ilerliyordu.

"Demedim mi sana... onun derdi benimle değil, ciğerle!" Mutfaka vardığında dağınıklığı görünce, "Oo, yemek hazırlıyorsun bakıyorum, desene yine geç kaldım" dedi.

Yusuf poşetin içinden ciğer paketini alıp mama kâse-

sine boca ederken, “Bak, sana pirezola getirmiştim” diye rek paketi Yusuf’un eline tutuşturuverdi.

“Eh iyi, o zaman iki çeşit yemeğimiz oldu. İkişer kalem pirezola, üçer köfte. Gel sen, pirezolalarla köfteleri ızgara yap, ben de piyazı kolaylayayım.”

“İzgara erkeklerin işi, piyazı ben yapacağım.”

“Nasıl istersen. Piyazın her şeyi hazır, montajı kaldı.”

“Yusuf, yumurtan var mı?”

“Ne yapacaksın yumurtayı? Menü karışık ızgara, piyaz ve yoğurt.”

“Piyazı yumurtalı yapacağım.”

“Dolapta var, kaynaması zaman almaz mı?”

“Beş dakika suyun kaynaması, beş dakika da yumurtanın pişmesi... eder on dakika. Sen ızgaraları yapıncaya kadar yumurtalı piyaz hazır olur.”

“Desene bir elinde bin maharet.”

Yusuf pirezolalara tuz ve karabiber ekerken Nazlı da bir tasa su koyup ocağı yaktı ve yumurtaları içine salıp kaynamaya bıraktı. Sonra dönüp tuzu aradı, bulduğunda yumurtaların suyuna tuz ekti.

Bunu gören Yusuf, “Tuz niye?” diye sordu.

“Valla bilmem, annemden böyle öğrendim. Sormak da hiç aklıma gelmedi.” Nazlı hem Yusuf’a cevap veriyor hem de Yusuf’un önüne sürtünerek dolapta kâse arıyordu. Fırsattan istifade Yusuf önüne sürtünen kalçalara abandı. Yusuf’un abanmasıyla Nazlı kenara çekilerek kaçtı.

“şimdi sırası mı?”

“O işin sırası mı olur? Hem beni kışkırtıyorsun, karşılık verince de yanlış bir hareket yapmışım gibi azarlıyorsun.”

“Azarlamadım ki, geri çekildim. Kâse arıyordum sürtünmüşüm, ne olmuş yani? Siz erkek milleti hep böyle

fesatlıklar peşindesiniz işte. Yanlışlıkla sürtünmeye gör, hemen aklınız oraya buraya kayıverir.”

“Erkek gerçek erkekse o iş hep aklındadır, temasla uyanış başlar ve bu gayet doğal.”

“Yusuf bırak şimdi felsefe yapmayı da bana iki kâse bul.”

Yusuf solundaki dolabı açıp başıyla kâseleri gösterdi.

“Hadi gel al.”

“Yemezler, sen ver.”

Yusuf kâseleri yavaş çekim olarak uzattı. Nazlı ikisine de yarıya kadar fasulye koydu, üzerine soğanları boca etti. Biraz tuz ve zeytinyağı döktükten sonra bir kaşıkla iyice karıştırdı. Sonra küp domatesleri kâselere pay etti. En sonunda da sirkeyi döktü.

Izgarada köfteleri alt üst yapan Yusuf, Nazlı’nın bol sirke döktüğünü görünce, “Benim bol sirkeli sevdiğimi geçen gün köfteciadaki hâlimden iyi kapmışsın” dedi.

“Neredeyse şişeyi bitiriyordun. Ben de bu konuda senden geri kalmam. Limon piyaza pek yakışmıyor, sirke daha uygun.”

Nazlı ocaktaki yumurtalara göz attı. Su kaynama noktasına ulaşmış ve üç dakika geçmişti. İki dakika daha bekleyip yumurtaları alması gerekecekti. Yusuf pirzoları alt üst yaptığı sırada beş dakika doldu ve Nazlı ocağı söndürdü. Bir dakika daha yumurtaları sıcak suyun içinde bıraktıktan sonra musluktan akan suyun altında kabuklarını soymaya başladı. Sonra ikiye bölüp piyazların üstüne yerleştirdi.

Yusuf’a doğru reverans yaparak, “Piyazlar hazır, yumurtalar da tam kayısı kıvamında oldu!” dedi.

Yusuf elindeki maşayla ızgaranın ortasındaki iki pirzolayı göstererek, “Bunlar biraz kalın çıktı, benim iki dakikaya daha ihtiyacım var. Sen kazandın *Iron Chef*.”

“Madem iki dakika daha var, o zaman ben de son rötüşümü tamamlayayım” dedi ve pul bibere uzanırken yine Yusuf’a değdi.

“Bak ama kaşınıyorsun yine!”

“Sen de geçen buluttan nem kapıyorsun. Şunun şurasında pul biberi almak için uzandık!”

“Pul biberi ne yapacaksın?”

“Yumurtaların sarısına ekeceğim.”

“Biz İstanbul’da haşlanmış yumurta ve patatese ya kırmızı toz biber ya da karabiber ekeriz.”

“Benim yetiştiğim yerlerde hep isot ya da pul biber ekilir. Biz toz biber, karabiber pek kullanmayız. İstersen seninkine toz biber ekeyim.”

Yusuf, “İyi olur” deyip toz kırmızı biber paketini uzattı. Sonra son pirlolaları da elektrikli ızgaradan alıp tabağa yerleştirdi ve ikisi aynı anda salona doğru hareket ettiler. Yusuf mutfağa bir kez daha gidip ekmek ve şarabı da getirdikten sonra bir süre ağız şapırtısı ve çatal bıçak sesinden başka ses işitilmedi. İkisi de çok acıkmışlardı. Sessizlik Yusuf kadehini kaldırdığında ancak bozuldu.

“Sağlığına!”

“Sağlığına Yusuf.”

“Nasıl gidiyor restoran cinayeti?”

“Cinayet, şef masası denilen mutfağa en yakın masada işlenmiş. Üstelik güvenlik kamerasının açısı dışında kalmış. Kayıtlarda o bölgeye ait bir şey görünmüyor. Ama restorana ön kapıdan giren çıkanların tamamı kayıt altına alınabilmiş. Mutfağın arkasında bir kapı daha var. Oradaki kamera nedense kapının önüne değil de çöp konteynerine bakıyor. Yani o kapıdan kimin girip çıktığını göremiyoruz. Cinayette satır ya da benzeri bir alet kullanılmış. Bu kesici alet ortalıkta yok, arıyoruz. Mutfakta bir satır var ama analizlere bakılırsa o satır bu cinayette

kullanılmamış. Taner'in ailesiyle bir kafede görüştüm. Babası ölmüş, annesi sağ. Anne, "Oğlum karıncayı incitmezdi!" deyip duruyor. Ablası biraz ketum davrandı, onu bir daha ziyaret edeceğim ama bu defa evine gideceğim. Belki bir şeyler biliyor da söylemiyordur."

"Peki, yakın arkadaşları?"

"İki kankası varmış. İkisi de okul arkadaşları. Yarın onlarla da görüşeceğim."

"Ya mutfak personeli?"

"Zaten önce onların ifadelerini aldım. O gece mekândan son ayrılan mutfak şefi ve müdür. İkisi de Taner Karcı masada oturup demlenirken afiyet dileyip gitmişler. Senin işler nasıl gitti bugün?"

"Benim iş, büroda rutin ifade alma işiydi. Bedeni değil de, kafayı yoran cinsten. Sorgulamada işlerin nasıl yürüdüğünü sen de biliyorsun. İlk seferde anlatmalarına izin veririz. Hiç müdahale etmeyiz. İkincisinde ilk anlattıklarına geri döner, daha fazla ayrıntı isteriz ve yine anlattıklarını dinleriz. Sonra anlattıklarının üzerinden geçer, artık ekleyebileceği bir şey kalmadığından emin oluruz. Söylediklerine hâlâ inanmıyorsak dördüncü sefer sorgularız. Bugünkü bayağı çetin ceviz biriydi, dördüncü sorgulamada ancak çözüldü ama beni de çok yordu. Kafamı boşaltmak için senin cinayet ilaç gibi geldi. Demek ortada en azından maktul var."

"Evet, maktul Taner, tek kişilik servis açılmış şef masasında, arkası restoranın salonuna, önü mutfağa bakacak şekilde yemek yerken biri arkadan yanaşıp satırı önce başına, sonra da boynun enseye yakın tarafına indiriyor. Ama bence bu sırada karşısında biri daha oturuyor olmalı. Yoksa adam niye salona arkasını dönerek otursun?"

"Haklısın. Bunun bir açıklaması olmalı."

"Karşısındaki adam maktulün arkasından yaklaşan

katili görmüş ve sesini çıkarmamış olmalı ki, bu da onu hem şahit hem de cinayete yardımcı pozisyonuna sokar. İki önemli bulgum daha var. Kurbanın eşcinsel olduğu söyleniyor ve sağ bileğinin üst tarafında bir dövme var.”

“Desene iş karışık.”

“Hem de nasıl! Yarın akrabalık ve arkadaşlık ilişkisi olanların ifadelerini alacağım. Bakalım oralardan neler çıkacak? Başkomiser Remzi ek süre verdi de biraz rahatladım.”

“Eşcinseller arası kıskançlık cinayeti de olabilir ama bunu söylemek için henüz erken.”

“Evet, bakalım yeni bir gün neleri de beraberinde getirecek. Belki bu dövmeler bir yerlere doğru götürür bizi. Onları tanıyanlar bir şeyler biliyor olmalı. Bir ipucu lazımdır. Oradan tutar götürürüz işi.”

“Dövme için bilgi istersen Beyoğlu’ndaki Atlas Pasajı’na git. Girişte soldaki dövmeci Toraman’ı bul ve selamımı söyle. Onun bilmediği dövme yoktur. Piyasanın eskilerindendir.”

“Bu dövme bir örgüt aidiyetini simgeliyorsa bak o zaman iş değişir. Sağ ol Yusuf, yarın ilk işim Toraman’ı bulmak.”

“Toraman dükkâna öğlene doğru ancak gelir. Çoğunlukla akşamdan kalmadır. En iyisi öğleden sonra gitmen. Afyonu ancak patlamış olur.”

Komiser Yusuf oturduğu yerden kalkıp Nazlı’nın sandalyesinin arkasına geçti ve ani bir hareketle boynunu öpmeye başladı.

“Dur biraz, bekle, şu masayı toplayayım. Siz erkekler ne kadar sabırsızsınız...”

“Eh iyi, o zaman ben yatak odasına gidip yatağa yerleşeyim, sen de işin bitince katılırsın.”

“Ben gelinceye kadar uyumazsan!”

“O dediğini evli erkekler yapar! Biz evli miyiz?”

Kısa süre sonra Nazlı yatak odasına geldi. Soyunup geceliğini giyerken, “Uyudun mu? diye seslendi.

“Senin gibi güzel bir kadını beklerken uyuyakalacak adam daha anasından doğmadı!”

“Yusuf’cuğum senin kompliman kurslarına katılman-da fayda görüyorum, çünkü hiç mi hiç beceremiyorsun. Ama yine de eyvallah.”

Yusuf, Nazlı’nın yatağa girebilmesi için yorganı kaldırırken cevabı yapıştırdı. “Olur, giderim. Kurs deyince aklıma geldi. Bu hafta sonu Kilyos’a gidip atış talimi yapalım mı? Biraz uzun namlulu silah, biraz da tabanca sıkar, sonrasında salaş bir balıkçıda rakı-balık yapar döneriz.”

Nazlı başını Yusuf’un göğsüne yerleştirirken birden doğrulup cep telefonuna uzandı.

“Ne oldu?”

“Bizim kızlara haber vermeyi unuttum, merak ederler şimdi... Alo, Meryem, sen misin hayatım? Bizim ekibe bu gece iş çıktı, anlayacağın sabahlık durum var yine. Merak etmeyin olur mu?” dedi ve kapattı. O sırada yatak odasının kapısı tıkırdadı. Nazlı’nın eli hemen komodinin üzerindeki silaha gitti. Yusuf kolunu uzatıp onu engelledi.

“Kontes tırmalıyor kapıyı. İstersen içeri alayım.”

“Olmaz Yusuf! Sevişirken bir odada dört göz kâfi.”

“Yahu yatağın bir köşesinde kıvrılır, yatar garibim.”

“Olmaz! Olmaz dedim mi ben bir kere... o iş olmaz! Hâlâ anlayamadın gitti. Şimdi o nazik poponu kaldır, git şu hayvanı nasıl sakınleştireceksen hallet, gel. Kıskanıyor beni yosma!”

Yusuf isteksiz kalktığını belli edercesine yavaş hareketlerle odadan çıktı. Az sonra döndüğünde Nazlı’yı hafiften horlar vaziyette bulunca ellerini havaya kaldırarak bir off çekti. Nazlı başını yastıktan kaldırıp gülerek,

“Şaka!” deyiverdi. Yusuf gülümseyerek yatağa girdi. Nazlı ona doğru sokuldu. Yusuf kolunu Nazlı’nın omzundan geçirip belinin hizasından kavradı ve kendine yaklaştırdı. Nazlı’nın başı Yusuf’un göğsünün üstündeydi. Nazlı bir iç çekti.

“Yine ne oldu?”

“Yok bir şey.”

“Var var. Ben seni bilirim, boş yere iç çekmezsın.”

“Arzularım vardı çocukken.”

“Ne gibi?”

“Hostes olmak isterdim. Uçup semaya yükselmek ve özgürleşmek. Bir kuş gibi.”

“Güzel bir hayalmiş. Ben de kaptan olmak isterdim.”

“Ama hayat, arzumun gerçekleşmesine izin vermedi. İçimde hiçbir arzu kalmadı. Yerini başka duygular aldı.”

“Nasıl duygular bunlar?”

“Her şeye öfkelenirdim, çoğu zaman bu öfke kontrol edilemeyecek kadar büyürdü. Ruhum olanlara isyan ederdi. Sonra bu öfkeli, isyankâr hâllerim de bitti. Yerine adalete susamışlık duygusu geldi. Başıma gelenlerden sonra da nefret ve intikam duygularıyla baş başa kaldım. Zaten her şeyini kaybettiğinde geriye nefret kalır derler. Sonra da o birikmiş nefret ve öfkeyle sana rüyanı kaybet-tirenlerden hesap sormak, intikamını almak istersin.”

“Nefret ve intikam insana yakışmayan duygulardır. İnsanın başına gelenler yetmezmiş gibi onu daha büyük belalara da sürükler. Bırak bu işleri... kafan rahatlasın.” Yusuf bir yandan da Nazlı’nın saçlarını okşuyordu. Bıraktı, Nazlı içindekileri iyice döksün, rahatlasın.

“İçten geliyor, bir şey yapamıyorsun, önleyemiyorsun. İçin intikam ateşiyle yanıp tutuşuyor. Bak kalçamdan vuruldum, nasıl çabucak iyileşti. İzi bile kalmadı neredeyse. Ama insanın ruhu yara alınca öyle olmuyor. İyileşmiyor

ruh yarası. Uyutmuyor insanı yıllarca. İzi kalıyor. İşte bu ruh hâlinin merhemi intikam. İntikam arındırır insanı!”

“Yahu Nazlı, sen bu kafayla başına daha çok iş açarsın. Bırak bu işleri! Allah’a havale et, rahatla!”

Nazlı sanki Yusuf orada yokmuş gibi karşı duvara bakarak konuşmaya devam etti.

“Hostes olacaktım, polis oldum. Ama isteyerek değil. Biliyor musun polis olduktan sonra dengeye, düzene ilgim arttı. Eğik duran abajur ve çerçevelere sinir oluyorum. Gidip hemen düzeltiyorum.”

Nazlı aniden kalktı, karşı duvarda asılı, hafifçe eğri duran tablonun çerçevesini düzeltip tekrar yatağa döndü. Kolunu Yusuf’un boynuna dolayarak onu kendine doğru çekip uzun uzun öptü.

“Hayatımdaki tüm eğrilikler ve yamukluklar arasında bir tek gönyesinde düz duran sen varsın Yusuf. Fazla öpersem seni de yamultacağımdan korkuyorum!” dedi ve Yusuf’un dudaklarına bir kez daha yumuldu. Bu defa iki beden tek hâle gelmişti. Öpüşmeleri sürerken ikisinin de elleri vücutlarının keşfedilmemiş oyuklarını bulma çabasıyla okşamalara devam ediyordu. Yaptıkları işe kendilerini o kadar vermişlerdi ki Kontes’in kapıyı tırmıklama seslerinin gittikçe artışı işitmediler.

Ertesi sabah Nazlı erkenden uyandı. Sessizce yataktan kalkıp giyindi ve evine gitti. Duş alıp üstünü değiştirmesi on beş dakikasını aldı. Kahvaltı masasını Meryem hazırlamış, Sibel de beşlik simit gibi her zamanki sandalyesinde yerini almıştı. Sibel işi olduğu geceler çok geç geldiği için ya da sabah kahvaltısını otelde yapıp geldiğinden evdeki kahvaltılarda nadiren bulunurdu. Nazlı, Sibel'e takıldı.

“Ooo, Sibel Hanım, sizi kahvaltı soframızda görmek ne büyük mutluluk!”

“Nazlı Hanım, bana da kuşlar dün gece eve gelmediğinizi fısıldadılar. Hayrola, devletin verdiği para yetmedi de gözü bizim mesleğe mi diktin? Başladıysan haberim olsun, belki işine yarayacak bir-iki tecrübemizi aktarırız da daha çabuk yolarsın erkek kazları.”

Bu arada Nazlı hem çayları koyuyor hem de Sibel'e laf yetiştirmeye çalışıyordu.

“Valla, bazen burama kadar geliyor, ‘Yetti artık!’ diyor ama senden önce sırada bizim adli tabip var.”

O sırada kızarmış ekmekleri getiren Meryem araya girdi, “Hayrola seni kapatma yapacak bir doktor sevgili mi buldun?”

“Hayır, doktor bana aşk değil, iş teklif ediyor. ‘Gel, morgda çalış’ diyor.”

Sibel atıldı, “Aa, bak ne güzel ayol! Ben olsam hemen kabul ederdim. En iyi adam ölü adamdır.”

“O da öyle diyor. Orası yazın serin, kışın sıcacık olurmuş. Ölülerin sesi çıkmazmış... falan filan.”

Meryem, Nazlı'nın sözünü böldü, "Komiserim, ne oldu? Etiler restoran cinayetinde bir gelişme var mı? Katil kimmiş? Meryem kardeşine biraz erken bilgi sızdır da bir haber patlatıp gazetede yerini sağlamlaştırsın, rakipler kıskançlıktan çatlasın."

"Keşke olsa Meryem. Maalesef ne cinayet aleti var elde ne de herhangi bir ipucu. Ama bana yardımcı olmak istiyorsan sessiz dur, ortalığı karıştırma. Soruşturmada bir noktaya gelince ben sana haber niteliğinde bilgi verir hem de bu sefer belki yardımını dahi isteyebilirim."

Meryem, "Bilgi vermen şart değil, yardım istediğin anda seferber olurum" diyerek eğilip Nazlı'yı yanağından öptü.

Sibel bozulmuş gibi suratını astı, "Ona var da bana yok mu?"

Meryem, "Sana da var Sibel'ciğim" dedikten sonra masanın diğer tarafına geçip Sibel'e de bir öpücük kondurdu. "Dün gece işin erken bitti galiba. Benim dizi bittiğinde yattım. Daha uyumamıştım, öksürüğünü işittim. İşe çıktığın zamanlarda hiç o kadar erken eve gelmezdin."

"Seyrek de olsa arada bir böyle güzellikler oluyor bizim meslekte. Akşam yemek yedik oteldeki restoranda müşteriyile. Sonra odaya çıktık. Adam bir posta geldi, sonra mini bardan biraz içkiyle biraz sohbet falan... derken adama bir telefon gelmez mi? Telefonu dinledikçe yüzü kireç gibi bembeyaz oluverdi. Neyse, telefonu kapattı. Hemen gitmesi gerekiyormuş. Giyindi, paramı, fazlaca bahşiş de ekleyerek verdi, kapıyı çekip gitti. Odada birden yalnız başıma kalıverdim. Garibim, parasını ödemiş olmasına rağmen bir posta daha atamadan gitti. Neyse, eski müşteri, gelecek sefere mecali yeterse iki yerine üç posta attırırız borç ödenir."

Nazlı, "Lafa dalıp geç kalmışım" diyerek ayağa fırladı.

Bir hışımla ayakkabılarını giydi. Portmantoda asılı çantasını ve montunu kaptığı gibi kapıdan çıktı.

Büro'ya vardığında etrafta kimsecikler yoktu. Başkomiser Remzi'nin sekreteri Nevin'i gördü.

"Neredeler?"

"Ayy komiserim, Ankara'dan bir komiser geldi, yakışıklı mı, yakışıklı. Boy bos selvi gibi. Kemerli burun, yeşilimsi gözler, kıvrır kıvrır kumral saçlar... yani al adamı mermerden heykelini yap, koy arkeoloji müzesine Apollon sansınlar."

"Toplantı odasındalar öyle mi?"

"Evet."

Nazlı koridoru koşa koşa kat ettiğinden toplantı odasına girdiğinde nefes nefeseydi.

"Özür dilerim başkomiserim."

Başkomiser Remzi konuşmasına ara verip Nazlı'ya sağında oturan kişiyi göstererek, "Komiser Fazıl" dedi, sonra da Fazıl'a dönerek, "Bu hanımefendi de Komiser Nazlı. Böylece il dışında olan Behçet ve Muzaffer haricinde bürodaki herkesle tanışmış oldun Fazıl Komiserim." Sonra tekrar bıraktığı yerden konuşmasına devam etti.

"Diğerlerimiz için tekrar olacak ama Nazlı için konuşmamı biraz başa alıyorum. Fazıl Komiserim İçişleri Bakanlığı tarafından faili meçhul dosyalar için görevlendirilmiş. Raporunu yazınca Ankara'ya dönecek. Zaten bu faili meçhul dosyalar bizim için de başağrısı. Ha Fazıl Komiserim tarafından aydınlatılmış bu dosyalar, ha bizim Büro tarafından. El elden üstündür derler. Aydınlansın da kim aydınlatırsa aydınlatsın... içimiz rahatlasın. Onun için hepimizden Fazıl Komisere yardım etmenizi bekliyorum."

Tam o sırada Suriyeli elini kaldırıp söz istedi. Başkomiser Remzi, "Devam et!" anlamında başını salladı.

"Türkiye'de işlenen cinayetlerin yüzde yedisi faili meçhul. Büronuzda son beş yılda oluşmuş yalnızca altı

faili meçhul dosyası var. Bu, genel duruma göre çok iyi bir performans. Takdir hisleriyle doluyum. Ancak ben buraya ne performans ölçmeye ne de faili meçhul dosyalarının sayısını azaltmaya geldim. Bu dosyalardan yalnızca biri için buradayım. Üniversitedeki profesör ve Rus diplomatın infaz dosyası. Yani arkadaşları fazla meşgul etmeyeceğim. Bu dosyayı elbirliğiyle sonuca ulaştırıp failini bulabilirsek Ankara'yı rahatlatmış olacağız. İkinci husus ise benim İçişleri'nden gelmemin yaratacağı muhtemel antipati. Şunu önemle vurgulamak isterim ki karşınızda Ankara'nın gönderdiği bir müfettiş olarak durmuyorum. Ben de sizlerden biriyim. Bir cinayet vakasını çözmede size destek olmak için buraya gönderildim. Ankara'dan bakıldığında bu iş, ortalığı karıştırmak isteyen bir yabancı haber alma teşkilatı ya da illegal örgüt tarafından yapılmış gibi görüldüğünden ve benim de örgütler konusundaki geçmiş tecrübemden dolayı bu işe bulaştırıldım. Anladığım kadarıyla hükümet Ruslarla arayı daha da açmayacak bir sonuç arayışı içinde. Biliyorsunuz Rus jetini vuran bizim asker, Rus diplomatını vuran bizim polis, şimdi Rus diplomat kadını vuran da bizim bir başka devlet görevlimiz çıkarsa, gel de bunu Ruslara anlat. Üçüncü husus başarıya ulaşırsak, başarı benim değil, sizin hanenize yazılacak. Benim bu durumda bir an önce raporumu hazırlayıp Ankara'daki işimin başına dönmekten başka bir isteğim yok."

Başkomiser Remzi, Fazıl'ın konuşması bitince sözlerine devam etti. "Fazıl Komiser'in büromuzda kaldığı sürece her türlü ihtiyaçlarını temin edecek ve dosyasını ikmal ederken yardıma ihtiyacı olduğunda ona yardım edecek kişi Komiser Yusuf'tur" dedi. Ardından görev dağılımını yaparken Nazlı'ya, "Sen burada zaman kaybetme, git işinin başına, selamete!" diyerek toplantıyı bitirdi.

10

Komiser Nazlı, “Fazıl Komiser de nereden çıktı, şimdi ne yapacağız?” diye sormaya fırsat bulamadan merkezden ayrıldı. Randevu saati yaklaşmaktaydı. Taner’in ablasında bir şeyler vardı. Yolda soracağı sorular üzerinde bir kez daha plan yaptı. Zincirlikuyu’dan Etiler’e saptığında trafik sıkıştı fakat sıkışıklığın kırmızı ışık yüzünden olduğunu, yeşil ışık yanıp da trafik akmaya başlayınca fark etti. Akmerkez’in önünden geçip devam etti, az sonra aradığı, Maya Rezidans adlı sitenin önündeydi. Biraz daha ilerleyip park yeri buldu. Otomobili park edip sitenin girişindeki danışma masasında oturan kıvrıkcık saçlı, esmer güzeli kıza H-27’de randevusu olduğunu söyledi. Kız kısa bir telefon görüşmesi yapıp giriş kapısını açan butona bastıktan sonra, “Sağa sapın, soldan ikinci bina” diyerek yönlendirdi. Nazlı sitenin kapısından içeri adımını attığında kocaman bir avlu ve etrafına sıralanmış altı blok gördü. Hiç otomobil yoktu. Yürürken bir güvenlik görevlisi yanına gelip yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordu. H-27’ye gittiğini söyleyince adam öne geçip ona yol gösterdi. Bu sırada Nazlı adama otomobilleri nereye koyduklarını sordu.

Adam üzerinde yürüdükleri avluyu göstererek, “Bunun altı otopark ama otoparka park eden kişi yine sizin girdiğiniz ana kapıdan giriş yapmak zorunda. Yani burada oturanlar ya da konukları otomobille de gelse, yaya da gelse sizin kullandığınız girişi kullanmak zorunda. Biz de burada saha güvenliğini sağlıyoruz. Oldukça güvenli bir

site. Böyle olunca da oturanların büyük kısmı İstanbul'da görevli yabancılar."

"Nasıl yani? Türk az mı bu sitede?"

"Toplasanız on-on beş haneyi geçmez" dedi ve üzerinde H yazan kapıyı göstererek, "İşte burası, hangi daireydi?" Yirmi yedi cevabını alınca, "Cavidan Hanım'ın dairesi. Yazık, kardeşi önceki gün öldürülmüş."

"Tanır mıydınız kardeşini?"

"Gelir giderdi buraya. İki-üç kere konuşmuşluğum vardır kendisiyle. İyi insandı. Biraz kadınımsı hareketleri vardı ama olsun, iyi insandı. Benim yeğenimi mutfakta işe aldı. Bu durumda restoran kapanır, bizim yeğen de yine başıma kalır herhalde."

Adamın parmağı yirmi yedi numaralı zilin butonuna doğru uzanırken Nazlı onu engelledi. Bir yandan adama adını sorarken, eliyle kapının kenarına çekti ve kimliğini gösterdi. Adam biraz afalladı ama çabuk toparlandı.

"Adım Yasin Tekdemir komiserim."

"Ben bu cinayeti soruşturuyorum. Yardımcı olacak bir bilgi aklına gelirse beni ara, altında kalmam. Belki bir gün bize işin düşer, hallederiz" diyerek kartını uzattı. "Yeğenin adı ne?"

"Ramazan."

"Mutfakta neci?"

"Bulaşıkçı."

"Şimdi basabilirsin zile."

Nazlı kameranın görüntü açısına girecek şekilde kendini konumlandırdı ve kısa sürede kapı otomatiği çalıştı.

Açılan kapıdan binaya girdi, asansöre binip altıncı katın butonuna bastı. Asansörden çıktığında yirmi yedi numaralı dairenin kapısının açık olduğunu ve Cavidan'ın eşiğin bir adım gerisinde durduğunu gördü. Cavidan onu içeriye buyur etti.

Nazlı daireden içeriye iki-üç adım attığında gördüğü ihtişam karşısında şaşakaldı. Cavidan ile ilk görüşmesini bir kafede yaptığından, biri ona o tıfıl görünümlü, rüküş giyimli kadının böyle lüks hayat yaşadığını söylese inanmazdı. Cavidan koridorda onun önüne geçerek salona yönlendi, konuğuna pencere önündeki kanepeyi ve yanındaki berjer koltuğu göstererek, "Hangisinde daha rahat ederseniz ona geçin lütfen" dedi. Nazlı salon kapısını kontrol altında tutmak için berjer koltuğa oturdu. Akabinde salonun kapısında Türki Cumhuriyetlerinden olduğu çekik gözlerinden anlaşılan bir hizmetli göründü. El pençe divan duruyordu.

Cavidan, "Ne içersiniz Nazlı Hanım?" diye sordu.

"Sağ olun, bir şey istemem."

"Olur mu canım, misafirimizsiniz. Çayımız var, kahvemiz var, meşrubatlarımız var... var oğlu var!"

"Madem ısrar var, çay olsun o zaman."

Cavidan kapıda duran kıza iki çay söyledi, sonra Nazlı'ya dönerek, "Buyrun, ne soracaksınız?" dedi.

"Cavidan Hanım, önce başınız sağ olsun. Acınız çok taze, deşmek istemem ama bu cinayetin aydınlatılması hem sizi hem de toplum vicdanının koruyucusu olan bizleri sevindirecektir. Böylece katil bulunacak, gerekli ceza verilecektir. İlk görüşmemizde sizi biraz suskun ve çelişkili ifadeler verir vaziyette bulduğum için buradayım. Bana ailenizden bahseder misiniz? Abla kardeş ilişkisi olarak merhum Taner Bey'le aranınız nasıldı?"

"Babamız eczacı, annemiz ev kadınıydı. İyi yetiştirdiler bizi. Ben de, o da yabancı okullarda okuduk. Ailemizden sevgi görerek büyüdük. Maddi manevi bir eksikliğimiz olmadı. Babam, annemden boşanıp başka bir kadınla evlendi, kadın müsrif çıkınca babam öldüğünde bize pek bir şey kalmadı. Ben üniversitede sekreter olarak hayata

başladım. Taner de bir şirketin satış departmanında çalıştı. Yani babaevinde orta hâlli bir aileyken zor geçinir hâle düştük. Ben kırk beş yaşına kadar evlenmedim. Aynı bölümde çalıştığımız altmış sekiz yaşındaki dul bir profesör evlilik teklif edince hemen kabul ettim. Ne yazık ki evliliğim uzun sürmedi. Eşimi evlendikten on sekiz ay sonra trafik kazasında kaybettim. O sırada Silivri’de bir vakıf üniversitesi açılmıştı. Haftada bir gün gidip orada dersler verip geliyordu. Bu olay beş yıl önce oldu. Eşimin ilk evliliğinden çocuğu yoktu, serveti bana kaldı. Terekesi açıklanınca şoka girdiğimi hatırlıyorum. Meğer çok zenginmiş. Bütün o zenginlik bana kaldı. Beş yıldır zengin bir dulum. Hayatta bir annem var, başka kimsem kalmadı.”

Hizmetçi kız çayları getirip dağıtırken söz bölününce Nazlı hemen araya girdi. “Peki, kardeşinizle aranız nasıldı?”

“Oraya geliyoruz. Annem ve ben, Taner lisede okurken bazı hâllerinden, kadınsı tavırlarından şüpheleniyorduk. Ama etrafında çok kız olduğundan onların etkisi olabileceğini düşünüyorduk. Taner askerliğini bile uzun dönem yaptı. Otuzuncu yaş günü için annemi ve beni Rumeli Kavağı’nda kalkan balığını tandırda yapan meşhur balık lokantasına götürdü. Ana yemek bitip de tatlıları yeme faslına gelince bize sıkı durmamızı, büyük bir ifşaatta bulunacağını söyledi. Eşcinsel olduğunu ve bunu yıllardır gizlediğini ama şimdi söyleyince çok rahatladığını ifade etti. Masa buz kesmişti. Ne ben ne de annem söyleyecek kelime bulabiliyorduk. Eve gelinceye kadar yolda havadan sudan konuştuğumuzu hatırlıyorum. Annemle günlerce dertleşerek öğrendiklerimizi hazmetmeye çalıştık.”

Nazlı çayından bir yudum aldıktan sonra, “Tamam, eşcinselmış ve bu açıklama sonucunda siz de öğrenmiş oldunuz. Sonra neler oldu?” diye sormaya devam etti.

“Kocam ölüp de ben zengin dul oluncaya kadar kayda değer bir şey olmadı. Terekeyi teslim aldıktan tam üç ay sonra annem bana, Taner’in hâinden korktuğunu, parasız pulsuz bir hayat sürdürürse eşcinsel biri olarak toplumun onu çok hırpalayabileceğini ve bu endişelerin kendisini çok üzdüğünü söyledi. Ben de, ‘Peki, çare ne?’ diye sorunca annem ona biraz maddi imkân verip de patron statüsüne sokarsak, toplumun onu incitemeyeceği konuma yükselmesini sağlayabileceğimizi ve bunun da benim kesenin ağzını biraz açmamla mümkün olabileceğini söyledi. Ben hemen Taner’in onu doldurup üstüme saldığını anladım ama ses çıkartmadım. Biraz bozuldum ama kardeş ne de olsa. Bir akşam oturup açık açık konuştuk. Meğer Taner hazırlıklıymış. Etiler’de bir restoran devren satılmış ve devrilmek için şu kadar para gerekiyormuş. İşinden ayrılp mekân sahibi olmak istiyormuş. Üç yüz bin dolar hava parası ödenecek, üzerine yüz elli bin dolar kadar da yeniden dekorasyon masrafı gerekiyormuş. Bitmedi... aylık kirası da elli beş bin dolar. Yanlış duymadınız... ayda elli beş bin dolar. Bende para var ama etrafa saçmak için değil. Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık. Ona dedim ki, ‘Hadi dört yüz elli bin doları verip aldık, her ay elli beş bin dolar kazanır mı ki bu restoran?’ Neyse bir hafta sonra hesap kitap yapmış hâlde o ortağı olacak Tanju hergelesiyle birlikte geldiler. Bizimkinin ağzı pek laf yapmaz. Tanju tam bir laf ebesi. Allem etti, kallem etti, beni ve annemi sonunda ikna etti. Paraları bayıldım ve o restoran işte böyle açıldı.”

Bu defa Cavidan çayından yudumlayınca Nazlı devam etti. “Restoranda şu anda Tanju adında biri gözüküyor. Bu Tanju’nun soyadı var mı sizde?”

“Bende o hergelenin soyadı yok hayatım. Şu anda restoranda tabii ki bulamazsın Tanju’yu. Meğer bu Tanju

bizim Taner'in partneriymiş. Sevgililermiş senin anlayacağın. Beraber yaşarlarmış da haberimiz yokmuş. Neyse, zararı karşılamaya iki yıl dayanabildim. İkinci yılın sonunda çektim ikisini de bir kenara ve daha para veremeyeceğimi söyledim. Oraya kadar canım cicimle konuşan Tanju bir havalara girsin, bir havalara sorma. İş tehdide kadar götürdü. Neyse, o sırada ne olduysa Taner'le Tanju'nun araları bozuldu. Taner benden yüz bin dolar istedi. Tanju bu parayı alırsa ortaklıktan kuzu kuzu ayrılacaktı. Ben de bir yandan lanet okuyup verdim parayı. Ne de olsa kardeşim beladan kurtulacaktı. Ve Tanju toz oldu. Sonra ne oldu biliyor musun?"

"Ne oldu?"

"Restoran artık zarar etmez oldu. Yani kâr da yok, zarar da. İşte üç yıldır ne kâr ne zarar hâlde gidiyor. Tanju bizimkini kazıklıyormuş da bizim saftiriğin haberi yokmuş. Üç yıldır Taner de işletmeden ayda üç bin dolar maaş gibi para çekiyor ve onunla da geçinip gidiyordu. Tanju için verdiğim paradan sonra bana bir daha para için gelmedi. Kendi yağıyla kavruluyordu anlayacağın."

"Anlattıklarınıza göre Tanju daha önce tırtıkladıklarının dışında yüz bin doları da alıp toz olmuş ve üç yıldır da ortada yok... öyle mi?"

"Tam üstüne bastınız, bence katil Tanju."

11

Muhsin Tataroğlu oldukça hareketli, nüktedan, Galatasaray hastası olduğunu ima edici lafları on dakikada bir tekrar eden, dışa dönük mizaçlı, yakışıklı bir esmer orta yaş delikanlısıydı. Taner'in sınıf arkadaşı olduğuna göre onun da yaşı kırk sekiz civarında olmalıydı. Nazlı, onu sahibi olduğu oto lastiği bayisinde buldu. Geleli on dakikayı geçmiş, Nazlı hâlâ konuya girememişti. Tam konuya girecekken Muhsin anlatmaya başladı.

"Biz onunla Maçka İlkokulu'nda okuduk" dedi ve biraz soluklandıktan sonra devam etti. "Sonra orta ve liseye Işık Lisesi'nde beraber devam ettik. Üniversitede ayrı düştük ama ilişkimiz devam etti. Aslında biz üçlüydük. Bir de Yalçın vardı. O ilkokulu bizimle okumadı. Işık Lisesi'nde beraber okuduk onunla, orada kanka olduk. Taner'in kızlardan değil de, erkeklerden hoşlandığını biz fark edemedik, kız arkadaşlarımızdan duyduk. Önce yakıştıramadık, hatta kızları tersledik. Onun etrafında kızlar kümelenirken biz bir kızı zor buluyorduk. Meğer kızlar durumu çoktan anlamışlar da bir zarar gelmeyeceğini bildikleri için rağbet ederlermiş Taner'e. Neyse kendisi bize dürüst davranıp bir gün durumunu açıkça anlatınca bize de onu o hâliyle kabullenmek kaldı. Yargılayacak değiliz ya... Yani Taner'in itirafı arkadaşlığımızda bir şeyi değiştirmede. Biz üç kanka yola devam ettik. Hatta Yalçın ve ben ilk gençliğimizi onun çevresinde toplanan kızlardan otlanarak bayağı verimli geçirdik diyebiliriz."

"Yalçın nerede şimdi? O ne iş yapar?"

“Eczacı oldu. Bağcılar’ın merkezinde, anayol üzerinde eczanesi var. İnci Eczanesi. Karısının adı. O da eczacı. Telefonunu siz kalkmadan veririm.”

“Peki, arkadaşınızın hemcinslerinden hoşlandığını öğrendiniz ve bu arkadaşlığınızda bir sarsıntı yaratmadı. Ama yakın arkadaşınız bir cinayete kurban gitti, ben de onun failini bulmaya çalışıyorum. Biraz daha yakın zamana gelip düşmanı olup olmadığına ya da onu kimin, neden böyle hunharca katletmiş olabileceğine dair bir düşünceniz var mı?”

“Evet, yavaşça oraya doğru geliyoruz. Ben bekâрім. Ama dedim ya, Yalçın, İnci’yle evlendi. İki ay önce Yalçın bana geldi ve enteresan bir bilgi verdi, sonra da nasıl davranması gerektiğini danıştı.”

“Şimdi meraklandırđınız beni Muhsin Bey.”

“Valla, ilk duyduğumda ben de şaşırdım çünkü bizim Taner, İnci’den, üç buçuk aylık hamile birini kürtaj yapacak doktor bulmasını istemiş. İnci, ‘Araştırır sana haber veririm’ deyip Taner’i göndermiş. Sonra da Yalçın’a anlatmış vaziyeti, Yalçın da bana geldi. Epey düşündük. Eh, Taner’in gay olduğunu biliyoruz. Ben dedim ki, ‘Kendisi değil de, başkası yapmıştır bu haltı, muhtemelen Taner de ona yardımcı olmaya çalışıyor.’ Ama Yalçın gay’lerin de sperm üretebileceğini, yani Taner’in çocuğı olma ihtimalini de tamamen rafa kaldırmamak gerektiğini söyledi. Yani sonunda iki olasılık vardı, çocuk ya Taner’in ya da onun yardımcı olmaya çalıştığı bir başkasınındı. Her iki hâlde de çocuğun doğmasında sakınca vardı anlaşılan. Dedik ki Taner’le bizzat görüşüp açık açık konuşalım ve ne yapılacaksa ondan sonra yapalım.”

“Peki, görüşebildiniz mi?”

“Hayır. Randevumuz onun katledildiğı günden sonraki gündü.”

“Fikriniz var mı?”

“Ne konuda?”

“Sizce Taner’in çocuğu mu? Eğer onunsa anne kim? Ya da bir başkasının çocuğuyorsa o ana ve baba kimler?”

“Hiçbir fikrimiz yok. Onunla en son İnci görüştü. İsterseniz bir de ondan dinleyebilirsiniz.”

“Peki, Taner Bey’in bir dernek, örgüt üyeliği var mıydı?”

“Vardı. Fevziye Mektepleri Vakfı ve Işık Lisesi Mezunlar Derneği’nde faal üyelerdendi.”

“Başka?”

“Bir de İskandinav kökenli bir derneğin toplantılarına giderdi. Hatta Norveç fahri konsolosuyla orada tanışmışlar. Konsolos yanında bir Norveçli’yle gelmiş. O adam da gay’miş, bizimki o sıralar Tanju adında biriyle birlikteydi, onu bırakıp bu Norveçli’ye yazıldı. Bir süre birlikte oldular ama aralarında ne geçtiyse ayrıldılar. Norveçli’den sonra hayatında biri olsaydı bize söylerdi. Demek ki olmadı.”

“İnci Hanım’ın telefonunu verebilerseniz kaydedip gideyim. Buyrun, bu kartım, aklınıza bir şey gelirse beni aramakta tereddüt etmeyin. Teşekkür ederim, çok yardımcı oldunuz.”

Ofisten çıkıp da lastik sökölüp takılan yere adımını attığı anda oto lastikçiliğinin ne kadar gürültülü bir meslek olduğunu fark etti. Bir taraftan janttan sökülen lastiğin levyesinden çıkan tak tak sesleri, diğer yandan jantına oturtulmuş lastiğe hava basılırken arada çıkan patlamaya benzer irkiltici sesler ve bu arada birbirlerine seslerini duyurabilmek için haykırarak konuşan insanlar. Dar alanda olağanüstü keşmekeş. Nazlı o gürültülü ortamdan bir an önce uzaklaşmak ve durakta son yolcusunu almak üzere olan otobüse yetişmek için adımlarını hızlandırdı.

Komiser Nazlı, Bağcılar'daki İnci Eczanesi'ni çok kolay buldu. Otobüsten indiğinde tam karşısında duruyordu

Kasada kadın yerine bir erkek görünce, "Yalçın Bey, ben Komiser Nazlı" dedi.

"Buyrun, şöyle oturun komiserim. İnci geleceğinizi söyledi." Yanındaki çırağa iki çay söyledikten sonra kasadaki işini bırakıp Nazlı'nın karşısındaki koltuğa oturunca Nazlı söze başladı.

"Taner Bey'in cinayet zanlısını bulmaya çalışıyorum onun için buradayım. Onunla tanışıklığınızı bir de sizden duymak isterim ama İnci Hanım'a da soracağım birkaç soru var, ne zaman gelir?"

"İnci, kızımızı okuldan almaya gitti, beş-on dakika içinde burada olur. Evimiz zaten bu binanın üçüncü katında. Çocuğu eve bırakıp hemen aşağıya iner. Kasayı bana bile uzun süre emanet edemez, az sonra damlar" diyerek güldü.

"Muhsin Bey sizin Işık Lisesi'ndeki yıllarınızı anlattı, bir de siz anlatsanız."

"Valla, nesini anlatayım? Çok güzel arkadaşlığımız oldu ve bugünlere kadar da devam etti. Üniversitede ayrıldık. Taner yurtdışına gitti, Muhsin'le ben ülkede kaldık. Ben Eczacılık Fakültesi'ne devam ederken Muhsin de İktisat Fakültesi'ne devam ediyordu. Taner yurda dönünce tekrar bıraktığımız yerden devam ettik. Taner'le aynı yıl askere alındık, eğitimimizi birlikte Tuzla'da tamamladık. Sonra değişik kıtalara düştük. Ama izine gelince yine

toplanır görüşürdük. Askerden sonra iş hayatında dikiş tutturmak için birbirimize ayıracak pek zamanımız olmadı ama iki-üç yıl sonra işlerimizi yoluna koyunca tekrar görüşür olduk. Ben evliydim, onlar bekâr. Daha fazla zamanları vardı, bir de ben şehrin uzak bir köşesine yerleşmiştim. Muhsin'le Taner daha sık görüşürlerdi.”

“Bunca süre birlikte oldunuz, Böyle bir cinayeti işleyebilecek bir düşmanı olup olmadığı hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Taner'in münakaşalarda ortaya bulan, çatışmadan kaçan, hep uzlaşma formülü peşinde olan bir tabiatı vardı. Onun bir dernekle ilişkisi olduğunu biliyorum. Muhsin de ben de onun bu Viking takıntısına bir türlü anlam veremezdik. Vefatı sonrasında bu dernekte ne bulduğunu, neden bu kadar tutkuyla oraya bağlandığını hep kendime sormuşumdur. Gizli bir dernekmiş. Biz de masonluk benzeri bir şey diye pek üstelemedik. Cinayetten bir hafta kadar önce İnci'ye gelip bir kürtajcı bulmasını rica etmiş. İnci de bana geldi. Ben de gay birinin kürtaj ihtiyacı nasıl olur bilemediğimden gittim Muhsin'e durumu anlattım. Başta o da işin içinden çıkamadı bir türlü ama sonra başka bir görüş ortaya atınca biraz olsun rahatladım.”

“Ne görüşü getirdi Muhsin Bey?”

“Viking derneğinden hatırlı birinin ihtiyacı olmuştur, Taner de o kişiyi sevdiğinden mi, saydığından mı, kendisine bunu iş edinip seferber olduğu fikrini getirdi. Buluşup konuşacaktık ama cinayetin ertesi gününe randevulaşmıştık...”

Tam o sırada eczanenin kapısı açılıp içeriye bir kadın girdi. Koşar adımlarla bankonun öte tarafına geçerek kasaya oturunca Nazlı gelenin İnci olduğunu anladı. Yalçın kalkıp kasaya gitti ve İnci'ye bir şeyler söyledi. Bunun üzerine kadın Nazlı'nın yanına geldi. Yalçın koltuğa ken-

dini bırakıverdi. Yorgun olduğu her hâlınden belliydi. Nazlı görüşmeyi fazla uzatmama kararı aldı.

“Ne kadar tanırdınız merhumu?”

“Valla, Yalçın benden iyi tanır. Ne de olsa çok eskiden beri arkadaşlar. Ben son sekiz yılda tanıdım Taner’i. Çok sakın, ağır başlı, hatta pasif biriydi. Kimin onunla alıp veremediğı bir hesabı olur ki? Ya da böyle hunharca cinayete kurban gidecek kadar kimi sinirlendirmiş olabilir? Kaç kere bizim eve yemeğe geldi, ağzı var, dili yoktu. Yalnız üçümüzün de kafasına bu kürtaj meselesi takıldı. Acaba hamile kişi kimdir? Çocuk Taner’den midir? Taner’den değilse kimdendir? Gelip bana doktor tavsiye etmemi istediğinde bu soruları sormadığımıza yanarım.”

Çırağın getirdiğı çaydan bir yudum alıp devam etti. “Aslında bana o ilaç için geldi.”

“İlaç için mi? Ne ilacı?”

“Üç buçuk aylık hamile bir kadına öyle bir ilaç var mıymış ki ilacın etkisi ya da yan etkisiyle çocuk kürtaja gerek kalmadan düşüversin.”

“Siz ne dediniz peki?”

“Öyle bir ilacın olmadığını, olsa bile öyle bir ilacı mesleki etik adına ona veremeyeceğimi, tek çarenin kürtaj olduğunu söyledim.”

“Kuşkulandığınız biri var mı bu cinayetin faili olarak?”

“Var.”

“Kim?”

“Kim hamileyse o ya da onun kocası, babası ya da abisi.”

“Kızın kim olabileceğı hakkında ne diyebilirsiniz?”

“Hiçbir fikrim yok.”

13

Taksim Meydanı'na geldiğinde köşedeki büfeleri görünce Nazlı acıktığını hissetti. Kızılkayalar'dan bir ıslak hamburgeri ayranla mideye indirince dünyayı yeniden renkli gördüğüne sevindi. İstiklal Caddesi üzerinde sol taraftaki mağazaların vitrinlerine bakarak yol aldı. Sağından solundan geçen insanların çoğunun Arapça, diğerlerininse hiç anlamadığı lisanları konuştuğunu fark edince bir an için kendini yabancı ülkedeymiş gibi hissetti. Akbank Sanat'ın karşısına geldiğinde şöyle durup etrafındaki insan kalabalığına baktı. Çoğu Arap, bir kısmının çekik gözleri ve boz tenleriyle Orta Asya ve Kafkaslar'dan geldiği belliydi, arada tek tük de Türkçe konuşan çıkıyordu. Yanıbaşındaki kestaneci bile Arapça çığırıyordu. Etrafındaki yüzlerce Arap, çekik gözlü ve siyahi arasında Nazlı açık tenli kalıyordu. Yürümeye devam etti ve aradığı pasajı buldu. İçeriye girince koskoca, *Tattoo* yazısıyla taçlandırılmış, oldukça geniş cepheli bir dükkân gördü. "Bu olmalı" diye düşündü ve dükkânın kapısından içeriye girdi.

Köşedeki kanepede, elindeki derginin sayfalarına göz gezdirmekte olan uzun siyah saçlı, sakallı, kırk yaşlarında gözüken adamı görünce Yusuf'un verdiği eşgalle zihninde eşleşti ve dükkânda iki kişi daha olmasına rağmen dosdoğru o adama gidip kendini tanıttı. Toraman onu yanına buyur etti ve kısa bir hâl hatır sormadan sonra nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Nazlı cebinden fotoğrafı çıkartıp verdi. Toraman fotoğrafı incelerken, Nazlı anlatmaya başladı.

“Toraman Bey, bu fotoğraf cinayete kurban giden birinin bileğindeki dövmeği gösteriyor. O gördüğünüz dövmeği araştırıyorum. Ne anlama gelir? Kimler yaptırır? Bir örgütün amblemi midir? Yani bizi katile götürebilecek bir ipucu olabilir mi? Bunların peşindeyiz.”

Toraman fotoğrafı biraz sağa, sonra da biraz sola doğru uzaklaştırıp odaklandı. Sonra fotoğrafı sehpanın üzerine koyup iki çay söyledi. Biraz daha oyalandıktan sonra konuşmaya başladı.

“Tereddüdümü mazur görün komiserim” dedi. Bir-iki defa kuru kuru öksürdükten sonra devam etti. “Ortada Yusuf’un hatırı var. Yoksa bu konuda konuşmak zor, çünkü tehlikeli.”

Çaylar geldi. Her ikisi de birer yudum aldılar ve Toraman uzanıp yanındaki raftan bir klasör aldı, üç-beş sayfa çevirdikten sonra aradığını buldu ve devam etti.

“Bakın komiserim, bu tek üçgen. Üç rakamının sembolüdür. Genelde üç kanka gelir, üçüne de birer üçgen dövme yapmamızı isterler. Bu tek üçgenin çeşitli inanışlarda çok değişik anlamları vardır ama konuyu dağıtmamak için bizim konumuza uygun olanını söyleyeyim. Graal efsanelerindeki Montsalvat’ı temsil eder. Montsalvat, “Kurtuluş Dağı” anlamına gelir.”

Nazlı can kulağıyla dinlerken arada bir bloknotuna notlar almaktaydı.

“Şimdi gelelim iki üçgene... İki üçgen üst üste konulunca burada olduğu gibi altı köşeli yıldız olur. Yani Süleyman’ın mührü ya da sonraları Davut’un Yıldızı olarak bilinen yıldız. Ve bakın burada bitiyor. Sonra kare, iç içe iki kare yani bu defa da sekiz köşeli yıldız oluyor fakat dikkatinizi çekerim, iç içe üç üçgen yok.”

Toraman kitapların bulunduğı, yanibaşındaki rafa kitabı bırakıp biraz daha uzanarak daha üst sırada duran

siyah ciltli bir kitabı alarak sayfalarını karıştırmaya başladı. Nazlı'ya dönerek, "Sizin aradığınız işte burada."

Nazlı kanepede Toraman'a biraz daha yaklaşıp gösterdiği şekillere baktı ve Taner'in bileğindeki dövmenin aynısı olduğunu gördü.

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

"Şu demek oluyor komiserim: Bu dövme tehlikeliler sınıfında. Benim diyen dövmeci bu dövmeyi tatbik etmez, edemez."

"Anlayamıyorum bir türlü. Alt tarafı bir dövme değil mi? Müşteri gelse, 'Şu dövmeyi yapiver' dese, yapmayacak mısınız?"

"Evet, yapmayacağız. Bu kara kaplı kitap, bu tür sakıncalı dövmeler için. Bu dövmeyi yapabilmemiz için aynı dövmeyi taşıyan biriyle birlikte gelmesi lazım, ancak onun vereceği onayla uygulamaya geçeriz. Bu böyle bir dövme."

"Hay Allah, işler iyice karışıyor. Yani bu dövme bir örgüt simgesi olduğu için yalnızca o örgüte mensup kişilere mi yapılıyor?"

"Aynen öyle. Bakın onu da anlatayım. Buna, 'Valknut' sembolü denir. İskandinav mitolojisine aittir. Eski Norsça'da 'Valr ya da Vol' ölmüş savaşçılar, 'Knut' da düğüm anlamına gelir. İkisi birleşince 'Ölmüş Savaşçı Düğümü' anlamı çıkıyor. Dikkat ederseniz buradaki iç içe girmiş üç üçgen de âdeta bir düğüm gibi. İskandinav mitolojisinde tanrıların tanrısı tek gözlü Odin'e kendini adayanların, Odin'in sarayı Valhalla'ya gidebilmek için yaptırdıkları semboldür. Yani, artık o kişi bir ideal uğruna ölüm yolcusudur."

"Peki, İskandinav mitolojisine ait bir sembol ülkemizde ne arıyor?"

"Şimdiye kadar anlattıklarım bu iç içe geçmiş üçgen

sembolünün tarihiydi. Günümüzde Valknut sembolü çok güçlü bir ölüm sembolü olarak kullanılmaktadır. Bu dövme-yi yaptıranların çoğu şiddet olaylarına karışmış, cinayet işlemiş ya da sizin örnekte olduğu gibi cinayete kurban gitmiştir. Bu dövme ya savaşa giderken ya da adam öldürmeye ant içmiş kişilerce yaptırılır.”

“Bu simge bir örgütün simgesi olabilir mi?”

“Olabilir ama olasılık az. Günümüzde kitaplı dinlere ya da Uzakdoğu felsefi yaklaşımlarına inanmayan eski pagan geleneklerini yeniden yapılandıran bir camia var. Bunlar kendilerine Neo-Pagan, inanışlarındaysa Asatru diyorlar. Onlar da bu sembolü kullanırlar ama onlar dövme şeklinde değil de bu sembolü takı olarak taşırlar.”

“Bu dövme-yi sizin uyguladığınız biri oldu mu?”

Toraman elinde tuttuğu cildin üç üçgenli sayfasını açıp kenarına bir göz attı.

“Dört kişiye yapmışım bu dövme-yi. Tabii bunlar benim yaptıklarım. Bu dövme-yi yapabilecek bir başka dövme-cisi daha var. O da Kadıköy’deki Akmar Pasajı’nda. Belki o da işlemiştir bu dövme-yi birilerine.”

“Peki, sizde bu dört müşterinin bilgileri var mı?”

“Hiçbir kayıt tutmayız. Müşteri mahremiyeti olarak bakarız meseleye, onun için kayıt-kuyut yoktur bizde. Yalnızca yaptığımız işi fotoğraflayıp arşivleriz, aynısından isteyen birine referans olarak göstermek için. Ama sizin aradığınız bilgiler yer almaz o fotoğraflarda. İsterseniz o dört fotoğrafın kopyasını size verebilirim.”

Nazlı, “İyi olur” deyince Toraman kalkıp yandaki odaya girdi ve biraz sonra fotokopilerle döndü, kâğıtları Nazlı’ya uzattı.

Nazlı kopyaları çantasına yerleştirdikten sonra soğumuş çayın geri kalan kısmını bir yudumda içip ani bir kalkış yaptı.

Son olarak, “Bu İskandinav mitolojisinin bir yerinde hamile bir kadın var mı?” diye sordu.

“Yok.”

Toraman’a teşekkür edip vedalaşırken kartını verdi ve ayrıldıktan sonra aklına detay dahi olsa konuyla ilgili yeni bir şey düşerse aramasını söyleyerek oradan ayrıldı.

Ne düşüneceğini bilemiyordu. Bir taraftan Cavidan’ın anlattıkları, diğer yandan Toraman’ın konuşmaları kafasını karıştırmıştı. Pasajın karşısındaki kafeye gidip filtre kahve aldı. Kafe *self-servıs* olduğu için karton bardağını alıp caddeye en yakın masaya oturdu ve kahvesinden bir yudum almasıyla irkilmesi bir oldu. Kahve çok sıcaktı, ağzı yandı. Eli cebine gitti. Telefonu çıkardı ve merkezi tuşladı. Nevin’e erişince notlarına bakarak konuştu.

“Şirketin adı Toya Yemek Hizmetleri Limited Şirketi. Ticaret sicil gazete kayıtlarından kuruluş sırasında ortak olup da şu anda artık olmayan Tanju’nun soyadını öğrendikten sonra onu nerede bulabileceğimi araştırabilir misin?”

Telefonu kapattıktan sonra bir süre önünden akan insan seline boş boş baktı. Biraz sonra insanları seyretmenin kafasını boşalttığını, rahatlattığını hissetti. Kahvesinden bir yudum daha aldı. Bu defa kahve dilini yakmamıştı, bir yudum daha aldı. Kahvesini yürürken içmeye karar verdi. Tam o sırada telefonu çaldı. Arayan Nevin’di.

“Tanju’nun soyadı Ürkmez. Son görüldüğü yer Bodrum’daki Yalıkavak Marina.”

“Tanju Ürkmez ne arıyormuş Bodrum’da? Para mı yiyor?”

“Orasını bilemem ama buradaki SGK evrakında Göktaş Denizcilik’e ait *İmbat* adlı yatta aşçı olarak çalıştığı yazılı.”

“Aşçı ha?” dedi Nazlı, teşekkür edip kapattı. Masadan kahvesini alıp kendini insan selinin arasına bıraktı.

Göktaş Denizcilik, Kabataş'ta anayol üzerindeki bir hanın beşinci katındaydı. Randevusuna saatinde gitmiş olmasına rağmen şirketin yönetim kurulu başkanı Rıfat Bey şirket dışındaki toplantısından dönmekte gecikmişti. Tabii sekreterin söylediği buydu. Belki de gerçekte metresinin koynundan yeni kalkmıştı, kim bilir? Ama Nazlı'nın keyfi yerindeydi. Yirmi beş yaş civarında, etine dolgun, akça, pakça ve yüzündeki içten gülümsemesiyle Rıfat Bey'in sekreteri sade kahvesini bir bardak suyla önündeki sehpa-paya bırakıp gitti. Nazlı pencereden dışarı baktı ve bir süre Marmara'dan Boğaz'a girmekte olan dev tankeri seyretti. Tankerin önünde ve arkasında birer römorkör vardı. Aradaki o dev cüssenin kendinden emin, önündeki suları yarararak ağır ağır yol alması büyüleyiciydi. Sonra Rıfat Bey'in masasının arkasındaki duvarda asılı Atatürk portresinin altındaki rafta sıralanmış kupalar dikkatini çekti. Deniz yarışmalarından kazanıldığını tahmin etti. Tam kahvesinden bir yudum almak için eğilmişken kapı açıldı. İçeriye "tontış" denilecek cinsten, altmışlı yaşlarda, kısa boylu, şişman, kel ve oldukça güler yüzlü, babacan bir adam girdi. Daha ne olduğunu anlayamadan adam gelip Nazlı'nın sağ elini öptü ve masasına doğru gidip cebinden çıkarttığı cep telefonu ve anahtarları masanın üzerine âdeta fırlatırcasına bıraktı. Ardından Nazlı'nın karşısındaki koltuğa oturdu.

"Defalarca özür dilerim dünya güzeli komiserim. Malum İstanbul trafiği. Anlayış gösterip bağışlayacağınızı

umarım. İnşallah yokluğumda Seher Hanım size iyi bakmıştır.”

“Rıfat Bey hiç problem yok. Şunun şurasında bunca koşuşturma arasında on dakika Boğaz’ı seyretme fırsatı verdiğiniz için gecikmenizden dolayı size minnettar dahi kalabilirim.”

“Sizi hangi rüzgâr attı buraya komiserim? Bu arada şunu mutlaka söylemeliyim. Bizim polisle bir işimiz olmaz. En son yirmi sene önce annemin evine hırsız girdiğinde polis görmüştüm, ondan sonra da maçtan maça, saha kenarındakileri taa uzaktan görmekteyim, o kadar. Hasta Galatasaraylı’yım da. Ama gördüklerimin alayı dallama. Siz başkasınız. Siz gördüğüm en güzel polissiniz. Bence bütün polisler sizin gibi olmalı, o zaman hayat renklenir.”

Nazlı, *Dakka bir, gol bir. Bu adam uçan dişi sineği bile kaçırmayacak kadar kadın düşkünü. Aldık mı başımıza işi*, diye düşündü.

“Pek iyi bir rüzgâr değil beni buraya getiren Rıfat Bey. Sizin karayele benzer.”

“Yapma yahu! Karayel ha! Boku yediğimizin resmidir. Pardon!”

“Açık konuşmalarınız hoşuma gidiyor. Lütfen aynı üsluptan devam edin.”

Nazlı sehpanın kendine yakın tarafında duran kartvizitini Rıfat’ın önüne doğru itti. Rıfat kartviziti alıp boynunda asılı duran gözlüğü burnuna oturtup okuduktan sonra, “Asayiş Şube Cinayet Bürosu ha! Şimdi boka battığımızın resmidir. Ne iştir bu? Kim kimi öldürmüş, bir anlatın hele. Meraktan çatlayacağım.”

“Gazetelerde okumuşsunuzdur, Etiler’deki Toya Restoran’ın sahibi öldürüldü.”

“Yaa, sorma. Yabancı müşterilerim geldiğinde götü-

rürdüm oraya. Bir-iki defa da masaya uğrayıp hâl hatır sormuştu, gençti de yazık! Eee, bizimle ilgisi ne bunun?”

“Sizinle daha üç dakika konuştuk ama anladığım kadarıyla bu tür bir olayla ilişkiniz olacakmış gibi gözük-müyorsunuz.”

“Oh be! Rahatladım!” Yerinden kalkıp masadaki telefona uzandı “Seher bana bir sade kahve, komiseriminkini de tazele.” Sonra gelip yerine oturdu, “Eee, devam et” der gibi Nazlı’ya baktı.

Nazlı son aldığı kahve yudumundan genzine yapışan telve artıklarını aşağıya yollamak için biraz su içtikten sonra devam etti.

“Yalıkavak Marina’da bulunan *İmbat* adlı teknenizde çalışan Tanju adında bir aşçınız varmış, ondan şüpheleniyoruz. Bize nasıl yardımcı olursunuz?”

“Haydaa! O efemine Tanju cinayete mi bulaşmış? Hayret, sinek bile öldüremez o. Vahim bir yanlışlık olmalı.”

“Öyle bakmayın meseleye. Herkes cinayet işleyebilir, yeter ki geçerli bir nedeni olsun. Zaten şimdilik sadece zanlı. Benim sizden öğrenmek istediğim, cinayet günü nerede olduğu. Bodrum’da mıydı, yoksa izinli miydi?”

“Kolay” dedi Rıfat. “Hemen öğreniriz.” Tam kalkarken Nazlı engelledi. Rıfat kalktığı yere yeniden çöktü.

“Olmaz” dedi Nazlı. “Bu bilgilere gizlilik içinde ulaşmamız gerekli. Şöyle yapalım. Merkez kayıtlarından Tanju’nun izin alıp almadığını araştıralım, sonrasına bakalız.”

“Ama bu kayıtlara bakmak için personel müdürünün haberi olması gerekiyor.”

“Ketumsa ve eski adamınızsa ona gizli tutmasını söyleriz. Ama bir tek ona.”

O sırada Seher kahve tepsisi elinde, içeriye girdi. Rıfat, Seher’e, “Masana döndüğünde Erkan’a söyle, bana bir

geliversin" dedi. Seher kahveleri bırakıp odadan çıktı. Rıfat Nazlı'ya bakıp iç çekti.

"Ah komiserim, siz polis değil, manken olacaktınız, manken! Podyumlarda gözler üzerinize kilitlenirdi valla!"

"Rıfat Bey, siz hep böyle misiniz? Yoksa cinayet konusu çok gerdi de rahatlamaya mı çalışıyorsunuz?"

"Yok, valla hep böyleyim. Benim tarzım bu. Bakmayın her şey lafta. Eşim iki yıl önce vefat ettiğinden beri hayatımın geri kalanını keyifle geçirmeye çalışıyorum işte."

Güldü. Nazlı da tebessümle karşılık verdi. Kapı açıldı. İçeriye, kolunda bir tek kollukları eksik, en az üç numara gözlüklü, kırk-kırk beş yaşlarında, üzerindeki her şey kahverenginin başka tonu olan bir adam girdi.

"Erkan, şu anda *İmbat*'ta kaç personelimiz var?"

"Aydın Kaptan, gemici Nevzat, aşçı Tanju, yani üç mürettebat var."

"Git, bana bunlardan son bir hafta içinde izin alan var mıymış, bir bak bakalım. Ama kayıtlar daha buraya gelmemişse benim sana sorduğum gibi kaptana sakın sorma. Huylanır. 'Denetimdeyiz, denetim firması soruyor' falan de. Ama acele et. Beş dakikan var. Bu işten de kimseye bahsetme."

Erkan odadan çıkınca Rıfat konuşmaya başladı.

"Bakın ne diyeceğim komiserim. Ben motor yatı yaz aylarında iş stresini biraz da olsa üzerimden atmak için kullanıyorum. Zaten gelecek hafta oraya sezonun son güneşli günlerini değerlendirmek için gitmeyi planlıyordum. Şimdi bizim personelci Erkan gelip "Tanju izin almış" derse herhalde Tanju'yu sorgulamanız gerekecek. Ama kaçma ihtimali de var. Gelin, yarın atlayıp gidelim oraya. Siz benim kız arkadaşım olun. Zaten onlar da sayısını şaşırdılar, fark etmezler. Siz işinize bakarsınız, ben de kendi işime."

“Her gördüğünüz kadına sarkmak âdetiniz midir Rıfat Bey? Bizde, ‘Her kuşun eti yenmez’ deyişi vardır, hiç duymadınız mı? Devletin komiseri olduğumu size anlatabilmek için illaki üniforma mı giymem gerekiyor? Ancak, teklifiniz mantıklı. Anlaşılan çok polisiye roman okuyorsunuz.”

“Önerimi mantıklı bulmanız hoşuma gitti.”

“Diğerleri?”

“Usulüme gelmeyenleri duymam. Rahmetli İnönü gibi biraz ağır iştirim de... malum... yaş icabı.”

O sırada kapıdan bir tıklama sesi geldi, ardından Erkan hışımla içeri girdi.

Rıfat’ın kulağına eğilip bir şeyler fısıldarken Rıfat, “Ortaya yüksek sesle söyle, yabancı yok, bu hanım benim sevgilim” diye uyardı.

“Bir tek Tanju bu hafta üç gün izin almış, dün akşam işe dönmüş.”

“Halihazırda teknede yani?”

“Evet, teknede.”

“Güzel! İşinin başına dönebilirsin Erkan. Bu aramızda kalacak, tamam mı?”

“Tamam patron.”

Erkan gittikten sonra Rıfat, Nazlı’ya döndü.

“Allah’tan dilemiştim, ‘Hergele keşke izin almış olsa’ diye, bak kabul oldu.”

Nazlı güldü.

“El çabukluğu marifet, beni de sevgiliniz yaptınız ya, pes doğrusu. Neyse, şartım şu. Askıntı olmak yok. Yarın sabah uçağına bileti siz alın. Dönüş açık olsun. Orada olacılara göre dönüşü kesinleştiririz. Yani benim dönüşümü. Komiser olduğum belli olmamalı. Ben de bu arada mayo falan alayım da ortama uyum sağlayabileyim.”

“Mayo falan almayı bırakın. Teknede en az elli mayo

ve bikini var. Üçü size uysa idare edersiniz. Olmadı, marinadaki dükkânlar ne güne duruyor? Bakın Komiser Nazlı Hanım, orada omzunuza kolumu atamayacaksam, elinizi tutamayacaksam bu iş yatar. Hemen açığa çıkar komiserliğin. Benim sulu tavırlarımı hoş görmelisin. Bunlar yalnızca senaryo icabı. Kötü bir niyet yok. Yoksa al bikiniyi, tak tabancanı bikiniye, öyle dolaş istersen. O zaman megafona ihtiyacın olmaz komiserliğini yedi cihana duyurmaya.”

Nazlı, “Anlaştık. Görüntüde sululuğa eyvallah, içerikte bir şey olmayacak” dedi ve kalktı.

“Durun, oturun. Verin bana nüfus kâğıdınızı da biletin bilgisayar çıktısını vereyim” diyerek uzatılan nüfus kâğıdını aldı ve odadan çıktı. Beş dakika sonra elinde iki biletle görüldü.

Nüfus kâğıdıyla bileti Nazlı'ya geri verirken, “Bizim Seher bu konularda çok mahirdir. Başka konularda maa- lesef o kadar maharetli değil. Tekneye bir türlü atamadım onu. Malum, kedi erişemediği ciğere mundar dermiş.”

Nazlı yine güldü.

“Sizinle epey uğraşacağız anlaşılan Rıfat Bey” dedi, elini sıktı ve odadan çıktı. Rıfat'ın Nazlı'ya asansöre kadar eşlik ettiği Seher'in gözünden kaçmadı.

Fazıl Hemme, yani nam-ı diğer Suriyeli, Polis Evi'nde kahvaltısını yaptıktan sonra doğruca üniversiteye gitti. Üniversitenin genel sekreterine kimliğini gösterip Ankara'dan cinayet soruşturması için geldiğini, İstanbul polisinin yeteri kadar konuyla ilgilenmiş olduğunu ve kendisinin olayın başka bir cephesiyle ilgilendiğini, o tarafı aydınlatmak için de olay günü burada bulunan bazı personelle görüşmeler yapmak istediğini belirtti. Genel sekreter onu çok iyi karşıladı, birkaç yere telefon edip Suriyelinin önünü açıcı talimatları verdikten sonra bir de oradaki en eski eleman olan başhademeyi yanına verdi.

“Yardımcınız size kişilerle ilgili gerekli bilgileri aktarabilecek özel biridir.”

Başhademe onu önce laboratuvara götürdü. Orada ders vardı. Laboratuvar boşken araştırma yapmak daha uygun olacaktı. İkinci olarak karşı binanın terasına gittiler.

Yolda Suriyeli, adama, “Bu maktul profesör çok çapkın biri miydi?” diye sordu.

“Ne gezer komiserim. O okul kütüphanesinin müdiresiyle on sekiz yıldır evliydi, iki de çocukları var. Bize bunca yıl hep mutlu bir evlilik tablosu sergilediler. Ne fırlıdak hocalar var, sekreterlere asılanlar mı ararsın, başkasının karısına kur yapanlar mı? Neler gördük biz. Bu hoca onlar gibi değildi. Onu mazbut bilirdik. Gerçi laboratuvardaki kadın da hayat kadınıymış. Ne bilin? Karısı belki bir süre adamı ihmal etmiştir. O da anahtar deliğine sokacak hâli yok ya... parayı bastırıp yatmıştır. Yatmış-

tır da okulda yatması olmaz. Hadi ben yapsam, ‘Adam o aldığı asgari ücretle otele nasıl götürsün?’ diye konuşulacaktı ama onda para var, otele götürebilirdi. Otele gitse-lerdi güvenlikleri de sağlam olurdu. Kimsenin onları otel odasına dalıp kurşunlayacağı yok ya!”

“Peki, sen bu hayat kadını mevtanın yanında daha önce hiç görmüş müydün?”

“Ben hiç görmedim. Ama üçüncü kata bakan temizlikçi İsmet bu kadını otoparkta bir arabadan inerken görmüş.”

“Sonra beni temizlikçi İsmet’le görüştürmeyi unutma e mi?”

“Olur komiserim.”

Terasa gelmişlerdi. Suriyeli terasın her yanını didik didik etmesine rağmen kayda değer bir şey bulamadı. Ama oradan ateş edildiği aşikârdı. Tespit ettiği yegâne şey, terasın kapısının anahtarla değil, maymuncukla birkaç defa denenerek açıldığıydı. Keskin nişancı dışarıdan gelmişti. Bu durumda anahtarın başka kimlerde bulunduğunu sormaya ihtiyaç bile duymadı. Orada işi bitince tekrar laboratuvara döndüler. Ders bitmiş, laboratuvar boşalmıştı. Başhademe ona cesetlerin bulunduğu yerleri ve yatış şekillerini gösterdi. Suriyeli, cesetlerin ilk bulundukları yerlerde ayakta durup karşıdaki terasa bakarak merminin geliş açısını tayin etti. Tutuyordu. Suriyeli cinayetin planlanmış olarak, uzman bir keskin nişancı tarafından işlendiğine kani oldu.

Sonra okulun dört giriş kapısını dolaştı. Kapılardaki güvenlikçilere olay günü kapılardan yaya olarak giriş-çıkış yapanlar arasında dikkat çeken, elinde bir tüfeğin gizlenebileceği bir çanta ya da bavul taşıyan birini hatırlayıp hatırlamadıklarını sordu. Ana kapıdaki görevlilerden biri elinde gitar olan bir kız öğrenciden bahsetti.

Fazıl, "Eee, ne var bunda işkillenecek?" diye sordu.

"Ama komiserim kız gitarı taşırken sanki biraz zorlanıyordu. Yani bir anda aklıma geldi ki muhafazanın içinde gitar varsa, hafif olmalı. Sonuçta gitarın gövdesinin içi boş."

"Peki, bu kızı daha önce hiç görmüş müydün?"

"Hayır."

"Gerçi video kayıtlarından da bakacağım ama bana biraz fiziğini tarif edebilir misin?"

"Bir yetmiş, bir yetmiş beş boylarında, Koyu kıızıl saçlı, beyaz tenliydi. Yüzünü göremedim. Başında uzun siperlikli bir şapka, gözünde de gözlük vardı."

"Üstünde ne vardı?"

"Mavi bir tişört, altında da blucin."

"Başka dikkatini çeken bir şey var mıydı?"

"Kızın diğer elinde fıstık yeşili cilt üzerinde 'Statı' yazısı görünen bir kitap vardı. Kitap biraz kalıncaydı, kız göğsüne bastırmıştı."

"Şapkası ne renkti?"

"Siyahtı. Dümdüz siyah, herhangi bir yazı ya da şekil görmedim şapkada."

O sırada kapı güvenliğinin şefi olduğunu önceden söylemiş olan bekçi, Fazıl'a yaklaşarak, "Komiserim" dedi, "öğrenciler kartlarını okutup turnikelerden geçiş yaparlar. Ziyaretçilerse kimliklerini verip manyetik kart alarak ziyaretçi turnikesinden geçmelidirler. Aynı gün ziyaretçi bölümünden giriş yapmış olan bir kişi burada kimliğini unuttu ve bugüne kadar da gelip almadı. İsterseniz size vereyim."

"Tamam, onu alayım, ayrıca sizde bir de Rus kadın kimliği olması gerekmiyor mu? Vurulan kadın da bu kapıdan geçti ve ziyaretçi olduğundan girişte kimliğini bırakmış fakat ceset olarak kapıdan çıktığından onun da kimliği burada kalmış olmalı. Yanlış mı düşünüyorum?"

“Doğru düşünöyörsünöz komiserim ama biz kapıda yalnızca direksiyondaki kişinin kimliğini alıyoruz, o arabadaki ikinci ya da üçöncü kişiyse onlardan kimlik almıyoruz. O bayan başkasının kullandığı arabayla kapıdan giriş yapmış olmalı.”

Konuşması bitince amir uzanıp çekmeceden aldığı kimliği Suriyeliye uzattı.

“İşte bu.”

Suriyeli kimliğe baktı ve *Cinayet işlemek için gelmiş biri kimliğini kapıya bırakacak kadar aptal olabilir mi?* diye düşöndü. Kimlikte Tahsin Sarıoğlu yazıyordu, Tokat, Erbaa doğumluydu.

Başkomiser Remzi'nin odasında üç kişiydiler, Remzi, Yusuf ve Nazlı.

"Ama Remzi Dayı, bu Suriyeli her yeri didik didik ediyor. Biraz daha kurcalarsa bir yerlerden bana ulaşması an meselesi. Önlem almamız lazım."

"Daha ne önlemi alalım Kara Şimşek, Yusuf onu sürekli gözetim altında tutuyor, takımlaştırdık ya! Hem merak etme, kamera kayıtlarından senin görüntülerini kırıp attık. Daha neyi bulacak ki?"

"Ne bileyim, düşünemediğimiz bir yerden bir açığımız çıkar diye ödüm kopuyor."

"Yusuf, Suriyeli sende kamera kayıtlarını istedi mi?"

"Hayır, bugün üniversitede tek başına araştırma yapacaktım, benden yardım istemedi. Ben de bayılmıyordum zaten onunla üniversiteye gitmeye, o yüzden ses etmedim. Yalnız gitti. Bakalım neler bulup dönecek. Herhalde kamera görüntülerini döndüğünde ister. Bizim çocuklar kayıtları tertemiz yaptı. Arasa da bir şey bulamaz."

"İyi, izlesin o zaman kayıtları, iyi seyirler. Hatta şöyle yapalım. Kayıtları izlerken Nazlı da bulunsun ki olur ya, beklenmedik bir görüntü çıkar da soru sorarsa Nazlı daha uygun kıvrır meseleyi."

"Ama Dayı ben hafta sonu yokum. Yarın sabah Bodrum'a gidiyorum. Restoran cinayeti sanığının orada bir teknede aşçı olarak çalıştığını öğrendik. Teknenin sahibiyle anlaştım. Huylandırınadan vaziyeti kolağan edeceğim. Malum, cinayet aleti hâlâ bulunamadı. Belki oralarda bir yerededir. Pazartesi öğlen gibi dönmüş olurum. Yusuf o zamana kadar Suriyeliyi oyalayabilirse iyi olur."

Başkomiser Remzi, Yusuf'a döndü, "Halledebilir misin Yusuf?"

"Hallederim Dayı. Ama fazla da gecikirse adam kayıtların üzerinde oynamak için zaman tükettiğimizi zannedip daha dikkatli davranabilir. Eğer o noktaya gelirsek planı değiştirip hemen seyrettiririm."

"Anlaştık. Abiler ikiniz de buradayken sizinle bir şeyi paylaşmak istiyorum."

"Nedir o Dayı?" diye sordu Nazlı.

"Evet, senin hakkında Nazlı. Baba, benim Amca'yı yoklamış, Nazlı'yı Dayı yapsak mı diye. Amca da bana danıştı. Ben de benim açımdan bir sakınca olmadığını söyledim. Ancak Amca'ya, bir süredir iki Abi birlikte takım olarak güzel işler çıkarttığınız için, birinizi terfi ettirip diğerini terfi ettirmemenin terfi etmeyen için sıkıntı yaratabileceğini söyledim. O da ikinizle meseleyi açık açık konuşup sonucu ona bildirmemi istedi."

Yusuf, Remzi'nin sözü biter bitmez, "Bu da nereden çıktı şimdi Remzi Dayı?" dedi. Ben ondan hem daha kıdemliyim hem de ondan daha fazla leşim var. Ben dururken niye o? Yoksa kadın diye mi?"

"Haklısın Yusuf Abi. Senin kıdemin ondan fazla, leşin de ama Amca zaten atamayı senin kabulüne bağladı. Sen kabul etmezsen bu atama olmaz. Yani, karar senin. Asıl nedeni bilmiyorum ama bu tercihte kadın olmasının bir rolü olmadığı çok açık."

Nazlı nutku tutulmuş hâlde tek kelime etmeden bir Remzi'ye, bir Yusuf'a bakıyor, olan bitene anlam verebilmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Sessizlik uzun sürünce Başkomiser Remzi konuşmasını sürdürdü.

"Gerekçeyi bana söyleseler sizinle paylaştırdım ama söylemediler. Belki sonradan nasıl bir değerlendirme yaptıkları ortaya çıkar. Her neyse, karar senin. Nazlı'nın Dayı olması senin olurun alınmadan mümkün olmadığına göre teşkilatın sana verdiği önem ortada."

“Peki, diyelim ki Nazlı Dayı oldu ve ben kaldım Abi olarak bir başıma, nasıl altından kalkacağım bunca işin?”

“Nazlı gelinceye kadar nasıl idare ettiysen öyle idare edeceksin. Sonra sana yeni bir Abi bulacağız. Tabii Nazlı da kendisine bir Abi bulmak zorunda kalacak. Bulamazsa teşkilat yapacak atamay. Ama bunlar hep zaman içinde olacak. Yumuşak geçiş yapılacak. Yusuf, hemen karar verme, daha üç-beş günün var. Zamanı iyi kullan. Acele-ye gelecek iş değil bu.”

Yusuf’un telefonu çaldı. Yerinden kalkıp pencerenin yanına gitti. Görüşmesi bittiğinde geriye döndü.

“Remzi Dayı, bu Suriyeliden hakikaten korkuyorum. Arayan üniversitedeki başhademeydi. Verdiği bilgiye göre bugün oraları harman yeri gibi dağıtmış.”

“Yani, ne yapmış da dağıtmış?”

“Görüşmediği kimse kalmamış. Fıstık yeşili kitabı profesörlere sorup duruyormuş. Kitabın ya *Statistics* ya da *Statik* olması gerekiyormuş. *Statistics* kitabıysa İngilizce işletme, *Statik*’se inşaat fakültesinde öğrenci avına çıkacakmış.”

“Sürpriz değil ki. Bırak görüşsün, eline ne geçecek ki?”

Nazlı, “Kanıt bırakmadığıma eminim ama yine de kuşku duyuyor insan. Onunla ben çalışsaydım da Yusuf şu restoran cinayetine baksaydı olmaz mıydı? Bir şey çıkarsa adama intikal etmeden örtbas ederdim.”

“Olmaz! Sen restoran cinayeti dosyasına devam ediyorsun.”

“Tamam, bu hafta sonu Bodrum’daki duruma göre eğer elim boş dönersem yine sizden süre isteyeceğim.”

“Faili yakala da nasıl yakalarsan, ne sürede yakalarsan yakala. Bu dosyan da faili meçhul olarak kalırsa seni ben bile Suriyelinin şerrinden koruyamam.”

Remzi Dayı otomobilinin anahtarlarını ve cep telefo-

nunu masanın üzerinden toplayıp cebine koyunca diğer ikisi gitme zamanının geldiğini anlayıp kalktılar.

Binadan çıktıklarında Yusuf'un yüzünden düşenin bin parça olduğunu gören Nazlı, "Yusuf, bu hafta sonu atış talimi planımız yattığına göre gel bu akşam seninle kebaba gidelim" dedi. "Meryem bana Kurtuluş Adana kebabçısını çok methetti. Fiyatları da makulmüş. Gider oraya oturur, kebabımızı rakımızı söyler, pat diye damdan düşüp ikimizi de düşüncelere salan şu Dayı'lık meselesini konuşuruz. Ben pek bir şey anlamadım bu işten. Belki iki beyin bir problem üstünde olursa daha rahat çözülür ha. Ne dersin?"

"Senin keyfin hoş. İsterim kebaba gitmeyi de benim tadım tuzum kalmadı, senin de akşamını mahvetmeyeyim."

"Merak etme, ben senin keyfini yerine getiririm. Hesaplar benden."

"Olmaz, Alman usulü olursa ne âlâ."

Yusuf'un gevşediğini anlayan Nazlı hemen dönüş yaptı, "Bak dayılanırım ha! Tepemi attırma! Şaka şaka!" dedi gülerek.

"Bak Nazlı Abi, öyle, Dayı olmaya ramak kaldı gibi bir durumun var diye havalara girme! Hâlâ ikimiz de Abi'yiz ve ben hâlâ kararımı bildirmediğim. Yani senin Dayı'lığın iki dudağımın arasında olduğu için eğer bu akşam hesabı sen verirsen yapacağın ödeme rüşvete girer. Bilirsin ben rüşvet almam. Dayı olursan sana söz veriyorum, kuracağın masanın hesabına karışmam. O avanta kapsamına girer. O zaman hesabı sen ödersin. Ama bu akşam Abi Abi'ye baş başa yiyeceğimiz yemekte, 'Dayı' kelimesini bir daha duy-mak istemiyorum. Hesap Alman usulü olacak, nokta!"

"Tamam, sen ne dersen o, hadi gidelim, karnım çok aç."

Nazlı tekneye adımını attığı andan itibaren kendini oradaki kurulu sisteme emanet etmekten başka bir seçeneği olmadığını anladı. Bambaşka bir dünyaydı bu. Ve Nazlı ezeli tekne rüyasının gerçek olduğuna neredeyse inanıyordu ki, silkinip bu hayalden kurtularak gerçek dünyaya döndü. Hakikaten de tekne personeli, Rıfat'ın yanında getirdiği kadınlara nasıl davranılması gerektiği konusunda eğitimliydi. İlk anlardaki gerginliği komi Nevzat'ın yakın ilgisi sayesinde kısa sürede atmıştı Nazlı. Komi ona hoş geldin kokteylini sunmuş, Nazlı çok beğendiğini söyleyince bir tane daha getirmişti. Nazlı da alkolün verdiği esrlikle tekne hayatına çabucak ısınmıştı.

Tekne Nazlı'nın daha önce Arnavutköy'de bindiği, İsmail Kaptan'ın teknesine kıyasla çok büyüktü.

Bir elinde kokteyl kadehi, diğer elinde şık ambalajlı bir paketle teknenin kış havuzluğuna geldiğinde Rıfat, "Evet, *İmbat*'a hoş geldiniz, sefalar getirdiniz Nazlı Hanım. Size teknemi tanıtayım. *İmbat* yirmi beş metre uzunluğunda bir motor yat, aşağıda dört kamarası, önde de üç kişilik mürettebat kabini var. Sana en geniş ve güzel olan mastır kabini tahsis ettim. Ben de hemen yanındaki kamarada olacağım. Yani yanlış anlama, gece korkarsan nereye geleceğini bilesin diye."

"Niye yaptınız bu değişikliği? Her zaman nerede yatıyorsanız orada yatsaydınız. Ben geçerdim yandakine."

"Olur mu hiç? Kırk yılda bir böyle değerli bir konum gelmiş." Sonra Nazlı'nın kulağına eğilerek, "Bu özel

konuğun aslında baş üzeri yeri var ama o hiç oralı değil, ne yapalım?" diye fısıldadı.

"Asılmaya devam edin bakalım. Nasıl olsa tramvay garaja gidiyor."

"Neyse, ben yokken mürettebatla kaynaşabildiniz mi?"

"Komi hariç diğerleri uğramadı. Ben sizin üstünüzü değiştirmeye gittiğinizi zannetmiştim. Neredeydiniz?"

"Hayatım, tatlım, bir tanem. Aç bak bakalım, sana ne hediye aldım."

Nazlı paketi açtı. Bordo renkli, kendinden desenli bir bikiniydi.

"Ah, ne zahmet ettiniz Rıfat Bey, pek de güzelmiş. Ben böyle hediyelere alışık değilim, kabul edemem."

Rıfat yine Nazlı'ya yaklaşarak, "Sakın almayayım deyip eski köye yeni âdet çıkartma, anlarlar sonra. Benim hediye verdiğim kadınlardan şimdiye kadar almayanına rastlamadılar, huylanırlar ha!" diye fısıldadı.

Bunun üzerine Nazlı, "Ay çok da güzelmiş. Ben hemen deneyeyim şunu. Hem de eşyalarımı kamaraya yerleştireyim" dedi.

"Dene, uymazsa bir koşu gider, değiştirirsin. Şuradaki mağazadan aldım. Pakette değiştirme makbuzu da var."

Rıfat her zamanki yerine kurulup bir "Oh!" çekerken Nazlı da merdivenlerden aşağı indi.

Kısa süre sonra tekrar yukarı çıktığında komiserliği çoktan geride bırakmış, podyumda bir manken olmuştu âdeta. Bikini üzerine tam uymuş, bordo renge uygun bir de siklamen renkli pareo giyince tam bir fıstık olup çıkmıştı. Rıfat dayanamayıp bir ıslık koyuverdi.

"Yahu Nazlı, gel de bir erkek olarak bu duruma sarkma. Olur mu yahu? Şu marinada değme kadın senin eline su dökemez. Bu teknenin tarihi böylesi güzeli yazmaz. Ama ne yazık ki yatılacak değil, tapılacak kadınsın. Elimiz... ne-

remizde kalmıştı... haa iyi ki bana o kızgın bakışlarını şu an fırlattın... tamam tamam... böğrümüzde kalmıştı.”

Tam o sırada Aydın Kaptan geldi. Rıfat, ona o gün marinadan ayrılmayacaklarını ama ertesi gün Akvaryum Koyu'na kadar seyir yapıp çeşitli koylarda yüzmek isteyeceklerini söyledi.

“Aydın Kaptan, yarın öğlen yemeğini Çökertme Koyu'nda Kaptan İbrahim'de ya da İhtiyar Balıkçı'da yiyeğim. Sen şimdiden rezervasyonu yap. Akşam yemekleri için Tanju'yu çağır, gelsin de plan yapalım.”

Aydın Kaptan gitti, birkaç dakika sonra Tanju geldi. Kafası tamamen tıraşlı, başı gövdesine boyunsuz olarak oturtulmuş gibi, sürekli idman yaptığı gelişmiş kaslarından belli, ilk görüşte Alman sanılabilecek beyaz tenli biriydi. İki ayağını yanlara açmış kollarını göğüs hizasından kavuşturmuş, kendinden son derece emin vaziyette duruyordu.

“Tekrar hoş geldiniz Nazlı Hanım. Buyrun Rıfat Bey.”

Rıfat kolunu Nazlı'nın omzuna atarak konuşmaya başladı.

“Tanju, bak bu hanım benim en baş sevgilim. Yani hanımların hanımı. Şimdi kırk yılın başında davetimi kırmayıp kabul etmiş, gelmiş, onu iyi ağırlamamız lazım. Karnıyarığı, tas kebabını her yerde yer, burada çok özel şeyler yemeli. Düşün, taşın, ne maharetin varsa dök ortaya ki Nazlı Hanım buradan memnun ayrılsın. Menü deniz mahsulleri ve balık ağırlıklı olsun” dedi.

Sonra Nazlı'ya dönerek, “Bu Tanju'nun böyle pizzacı kuryesi gibi durduğuna bakma, ben onu Etiler'de Toya Restoran var ya, meşhur, oradan transfer ettim. İstedi mi döktürür valla. Ama keyfi yoksa onun yaptığını yiyeceğine git marinanın karşısındaki Sıdika'da patlıcan musakka ye, daha iyi.”

Nazlı verilen pası hemen değerlendirek gole çevirmek istedi.

“Doğru işittim, Toya Restoran değil mi? Dünkü gazette bir haber gördüm. Oranın sahibi ölmüş mü, öldürülmüş mü, yalnızca başlığını okuyabildim.”

O ana kadar suskun duran Tanju, “Nazlı Hanım ne kadar üzgünüm bilemezsiniz” diyerek konuşmaya başladı. “İzindeydim, dün döndüm, haberi burada aldım, hâlâ kendime gelebilmiş değilim. Taner benim yalnızca ortağım değil, kankamdı. Onca yıl arkadaşlık, son dönemde de ortaklık yaptık ve anlaşarak ayrıldık. Kendisini çok severdim. Çok iyi bir insandı. Bana da çok iyiliği dokunmuştur. Kim öldürdüyse boynu altında kalsın. İnşallah katili kısa sürede bulunur.”

Sonra Rıfat'a döndü. “Rıfat Bey, bu akşam girişi, zeytinyağlı enginarla yaparız. Sonra jumbo karides ve kalamar, ana yemekte de kemik üstü bademli dülger. Tatlı olarak da sizin çok sevdiğiniz Körfez unlu mamullerin ev baklavası. Ağır gelir derseniz marinanın karşısında yeni bir dondurmacı açıldı, çok methediyorlar, oradan dondurma getirebilirim. Yarın içinse birkaç meze, ara sıcak olarak ızgara ahtapot, ana yemekte ya trança şiş ya da bulabilirsem lagos ızgara yaparım. Yarın akşamki tatlı karadutlu lor. Eğer istediğiniz başka bir şey varsa şimdiden söyleyin ki tedarik ve hazırlığını yapayım.”

Rıfat atıldı, “Balık çorbamı unutma!”

“Unutur muyum hiç Rıfat Bey. Kaynıyor, yarım saat sonra hazır olur.”

Tanju gitti. Rıfat, Nazlı'nın kulağına eğilerek, “Renk vermedi itoğluit” diye fısıldadı.

“Böyle aramızda fısıltıyla konuşmayalım, anlayacaklar.”

“Tamam, haklısın. Hadi gidip şu marinadaki restoran-

lardan birinde hem öğlen yemeği yiyelim hem de sohbet edelim.”

“Bence öyle yapmayalım. Madem çorba pişiyormuş, burada kalıp çorba içsek yeterli. Hem belki ben de Tanju’yla daha ayrıntılı konuşma fırsatı bulurum. Ama sizin işiniz varsa gidin, işinizi halledin.”

“O zaman sen kal, çorbayı iç. Ben de lise arkadaşım Doktor Tansu’yla Arap Şükrü’de bir öğlen rakılaması yapıp geleyim. Kendisi ünlü bir cerrahdır. İlişkiyi biraz tazeleyelim. Tehlikeli işlere daldık, bakarsın oramıza buramıza kurşun falan yeriz; onun yazlık evi şuracıkta, koşar gelir iki neşter atar kurtarır bizi. Ne zamandır görmedim keratayı, fırsat bu fırsat” diyerek cep telefonuna davrandı.

“Alo! Doktorcuğum, inşallah bir şey yemedin daha. Acil bir öğlen rakılaması durumu çıktı da, hani Arap Şükrü’de buluşsak sen kadehe bir iki neşter atsan? Tamam, ben şu anda tekmeden çıkıyorum, on dakika sonra Arap Şükrü’de olurum. Olsun, bir tekle başlarım, nasıl olsa o bittiğinde sen gelmiş olursun” dedi ve pontona atlayıp uzaklaşırken dönüp Nazlı’ya el salladı.

Nazlı kısa bir durum muhakemesi yaptı. Dikkatli olmalıydı. Önce miçodan başlamaya karar verdi. O toy çocuktan daha kolay bilgi alabileceğini düşündü. Ayrıca aralarında bir geçimsizlik varsa oğlan daha çabuk ötebilirdi. Sonra kaptan ve Tanju’yu silkeleyecekti. Tanju’yla, ertesi gün seyir hâlindeyken ya da koylarda demirlemişken konuşacak çok zamanı olacaktı. Teknenin baş hizasında pontonda dikilen miçoya el etti. Miço geldi.

“Nevzat, nerelisin?”

“Urfalı’yım, Birecik’ten”

“Ooo, desene sen de benim gibi yüzmeyi çayda, nehirde öğrenenlerdensin. Ben de Adıyamanlı’yım. Aynı yöredeniz yani. Bak Nevzat, sana samimi bir şey söyleyip

yardımını isteyeceğim. Ben bu tekne hayatına tamamen yabancıyım. Temel kuralları sen bir söyle de adabına uygun hareket edeyim. Kimse beni gülünç bulup alay edemesin.”

“Nazlı Hanım emrinizdeyim.”

“Mesela dalgalar tekneyi sallarken düşmemek için ne yapmalı?”

“Tekne çok sallanıyorsa, ayaktayken daima teknenin ortasında ve pruva istikametine, yani teknenin baş kısmına bakar vaziyette iki bacağı yana açmalısınız. Yani böyle. Tabii bu arada bir elinizle tutacağınız bir yer aramalısınız. Şöyle.”

“Tamam, anladım. Pasarella ne?”

“Şu gördüğünüz tekneyi pontona bağlayan merdiven.”

“Ponton ne?”

“Tekneyi marinalarda bağladığımız platformlar. Yani şurası. Bu bizim bağlandığımız delta pontonu, şu ilerideki alfa, şu da beta.”

“Başka ne öğreteceksin bana?”

Nevzat eliyle teknenin ön tarafını işaret ederek, “Şurası teknenin başı ve şu anda bulunduğumuz yeri de kıcı.”

“Bu kolaymış.”

“Öne doğru bakarken solun iskele, sağın sancak.”

“Bak, bu zor.”

“Yukarı kat *Fly bridge*. Tuvalet kâğıtları klozete değil, çöp kutusuna atılmalı. Bir de teknede ayakkabı yasak. Ama onu zaten ilk ayak bastığınızda öğrendiniz.”

“Anlaşılmıştır Nevzat. Senden başka Aydın Kaptan ve Tanju var teknede. Başka kimse var mı?”

“Yok.”

“Sen kaç yıldır buradasın?”

“Benim altıncı yılım. Ben geldiğimde Aydın Kaptan buradaydı. Onun on birinci yılı. Aşçı Tanju Abi’nin de

üçüncü yılı doldu. Tanju Abi iyidir hoştur da tepesi atınca sağı solu belli olmaz.”

“Nasıl yani?”

“Valla üç yıldır bu marinada kavga etmediği adam kalmadı. Marina idaresi kaç defa Rıfat Bey'den onun işine son verilmesini istedi ama Rıfat Bey onu himaye etti.”

“Kaptanla ve seninle de maraza çıkartıyor mu?”

“Yok, bize ilişmez, hatta bizi korur.”

“Nasıl korur?”

“Geçen yazın sonunda marinanın tahsilata gelen adamıyla kaptan tartışmaya başladılar. Aniden Tanju elinde satırla pasarellanın üzerinden âdeta uçarak gelip adamın üzerine atlayıp satırı savurmaya başladı. Neyse kimse bir zarara uğramadan iki kişi zor kontrol altına alabildik Tanju Abi'yi.”

“Peki Nevzat, şimdi senden ricam, gidip Tanju'ya söyle çorba piştiğinde bana bir kâse dolusu getiriversin. Ama yanında taze ekmek de istiyorum” dedi ve oturduğu yerde biraz kaykılarak gerindi. Etrafına bakınırken yandaki teknede ufak bir onarım olduğunu gördü. Tulum giymiş bir adamın elindeki spatulayla macunu önce öbek hâlinde sürüp sonra da fazlalıkları sıyrarak almasını bir süre izledi. Anlaşılan adam işini iyi biliyordu. Adam ona bakacak gibi olduğunda Nazlı gözlerini kaçırarak havaya baktı. Havada hiç bulut yoktu ama başka bir cümbüş vardı. Buluta çok benzer bir şekilde bir kuş sürüsü akıl almaz biçimlerde topluca uçarken aniden yön değiştirip bu defa aksi istikamete doğru kanat çırpıyorlardı.

Yan teknedeki adam, “Sığırcık kuşları bunlar” dedi. “Her yıl bu mevsimde zeytin ağaçlarından nasiplerini almak için gelirler.”

Nazlı adamın laf atmasından hoşlanmadığından cevap vermedi, havaya bakmaya devam etti. Kuşlar bu ha-

reketleri yaparken birbirleriyle öylesine uyum içerisindeydiler ki, uzaktan onlara bakanların bu görüntülerin ufacık kuşlardan oluşan bir sürü olduğuna inanmaları zordu. Sanki havada büyük gövdeli bir yaratık, seri, kıvrak hareketlerle ve müthiş bir ahenkle dans etmekteydi. Kuş kümesi dans ede ede, mesafe kat ederek görüş alanından çıktığında Nazlı da ilgisini masanın üzerinden aldığı moda mecmuasının sayfalarına yoğunlaştırmıştı. Bir ara çaktırmadan yandaki tekneye göz attığında boya yapan adamın işini bitirip gitmiş olduğunu gördü, rahatladı.

Nazlı teknede çorbasını içtiği sırada Yusuf, Suriyeliyi kamera kayıtlarını pazartesi günü izlemesi için ikna etmeye çalışıyordu. Başardı da. Yusuf onunla da kalmadı, Nazlı'yla gitmeyi planlayıp da gidemedikleri Kilyos'daki atış poligonuna birlikte gitmeyi de kabul ettirdi. İyi de oldu. Yusuf, Suriyelinin atış sonuçlarını görünce, Suriyeli diye olsa gerek, azımsadığı bu kişinin atıcılık açısından bir üst ligde bulunduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Adam iyi nişancıydı, attığını vuruyordu. Oradan çıkıp Erzurumlu Otel'in terasındaki muhteşem manzarada yemek yediler. Yemek birbirlerini daha iyi tanıma fırsatı yarattı. Yusuf, Fazıl'ın da babasını teröre kurban verdiğini ve babasız büyüdüğünü öğrendi. Tabii Fazıl da Yusuf'un benzer durumda olduğunu öğrendi. Artık müşterek bir paydaları vardı. Yemek sonrasında aralarında güvene dayalı yeni bir arkadaşlığın başladığını ikisi de hissetmişlerdi. Şehre dönerken otomobilde konu faili meçhul cinayetler dosyasına geldi.

"Yusuf, bu dosya hakkında bana söyleyebileceğin, yardımcı olabileceğin bir şey var mı? Bir ipucu lazım ilerleyebilmek için."

"Bak Fazıl Komiserim, bir bildiğim olsaydı zaten zamanında görevli ekibe derdim."

"Yani o zamandan bu yana bir gelişme olduysa ve dosyaya girmediyse ben onun peşindeyim."

"Kafanı hiç yorma. Pazartesi gününü bekleyelim. Nazlı Komiser gelince ona sorarız, belki onda yeni bir şeyler

olabilir. Sen pazar günü İstanbul'u gez, pazartesi nasıl olsa kamera kayıtlarını izlerken Nazlı da orada olacak, o zaman sorarsın. İnşallah yeni bir şeyler vardır."

Yusuf, Fazıl'ı Polis Evi'ne bıraktıktan sonra eve giderken düşündü. Bu Suriyeli belasını nasıl atlatacaklardı? Remzi Dayı bu konuda vurdum duymaz davranışını sürdürüyordu. Ne diyordu? "Bir şey olmaz Abiler. Ne bulacak ki Abiler?" Hep böyle şeyler söyleyerek Nazlı'yla onun endişelerini dağıtmaya çalışıyordu ama bu yetmiyordu. İşte, Suriyeli diye yeteneksiz gördükleri adam en azından süper bir atıcı çıkmıştı. Ya diğer melekeleri de atışları gibi gelişmişse, bulup çıkartırdı cinayetlerin failini. O zaman ne olurdu? Vay Nazlı'nın hâline. Kabak Nazlı'nın başına patlayacaktı. Ama iş o raddeye varmazdı, varamazdı. KARE hemen harekete geçerdi. *Öyle bir sonuca doğru Suriyelinin mesafe kaydettiği görülürse vay hâline*, diye düşündü. Her hâlde o taktirde babanın eli armut toplamayacak, Suriyeli için infaz kararı çıkabilecekti. Bu Suriyeliyle fazla ahbap olmamak lazımdı. Bir gün onu infaz görevi kendisine verilebilirdi. Eh, o zaman da tanıdığı birini eşek cennetine göndermek hiç hoş olmazdı. Cellat infaz edeceği kişiyi tanımamalıydı. Yengesinin infazı onu bir hayli sarsmıştı. İkincisi fazla gelirdi.

Kendisinin değil de Nazlı'nın Dayı'lığa terfi etmesinin düşünülmesi onu üzmüştü. Onun hakkıydı Dayı olmak, Nazlı'nın değil. Acaba ne dalavere dönmüştü de Nazlı bu yarışta öne geçmişti? Şeytan diyordu ki Suriyeliye Nazlı hakkında bilgi ver, Nazlı düştüğü bataklıktan kurtulmasın. Ama bu olamazdı, yapamazdı. Ayrıca Nazlı'nın ne kabahati vardı ki? Hayır, Nazlı'ya nefret duygusu beslememeliydi. Dayı'ya ve Amca'ya, hatta Baba'ya bu kararlarından dolayı kızabilir ama Nazlı'ya kızamazdı. Nazlı bu Suriyeli belasından kendi gayretiyle kurtulmalıydı.

Gerekirse Nazlı'ya bu beladan kurtulması için yardımcı olmalıydı. Olmalıydı, çünkü Nazlı'yı seviyordu. Ama Nazlı, Dayı olunca onu sevmeye devam edebilir miydi? Nazlı hırslı bir kızdı. Yükseklerle erişmek için her şeyi yapabilir, gerekirse onu da silkeleyebilirdi. *Aman*, dedi içinden. *Silkelerse silkelesin!*

Evin yanındaki boş arsaya otomobilini park edip kontağı kapattıktan sonra eve doğru yürürken, *Göreceğiz*, diye düşündü. Nazlı'nın Dayı'lık meselesinde onun oluru niye almak istediklerine de hiçbir anlam veremiyordu. Beyninin yarısı, *kabul et*, derken, diğer yarısı, *kabul etme*, diye haykırıyordu.

Galiba Suriyeli gibi onun da pazartesi Nazlı'nın gelmesini beklemekten başka çaresi yoktu.

19

Başkomiser Remzi, Amca'yla son yaptığı konuşmadan rahatsızdı. Ne demekti, "Yusuf ne derse desin, Nazlı Dayı olacak!" Böyle bir şey nasıl olurdu? Demek teşkilat Nazlı'yı Dayı yapmakta kesin kararlıydı. Remzi kendini suçluyordu. *Oğlum, kim dedi sana arı kovanına çomak sok diye? Nazlı'nın Dayı olmasının tasası sana mı düştü? Adamlar sanki dünden hazırmışlar da benim teklif etmemi bekliyorlarmış.*

Remzi evinin salonunda bir aşağı, bir yukarı volta atıp duruyordu. Akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıkmış, yol boyunca Nazlı konusunu düşünmüştü. Televizyonu açtı. Biraz oturup kafası dağılsın diye dizi izledi. Ama olmuyordu, kafasını konudan bir türlü uzaklaştıramıyordu. Bu işte bir terslik vardı. Altında başka bir iş olmalıydı. Ne olabilirdi? Amcaya sormaya karar verdi. Eli cep telefonuna gitti ama vazgeçti. Bu saatte adamı özel hayatında rahatsız etmeye değer miydi? "Değer" dedi, tekrar telefonu aldı eline ve tuşladı.

"Amca, rahatsız etmiyorum ya, bir konu aklıma takıldı da fikrini almak istedim. Teşkilat Nazlı'yı terfi ettirmek için neden bu kadar kararlı? Öneri benden geldi ama sanki önceden bu karar zaten verilmiş gibi."

"Şu etapta bunu sana açıklamam ne kadar doğrudur, bilemem ama madem aklına bu soru yerleşmiş izah etmem lazım. Bu tayinin altında tabii ki geçerli bir gerekçe var. Nazlı'nın infaz ettiği holding sahibi Bedir Dağlı'yı hatırladın mı?"

"Evet, hatırladım."

“O adamın mallarına haksız kazanç dolayısıyla el koymuştuk, müsadere edecektik ya.”

“Evet.”

“Geçen hafta bizim müsadere çabalarımız sonuca doğru giderken Bedir’in avukatları ortaya bir vasiyetname çıkarttı. Nazlı’nın babasını yıllar önce vurdu diye vicdanı kabarmış herhalde, holdingin hisselerini Nazlı ve Nazlı’nın abisine bırakmış. Taşınmazları da kendi ailesine. Holding’e bağlı sekiz şirket var, dolayısıyla onlar da Nazlı ve abisine geçiyor. Tabii bu önceden hazırlanmış, müsadere korkusuyla yapılmış bir B planı kurnazlığı. Mal varlığının tamamının devlete gideceğini gördüğü noktada ailesine bir şeyler bırakabilmek için mirasın bir kısmını devlete ya da devlet memuruna peşkeş çekme çırpınışı. Başka bir şey değil. Zaten ortaya koydukları vasiyetname çok yakın tarihli.”

“Bedir mi vicdan azabı çekecek Nazlı’nın babasını vurdu da kızı yetim bıraktı diye? Bak buna güler geçerim. Adam Nazlı’yı vurmak için tetikçi bile gönderdi. Kız az daha eşek cennetini boyluyordu.”

“Valla orasını bilmem ama vasiyetnamede tüm taşınmazların ve bankalardaki nakdin ailesine, tüm şirketlerin de Nazlı ve abisine bırakıldığı yazılı. Eğer el koyma ve müsadere etme meselesi çözülürse Nazlı büyük bir holding sahibi zengin kadın oluyor. Bu durumda biz de düşünüp taşındık ve Nazlı bu mirası almak istemeyebilir. Yani alabilir de, almayabilir de. Eğer kirli para diye almak istemezse Nazlı’yı şimdiden kıdem vererek bu servetin başına geçmesinin kendisi için değil KARE’nin menfaati için olduğuna ikna edebiliriz. En azından bizim yapacağımız bu terfi müspet karar için onun elini güçlendirecek.”

“Yani o holding, ilaç şirketi falan hepsi Nazlı’nın olacak ha!”

“Nazlı ve ağabeyi eşit bölüşecekler. Ağabeyi şu an için ortalıkta yok. Adam kayıp. Ama belli olmaz, servete konduğunu öğrenirse belki ortaya çıkar. Zaten ortaya çıkmazsa onun hisselerini temsil edecek bir kayyum atar mahkeme. Bekleyip göreceğiz. Bir de hemen şimdi değil ama bir etap sonrasında ailenin bu veraset belgesini hükümsüz kılmak için dava açması bekleniyor. Bizim avukata göre o dava Nazlı bizimle işbirliği yaparsa lehimize sonuçlanacak gibi. Böyle de bir kilit durumumuz var.”

“Şimdi anladım işin iç yüzünü. Sağ ol Amca. O zaman bana düşen Yusuf'u karar için kendi hâline bırakmayıp ikna etmek.”

“Hepimizin selameti için hayırlı bir iş yapmış olursun. Tabii Nazlı, Dayı olunca, Operasyon Bucağı'ndan Maliye Bucağı'na geçiş yapacak. Yani senin şimdiden onun yerine bir Abi bakman gerekiyor.”

Remzi, “Anlaşılmıştır” dedi ve telefonu kapattı.

Başkomiser Remzi duyduklarıyla zevkten dört köşe olmuştu. *Şu yüce Allah'ın işine bak*, dedi içinden. O bir istemiş, yaradan bin vermişti. “Oğlum Remzi, dur bir soluk al, daha serinkanlı düşün olan biteni” dedi kendi kendine.

Nazlı'nın Dayı olduğunda kendisine ilgisinin artacağını ve varsa, kendi mertebesinde ilgi duyduğu kişiden buz gibi soğuyacağını hesap edip harekete geçmişti. İyi plandı ama şimdi bu veraset işi olursa Nazlı piyangodan çıkmış gibi bir anda holding sahibi olacaktı. Holding sahibi Nazlı, başkomiser bozuntusu Remzi'nin suratına bakar mıydı acaba? Bir holding sahibinin, bir başkomiserle aşkı olsa olsa rüyalarda olurdu. Ama olsa ne iyi olurdu.

Uykusu gelmişti. Yatak odasına gitti, pijamalarını giymeye üşendi. Yatağa uzandı.

Uçak Venedik'in Marco Polo Havalimanı'na indiğin-

de Remzi'nin saati 14:22'yi gösteriyordu. Pasaport işlemlerini kol kola tamamladıktan sonra terminalden çıkıp iskeledeki sıraya girmiş bekleyen teknelerden biriyle San Marco Meydanı'nın iskelesine geldiler. Orada bekleyen otelin özel gondoluyla Dükler Sarayı'nın bitişiğindeki Royal Danieli Oteli'ne yerleştiler. Odaları Büyük Kanal'ı kuşbakışı görüyordu. Yüksek tavanlı oda antika sayılabilecek eşyalarla döşenmişti. Balkona çıktılar. O manzarada Nazlı'nın dudağına kondurduğu öpücük çilek sorbesi gibi lezzetli geldi. Bavullarındaki eşyaları yerleştirdikten sonra duş yapıp otelden çıktılar. San Marco Meydanı otele yürüyüş mesafesindeydi. Oraya doğru yürüdüler. San Marco Kilisesi'ni gezdiler. Duvarlara, tavandaki mozaik ve fresklere hayran hayran baktılar. Dışarı çıktıklarında meydanın öte yanına doğru gidip uzaktan kiliseye baktıklarında bir zamanlar Sultanahmet Hipodromu'nda yer alan, İstanbul'u yağmalayan haçlı seferi zamanında Venedik'e getirilmiş dört at heykeline baktılar.

Sonra Dükler Sarayı'na gittiler. Orada yüzyıllardır mahkûmların ölüme giderken son adımlarını attıkları köprüde durup gondolların kuğular gibi kanalda süzülüşlerini ve onlardan daha küçük olan "sandoli"lerin kıvrak hareketlerini seyrettiler. Burası başka bir dünyaydı. Yanında Nazlı varken cennetti.

Venedik'te ıhlamur ağaçlarının çiçek açtığı döneme rastgelmiş olmalıydılar. Her yer mis gibi ıhlamur kokuyordu. Tekrar San Marco Meydanı'na dönüp biraz ilerideki Harry's Bar'a doğru seğirttiler. Saat altıydı. Tam da aperitif zamanı. Nasıl olsa sevgilisi holding sahibiydi. Royal Danieli Oteli'nde kalmak nasıl koymuyorsa Harry's Bar'da büyük usta Hemingway'in içkisi olarak nam salmış Bellini kokteylinden iki kadeh söylemek de koymazdı. Bellini'sinden son yudumu almadan Remzi, garsonu

çağırıp Locanda Cipriani'de akşam yemeği için iki kişilik yer ayırılması talimatını verdi.

Sonra da motorlu bir sandal tutup Cipriani'ye doğru yola çıktılar. Dolce vita! Oh, ne tatlı bir hayattı bu! Ertesi gün dantel işleyen kadınları görmeye Burano Adası'na, oradan da cam işçiliğinde meşhur Murano Adası'na gideceklerdi. Sonra da Mercerie Caddesi'ne. Orada lüks ne ararsan vardı ve cepleri de para doluydu. Harca harca bitmezdi...

Ama ne yazık ki bu yalnızca tatlı bir rüyaydı.

Pazar sabahı Nazlı erkenden kalkıp hazırlandı. Kamara-sından yukarıya çıktığında Rıfat'ı her zamanki köşesinde gazete okurken buldu.

Rıfat onu görür görmez masanın üzerindikileri göstererek, "Prensesimize kahvaltıda bir kuş sütü eksik. Nevzat şimdi kuşları sağmaya gitti, birazdan iki bakraçla gelir. Öyle bakma yahu şaka yaptım, bunların ötesinde bir tek yumurtalarımız gelecek, o kadar. İstedğin başka bir şey varsa söyle, hemen aldirtayım."

"Size ayıp olacak ama ben beş tane siyah zeytin ve bir kibrit kutusu büyüklüğünde peynirden başka bir şey yiyemem kahvaltıda. Gerisi göz zevkime iyi gelir."

"Ooo, bakıyorum bu mevzun vücudunuzu bu tür diyetlerle destekliyorsunuz. Bravo vallahi! Gözümün nuru, canım ciğerim, diyetini bozmayacağını bilsem kalbimi ızgara yapıp önüne sürerim valla!"

Nazlı, göz kırparak, "Rıfat Bey ama pastırmaya hayır demem. Acaba mümkün olur mu? Tanju bir koşu alıp gelse?"

Rıfat da göz kırparak, "İyi fikir" dedi ve mutfağın başına kadar gidip bağırdı.

"Tanju, bir koşu Cıngıloğlu'na gidiver, kasadaki adama, 'Rıfat Abi'nin selamı var, tütünlükten pastırma istiyor' de, üç yüz gram al gel. Nevzat beceremez, gider lastik gibi pastırmayı alır gelir, sen halledersin, o da sen yokken bizim çayları halleder."

Tanju gider gitmez Nazlı mutfağa inip her yeri didik

didik aradı. Bir şey bulamadı. Aradığı satırdı ama ortada satır matır yoktu. Rıfat'a dönerek bu defa da Tanju'nun yattığı yere bakmak istediğini söyledi. Rıfat bir şey söylemeden teknenin baş tarafına gitti. Nevzat, kaptan köş-künde temizlik yapıyordu. Rıfat ona kaptanı sordu ve kaptanın olta takımındaki eksikleri temin etmek için çarşıya gittiğini öğrendi. Nazlı'ya acele etmesini söyleyerek mürettebat kabininin kapısını gösterdi, "Girince sağdaki ranzanın altı" dedi. Nazlı kamaraya girdi, kapıdan ve lombozdan gelen loş ışıktaki becerebildiği kadarıyla iyi arama yaptı. Ama kayda değer bir şey bulamadı. Yatağın altından satır ya da başka bir şey çıkacağından o kadar emin olmasına rağmen eli boş döndü.

Tam kahvaltı masasında Rıfat'ın ona ayırdığı yere oturduğu anda Tanju ve kaptan birlikte pontonda gözüktüler. Tanju'nun mutfığa inmesiyle çıkması bir oldu. Pastırmaları bir kayık tabağa oldukça muntazam şekilde dizmişti. Nazlı'nın önünde yer açıp tabağı yerleştirirken Nazlı, Tanju'nun tabağı sağ eliyle tuttuğunu fark etti, bu arada sağ kolunun bileğinin iç kısmında yer alan dövme-yi gördü.

"Tanju Bey, ne kadar değişik bir dövmeniz var, bakabilir miyim?"

Tabağı bırakan Tanju sağ bileğini uzatıp iç kısmı görünecek şekilde Nazlı'nın göz hizasına getirdi. İç içe üç üçgendi.

"Ben hep ejderha falan gördüm de bunu ilk defa görüyorum. Ne anlama geliyor?"

"İskandinav mitolojisinde bereket anlamına geliyor."

"Güzel bir anlamı varmış. İnşallah bereket getirir."

Rıfat hemen söze girdi, "Valla dövme onun kolunda ama bereketi bana yağıyor. Baksana dünya güzeli yanıbaşımda!" derken kolunu Nazlı'nın omzuna atıp Nazlı'yı

kendisine doğru çekerek yanağına bir öpücük kondurdu. Nazlı'nın yapabileceği bir şey yoktu. Ses etmedi. Tanju birkaç tabağın daha yerini değiştirdikten sonra gitti.

Rıfat, "Bir şey bulabildin mi?" diye fısıldayarak sordu. "Hayır."

"Sevinsem mi, üzülssem mi, bilemedim."

"Bilmem, yaşayıp göreceğiz."

Kahvaltıdan sonra kaptan tekneyi marinadan çıkardı. Deniz sakindi. Havada hiç bulut yoktu. Yaz havası gibiydi. Gümüşlük'ten Kadıkalesi'ne doğru yol alırken Nazlı Rıfat'a, "Herkes Bodrum'un eylülünü metheder ama ekim de fena değilmiş" dedi.

"Buna pastırma yazı derler. Benim çocukluğumda Kayseri'de pastırmalar bu mevsimde evlerin çatı boşluğuna asılıp kurumaya bırakılırdı. Şimdi pastırmalar fabrikada fırınlarda kurutuluyor. Aynı lezzeti bulamıyorum. Pastırma yazı böyle bir şey işte. Serin, rutubetsiz, güneşli hava, her şeye lezzet katıyor. Bundan iyisi can sağlığı. Baksana, o dövme neyin nesiydi öyle? Bunca zamandır hiç dikkatimi çekmemişti, sen hemen yakalayiverdin."

"İskandinav mitolojisinden olduğu doğru da, bereket mi getirir o dövme yoksa bela mı, bilmiyorum, bekleyip göreceğiz."

"Haa, az daha unutuyordum söylemeyi, kaptandan yarın sabah yola koyulup İstanbul'da cenazeye katılmak için izin istemiş, ben de, 'Bırak gitsin' dedim."

"İyi demişsiniz Rıfat Bey. Zaten şu ana kadar bir fal-sosunu da bulamadık. Arkadaşlara haber veririm, takibe alırlar, belki orada falso verir."

Akvaryum koyuna vardılar. Denizin dibindeki ufak bir çakıl taşı bile görülebilecek kadar berraktı su. Öğlene dek denize girip güneşlendiler. Rıfat'ın nüktedan ve rahat tavrı Nazlı'yı tatil havasına soktu. Öğlen yemeği için

Çökertme'de karaya çıktılar ve *Mandıra Filozofu* filminin çekildiği koyda akşama kadar kaldılar. Kaptan kuzey rüzgârının kuvvetleneceğini öne sürerek geceyi güneye bakan bu koyda geçirmenin daha güvenli ve konforlu olacağını söyledi. Rıfat, kaptanın bu düşüncesini onaylayınca kaptan demir alıp tekneyi koyun diğer tarafına çekti ve oraya demir attı. Nazlı bu değişiklikten kuşkulandı ve Rıfat'a neden yer değiştirildiğini sordu. Tabii Rıfat da aynı soruyu kaptana yöneltti. Kaptan koyun o tarafında sazlık bir azmak olduğunu ve gece sivrisineklerin rahatsızlık vereceğini bildiği için yeri değiştirdiğini açıklayınca Nazlı rahat etti. Akşam yemeğini teknede yediler.

Sofranın kurulma koşuşturması bittikten sonra oturdular. Nevzat getirdiği beyaz şarabı açıp Rıfat'ın kadehi-ne tatması için azıcık döktü ve bir adım geri çekilip bekledi. Rıfat bir yudum alıp başını sallayınca Nevzat önce Nazlı'nın, sonra da Rıfat'ın kadehini doldurup şarap şişesini Rıfat'ın yanbaşındaki ayaklı buz kovanının içine yerleştirip gitti.

Rıfat kadehini eline aldı, "Bak şimdi Nazlı Prenses, yemeğe başlamadan önce kısa bir tören yapmamız gerekecek."

"Ne için olacak bu tören?"

"Bu koylarda ilk Mavi Yolculuğu başlatan ve devam ettirerek gelenek hâline getirip bu günlere gelmesini sağlayan bir avuç önder kişi için yapacağız bu töreni. Halikarnas Balıkçısı, Azra Erhat, Sabahattin Ali ve Bedri Rahmi Eyüboğlu kardeşler hatırlayabildiklerim. Bunları anmadan olmaz."

"Tanır mıydın onları?"

"Ben onlara yetişemedim. Benim yetişebildiğim ikinci ya da üçüncü öncü guruptu. Erol Uras, Türkan Saylan, Nedim Gürsel, Güngör Dilmen ve Ali Uğur'u hatırlıyo-

rum. Sözü uzattım, kadehler de elimizde kaldı ama değer bu insanları doya doya anmaya. Her yemeğe başlamadan önce VKD marşı söylenirdi. O marş söylenmeden yemeğe başlanmazdı.”

“Ne demek VKD?”

“Vakti Kerahette Dinlenenler demek. Erol Uras memleketin ünlü tenorlarından ve her yemekten önce o başlar marşı söylemeye, diğerleri de ona eşlik ederdi. Hadi biz de onları anmak için o marşı söyleyelim şimdi. Önce semaya bak, yıldızları ve mehtabı seyret, sonra dalgaların sıpırtısını dinle, sonra da beni” dedi ve bir-iki kuru öksürükten sonra derin bir nefes alıp başladı söylemeye:

Erişti Nevbahar eyyamı

Analım dostlar Hayyam'ı

Kerahet vakti geldi, demlenelim,

İçelim dostlar MERHABA!

Merhabanın oldukça yüksek sesle nara atar gibi söylenmiş olması ve bütün koyda yankılanması Nazlı'nın çok hoşuna gitmişti. Rıfat tokuşturmak için kadehini uzattı, birer yudum aldılar. Yemekler hakikaten çok lezzetli, sunuluşlarıysa harikaydı. Rıfat'ın üçüncü kadehten sonraki bezdirici sarkmaları hesaba katılmazsa her şey Nazlı için bir rüyada yaşıyormuş gibiydi.

Saat on ikiyi vurduğunda Rıfat'ın teknede kurduğu sistem icabı Aydın Kaptan elinde taşıdığı minik bir kampanaya yine minik bir tokmakla vurarak yatma zamanının geldiğini nazikçe ilettiler. Nazlı, Rıfat'tan bir süre daha tek başına bulunduğu yerde kalmak için izin istedi.

Herkes çekilip teknede el ayak kesildiğinde Nazlı bir süre etrafında yakamozlanan su yüzeyine baktı, sonra başını yıldızlarla donatılmış gökyüzüne kaldırdı, ayı göre-

medi ama yıldızlar her zamanki yerlerindeydiler. Yıldızların neden bu kadar büyük durduğunu anlamaya çalıştı. Sonra içinden, *Boş ver*, dedi.

Ömründe ilk defa böylesine zengin bir ortamdaydı, böylesine zengin bir sofradaydı ve babası yaşta olsa da kendisini eğlendirmeyi becerebilmiş, şen şakrak bir adamla birlikte akşam yemeği yemişti. Bayburt'ta yarım ekmek arası helva yediği akşamlar aklına geldi. Daha ne olsundu? Emaneten de olsa bu hayatı kendisine bir tutam yaşatmış olan Tanrı'sına şükretti.

Teknenin tüm ışıkları birden sönünce etraf zifiri karanlığa bürünmüş, üzerine gecenin sessizliği de eklenince Nazlı'nın uzunca zamandır özlediği "kendini dinleyecek" ortam hazırlanmıştı. Nazlı havuzlukta öylesine oturmuş, başını sola çevirmiş, kıyıdaki restoranların cılız ışıklarının suda dans eden pırıltılı akislerini seyrediyordu.

Kulağına sağ taraftan gelen hafif bir sürtünme sesiyle irkildi. Karanlığın içinde üzerine doğru gelen bir karaltı gördü. Ardından havada asılı bir metalden yansıyan cılız ışığı fark ettiğinde insiyaki olarak ayağa kalkıp sola doğru sıçradı ve akabinde seri bir hareketle ayağa fırladı. Teknenin sancak tarafından hışımla üzerine gelen karaltı vuruşu ıskalayınca masanın üzerine düşüp bir an için sendelemişti. O anda karaltının bir adam olduğunu fark etti.

Hocasının sözleri aklına geldi. "Alt etmen gereken kişi sana çok yakınsa ona bütün bedenle saldırmalısın. Yani gövdenin ağırlığını, kalçalarını ve dirseğini kullanmalısın. Tekme ve yumruğu tercih etmemen gerekir. Onları mesafe biraz daha fazla olursa tercih et. Yumruk, kırılabilir pek çok kemik barındırır. Gereksiz risk alma. Kafa, diz ve dirsekte aynı risk yoktur. Onun için mümkün mertebe kafanı, dizini ve dirseğini kullan."

Adam kendini toparlayıp iki ayağının üzerine sağlam basmaya çalışırken Nazlı mesafeyi kontrol edip bu iri cüsseli adama bir adım yaklaştı ve bir omuzunu düşürüp sağ topuğunun üzerinde dönerek sol ayağıyla adamın bacağı tutan koluna tekme geçirdi. Bıçak fırladı, döşeme

üzerine düştüğünde çıkan sestten bunun bir bıçak değil de daha ağır bir şey olduğunu zihni not etti. Karaltı bıçağın arkasından gitti. Bu yanlış bir karardı. Çünkü Nazlı'ya arkasını dönmüştü. Nazlı elini adamın omzuna atıp onu kendisine doğru döndürdü. Akabinde burnunun ortasına kafasını indirdi. Adam homurtular çıkartarak iki eliyle yüzünü kapattı. Nazlı boş durmadı, diziyle mide-sine vurdu. Adam acıyla bir homurtu daha çıkartıp öne doğru eğildi. Nazlı iki elini adamın başının arkasında birleştirep başı öne doğru eğerken dizini yukarı sertçe çekip hayalarına vurunca adam yere yığılıp kaldı. Yakın dövüş hocasına rahmet okudu. Nasihatleri hep işine yaramıştı.

Bu sırada teknenin ışıkları yandı. Yerde yatan Tanju'dan başkası değildi ve bu Nazlı için sürpriz olmamıştı. Yerde kıvranan Tanju'nun üzerinde göz kontrolünü kaybetmeden iki adım ötede yerde duran satırı bir tekmeyle uzaklaştırdı. Bu arada Tanju yerden kalkmak için sağ kolunu destek olarak kullanmak üzereyken Nazlı bir ayak darbesiyle o hareketi engelledi. Tanju yeniden yüzükoyun yere kapaklandı. Ama Nazlı bununla da yetinmedi ve eğilip kafasını kaldırarak bir sağ kroşeyi çenesine gönderdi. Tanju bu kroşeyi yedikten sonra on dakika uyurdu artık.

Miço ve Rifat don gömlek aynı anda geldiler, kaptan biraz sonra onlara dahil oldu. Bir kâğıt mendille satırı eline almış, sallayarak havuzlukta volta atan Nazlı'yı seyre-diyorlardı. Şoku ilk atlatan Rifat oldu.

"Yahu sallandık deprem oldu sandım. Sonra bomba düşmüş gibi bir ses çıktı, fırlayıp geldim. Ne iştir?"

Nazlı, Tanju ile onların arasında ayakta durduğu için arkada kuytuda kıvrılmış yatan Tanju'yu görmemişlerdi. Nevzat'tan plastik poşet istedi. Nevzat koşarak poşeti getirdi. Nazlı satırı poşetin içine koyduktan sonra elindeki kâğıt mendili masanın üzerine bırakıp döndü.

Tanju'yu göstererek, "Bilmem. Şu yerde iki büklüm yatan adamınıza sorun. Elinde satırla üzerime çullandı, postu zor kurtardım. Kelepçeleri alacağım, siz ben yokken bu şerefsize dikkat edin" dedi ve koşturarak aşağıya kamarasına inip kelepçelerle döndü.

Tanju'nun iki bileğini arkadan kelepçelerken genç adam ayıldı ve ağzında anlamsız bir şeyler geveledi. Sonra arka arkaya, "Ben yapmadım!" diye haykırdı. Nazlı, "Külahıma anlat sen onu!" diye cevap verdi.

Çantasından cep telefonunu çıkartıp teknenin joker botunun bulunduğu arka platforma inerek önce telefonun saatine baktı. Çok geçti ama amiri, "Saat kaç olursa olsun ara" demişti. Başkomiser Remzi'nin numarasını tuşladı.

"Başkomiserim, buradaki görev tamamlanmıştır. Tanju bana biraz önce satırla saldırdı. Onun da sağ bileğinde aynı dövmeden var."

Remzi uyku sersemi hâlini atlatmak için olsa gerek, biraz duraksadıktan sonra cevap verdi.

"İyi iş çıkarttın komiserim. Adamı gözaltına al, Muğla Cinayet Bürosu'na şimdi haber veriyorum, gelip alsınlar, prosedüre uygun olarak İstanbul'a göndersinler. Senin oradaki işin bitmiştir. İstersen bir gün de benden tatil yapıp öyle dön."

"İyi olurdu amirim ama başımda Suriyeli belası var, dönüp şu video kayıtları sürecini tamamlayayım."

"Nasıl istersen, karar senin."

Havuzluğa geri döndüğünde Rıfat'ın bu arada Aydın Kaptan ve miço Nevzat'a, Nazlı'nın polis olduğunu anlattığını, onların, "Geçmiş olsun Nazlı Komiserim" diyerek elini sıkmalarından anladı.

Rıfat nereden bulduysa, elinde iki viski kadehiyle mutfaktan yukarıya çıktı.

Birini Nazlı'ya uzatarak, "Komiserim iyi gelir, çek bir yudum" dedi.

Nazlı teşekkür ederek uzanıp kadehi aldı ve bir yudum içti. Bardağı masaya koyarken Rıfat konuşmaya devam ediyor, ancak Nazlı onu işitmiyordu.

Katil Tanju'ysa nasıl oluyor da cinayeti sol elle işleyip kendisine saldırırken sağ elini kullanıyordu? Diğer taraftan Tanju, "Ben yapmadım!" deyip duruyordu.

Pazartesi günü uçaktan iner inmez Nazlı soluğu Başkomiser Remzi'nin ofisinde aldı.

"Amirim, Tanju'yu Muğla polisine teslim ettim."

"Kara Şimşek, teslim alacak ekip gece yola çıktı, bugün alıp dönecekler. Sorgulamayı sen mi yapmak istersin, Yusuf'a mı vereyim?"

"Yüzünü görmek istemiyorum o itoğlütün. Az kalsın beni tahtalı köye yolluyordu. Yusuf sorgulasın."

"O zaman bugün Suriyeli, sen ve Yusuf birlikte çalışın. Yarın Tanju'yu getirmiş olurlar. Yusuf'u sizin ekipten çekip alırım, kalırsın Suriyeliyle baş başa."

"Suriyeliyle baş başa kalmaya bayılmıyorum ama kendimi o faili meçhul dosyasından temize çıkartmak için mecburum."

"Neyse, inşallah o seviyede kalır ilişkiniz. Adam biraz yakışıklı da, kendi ellerimle seni ona sürüklemiş olmak istemem."

"Merak etmeyin, onun yakışıklılığı bana sökmez."

"Haa, bu arada sana iki güzel haberim var, unutmadan söyleyeyim. Birincisi, Yusuf dün gece arayıp senin Dayı rütbesine getirilmeni kabul ettiğini bildirdi."

"Yani benim Dayı'lığımın önünde engel kalmadı, öyle mi?"

"Öyle. Zaten karar çıkmıştı da Yusuf'un kabul etmesi şartı vardı. O kabul ettiğine göre şu anda resmen Dayı'sın. Hafta bitmeden seni yeni amirin olacak Amca'yla tanıştıracam."

Nazlı iki adım atıp başkomiser Remzi'nin yanaklarına birer öpücük kondurduktan sonra, "Yanlış anlaşılmasın Remzi Dayı, dayımı öper gibi öpüyorum. Masum öpücük bunlar" dedi.

"Şu akraba ilişkisinden bir türlü sevgili ilişkisine terfi edemedik yahu Kara Şimşek. Bu terfiyi de mi Yusuf'un onaylaması gerekecek?"

"Remzi Dayı kim sana böyle bir dedikoduyu getirdi bilemem ama bu külliye yalan. Yusuf'la ben sadece iş arkadaşız, o kadar. Sizin sevgili rütbesine terfi etmeniz için tek karar mercii benim. Başkasının onayı gerekmiyor."

"Terfi dedin de senin Dayı'lığa terfi etmiş olmanın ufak bir vecibesi var. İşte böylece ikinci güzel habere geçiyorum."

"Nedir o vecibe?"

"Sıkı dur, söyleyeceğim. Bedir ölmeden önce bir vasiyetname hazırlamış."

"Eee, bana ne bundan?"

"Dur, acele etme, dinle! Vasiyetnamesinde bütün gayrimenkulleri ve bankalardaki nakdi ailesine bırakmış."

"Eee, tabii öyle yapacak, bana bırakacak hâli yok ya!"

"Hele dur biraz, sabret, daha sözümü bitirmedim, anlatacağım. Holding ve bağlı sekiz şirketi sana ve abine bırakmış."

"Nee! Olamaz! Şaka gibi! Dayı, lütfen şaka olduğunu söyle!"

"Şaka değil, gerçek. Şirketler senin ve abinin."

"Ben o babamın katili deyyusun kuruşunu almam. Hem o paraların hepsi kirli para. Abim ortaya çıkıp hissesini alırsa, ona karışmam. Ama ben asla o paraya el sürmem."

"Tabii ki mirastan feragat edebilirsin. Böyle bir hak-

kın var. Ancak KARE senin mirasa sahip çıkmanı ve kirli de olsa o mirası ülkenin çıkarları uğruna yönetmeni istiyor. İşte bu yüzden seni Dayı yaptılar. Yani KARE’de bana bağlı değilsin. Tabii istersen Cinayet Büro’da komiser olarak bana bağlı çalışmaya devam eder, şirketlerin işlerini de görürsün. Ben buna bir şey demem. Ama iki iş birden bana ağır gelir dersen komiserlikten istifa edip işlerinin başına geçersin. Zaten mecburi hizmet süreni doldurmuşsun, bir kaybın olmaz. Karar senin. Ama bana soracak olursan bir süre ikisini birden idare et, bu kararı sonra verirsin. Her iki hâlde de KARE bakımından Maliye Bucağı’na geçeceğini bil. O bucağın Amca’sı da Baki Çeliktaş. Baki’yle iyi anlaşacağından kuşkum yok. İşte bu hafta sonuna kadar seni tanıştıracığımı söylediğim kişi de o.”

“Olmaz Remzi Dayı, ben o kirli paraya el sürmem. Satalım bana düşeni, verelim elde edilecek parayı KARE’ye, kurtulayım bu beladan. Gel, sen de bu konuda bana yardımcı ol.”

“Olabilsem yardımcı olurum elbette. Bu seçenek de görüşüldü ama baba kabul etmemiş. Çünkü teşkilatın kasasına bir anda büyük para değil, her yıl bir miktar para girmeli. Bu imkân da tam aranan türdenmiş. Anlayacağın ineği kesip etini yemek istemiyorlar. İstiyorlar ki ineğe biri çobanlık yapsın ve her gün süt getirsin. Hemen tepki verme, düşün biraz. KARE’nin sana bu teklifi ülke menfaati için yaptığını düşün. O şirketler bu ülkenin değerleri. Onlara sahip çıkılmazsa yüzlerce kişinin işsiz kalacağını düşün. Abin zaten ortalıkta yok. Tüm yetkiler sende olacak, yaratacağın kârlarla teşkilatın yıldan yıla sayende ne kadar büyüyeceğini düşün.”

“Ya şirketleri batırırsam? İşin o tarafını hiç düşünmüyorsun.”

“Sırtında yumurta küfesi mi var. ‘Battı balık yan gider’ dersin, ceketini giyip gidersin. Kimsenin sana şirketleri niye batırdığının hesabını soracak hâli yok. Zaten yoktu bu servet, yine yok olur. Ama ben senin elinde o şirketler grubunun yıldan yıla serpilip büyüyeceğine eminim. Öyle olursa da bu teşkilat vefalı bir teşkilattır. Kısa sürede seni Amca ve akabinde Baba olarak göreceğimizden de eminim. Olaya bir de bu tarafından bak.”

“Olmaz Dayı. Ben ne anlarım şirket idare etmekten? Yüzüme gözüme bulaştırırım.”

“Olur, olur, bal gibi olur. Allah’ın emekli teröristi ilkokul mezunu Bedir yönetebiliyordu da sen mi yönetemeyeceksin? Sana bu yeni görevinde gerekli olan, kararlılık, cesaret ve disiplin. Bir yöneticide bulunması gereken üç haslet. Üçü de bizim polislik mesleğinin olmazsa olmazı. Bunlar sende olmasaydı şu anda komiser rütbesinde olabilir miydin? Orada da bu üç özelliğini kullanacaksın. Hem zaten her şirketin yöneticileri var, organizasyonu var. Kurumsal yapıya sahip şirketler bunlar. Sen yalnızca tepeden kâr/zarar tarafına bakacaksın o kadar. Teşkilatın da eli bu arada armut toplamayacak. Başının sıkıştığı kulvarlarda uzman danışmanlar verecek sana. Sen şimdi git evine, bavulunu yerleştir. Uykusuzsan biraz uyu, sonra gel ve şu Suriyeliyi kafa kola al. Şimdilik şirketleri rafa kaldır. Faili meçhul dosyasına konsantre ol. Suriyeliyi dosyasıyla Ankara’ya yolcu ettikten sonra bakarız bu konuya. Sen Remzi Dayı’nı ihmal ediyorsun bak!”

“Nasıl ihmal ediyormuşum?”

“Yok mu bana iki öpücük daha? Sekiz şirket verdik, karşılığında iki masum öpücük ha? Çok ucuza gidiyoruz Nazlı Abi” dedi ve yanağını uzattı. Nazlı iki adım atıp yaklaştı ve öpücükleri kondurup odadan çıktı.

Nazlı odaya girdiğinde Suriyeli ile Yusuf'u hafta sonu berabere bitmiş olaylı Galatasaray-Fenerbahçe maçı hakkında hararetli bir tartışma içinde buldu. Konu hakemin hatalı kararıydı.

Nazlı tartışmayı kesmek için, "Ben tartışmanıza ne yazık ki katılamıyorum çünkü milli takımdan başka takım tutmam. Ama bu sizin iki takım arasındaki rekabetin husumet, hatta düşmanlığa kadar vardığını görüp hayret ediyorum. Mesela Beşiktaş da büyük takım ama ona karşı sizin iki takımdan da düşmanca tavır göremiyorum. Tabii Beşiktaş da size düşmanca davranmıyor. Sizin birbirinizle alıp veremediğinizin ne olduğunu soracağım ama konu öğlene kadar sürecek. Siz de kozunuzu sonra paylaşırsınız, biz işimize bakalım" dedi.

Yusuf elindeki uzaktan kumandanın tuşuna bastı, görüntüler akmaya başladı.

"Bunlar ana giriş kapısı görüntüleri. Sonra iki bölüm daha var. Onların biri meydan, diğeryse meydanın ucundaki bekçi kulübesinin çatısından alınma görüntüler. Önerim, bölümleri kesintisiz seyredelim ve arada not alalım. Bölüm bittiğinde sorularımız varsa geri alır daha dikkatli bakarız oralara."

"Tamam" dedi Suriyeli.

Ana giriş kapısı kayıtlarını sonuna kadar izlediler. Yusuf önce Nazlı'ya sordu. Nazlı herhangi bir anormallik görmediğini söyledi.

Suriyeli, "Benim de gözüme kuşku verici bir şey ilişmedi" dedi.

Yusuf, “O zaman meydan kamerasına geçebiliriz” diyerek tuşa basmaya çalışırken Suriyeli kolunu uzatıp engelledi.

“Yusuf, ben gördüklerimde şüphe verici bir şey bulamadım ama aradığım bir şeyi de bulamadım.”

Nazlı, “Ne arıyorduk ki?” diye sordu.

“İfadelerini aldığım güvenlikçilerden biri bir elinde gitar, diğer elinde fıstık yeşili kalınca bir kitap olan bir genç kızın, izlediğimiz zaman diliminde kampüse giriş yaptığını söylüyor. Ben bu kızı kayıtlarda göremedim, sizden gören var mı?”

Nazlı’nın kendini toparlaması zaman alırken, “Yok” anlamında başını sallayabildi. Bu adam umduklarından daha çetin ceviz çıkmıştı. Panik yapmaması gerekiyordu. Soğukkanlılıkla bu durumdan sıyrılması ve adamı başka kuşku verici bir yere odaklandırması gerekiyordu. Ama nasıl yapacaktı? Sonunda buldu. Sarı Tahsin direğe yaslanmış meydanda değil miydi? Evet, oradaydı, gözleriyle görmüştü. Elinde bond çanta yok muydu? Vardı. Ama direğin dibindeydi, direğin tepesindeki kameranın Tahsin’i görmesi mümkün değildi. *Tüh!* dedi içinden. Bu arada Yusuf da öyle bir kız görmediğini söyleyince Nazlı, o bölümü baştan sona tekrar seyretmeyi önerdi. Suriyeli uygun bulunca Yusuf başa aldı ve izlemeye başladılar.

Sona gelince Suriyeli kollarını havaya kaldırıp “Yer yarıldı, gitarlı kız yerin dibine girdi sanki. Ben bir şey görmedim. Gören var mı?”

İkisi de, “Yok!” dediler.

Suriyeli devam etti. “Güvenlik görevlisi kışından uydurmadı ya, hayal de görmüş olamaz. Nereye toz oldu bu kız?” Suriyeli daha devam edecekti ama Nazlı araya girdi.

“Diğer kamera görüntülerini de seyredelim, bu kame-

ranın ölü bölgesinden geçmiş de yoluna devam etmişse oralarda bir yerde yakalınız.”

“Makul” dedi Suriyeli ve Yusuf meydan kamerasının görüntülerini dökmeye başladı. Meydan kayıtlarında da dikkat çekecek bir şey bulamadılar. Sonra bekçi kulübesi çatısındaki kamera görüntülerine geçtiler.

Bir noktaya geldiklerinde Nazlı, Yusuf’a, “Dur!” dedi. “Az geri al, tamam. İşte benim kuşkulanıp da peşine düştüğüm kişi bu. Ortama uymayan hâliyle ve elinde bond çantasıyla bu adamdan kuşku duyup araştırdım. Sonunda buldum bu adamı, Polonezköy’e kadar takip ettim. Evi orada. Adı Tahsin Sarıoğlu.”

Suriyeli Nazlı’ya döndü, “Ben dosyada bu bilgilere rastlamadım.”

“Dosyayı kapatmadık ki Fazıl Bey. Ben hâlâ konu üzerinde araştırmalarımı devam ediyorum. Bu konu biraz karışık ve sonlanıncaya kadar da gizli tuttum. Karısı evin çevresinde yetiştirdikleri sebzeleri satıyor. Yol kenarında bir satış yeri oluşturmuşlar. Farklı bir kimlikte iki defa uğrayıp karısıyla iyi bir ilişki kurdum; kocası hakkında bilgiler veriyor. Mesela iki cep telefonu olduğunu ve bu telefonların birinden onu imam olarak aradıklarını söyledi. Şimdi anlamışsınızdır neden gizli tuttuğumu.”

“Anladım anlamasına da bana Fazıl dersin sevinirim, yoksa ben de sana Nazlı Hanım demeye devam ederim.”

Bloknotunun arasından mavi bir nüfus kâğıdı çıkartıp Nazlı’nın önüne koydu, “Alın size Tahsin Sarıoğlu’nun kimliği.”

“Bu kimliği nereden buldunuz?”

“Ben bulmadım. Kampüse girerken kulübeye bırakmış, sonra da çıkarken geri almayı unutmuş. Güvenlik görevlileri verdi. Üçümüz de bu iki cinayeti işleyen kişinin profesyonel olduğunda mutabıkız değil mi? Yani

katil kampüse adam vurmaya planlayıp o amaç doğrultusunda girmiş. Soru şu: Profesyonel bir katil adam vurmaya geldiği kampüse girerken kimliğini verir mi? Verse bile çıkarken orada bırakır mı?"

Uzunca bir süre konuşulanları dinlemekle yetinen Yusuf, "Ancak şöyle olabilir" dedi. "Direğin dibinde gördüğümüz kişi başka, bu kimliğin sahibi başka kişidir. Yani kimlik Tahsin Sarıoğlu'na aittir ama ayakta birini bekler gibi duran kişi Tahsin Sarıoğlu değildir."

Nazlı hemen atıldı, "Unut o olasılığı Yusuf. Ben karısından kimlik doğrulaması yaptım. O adam Tahsin Sarıoğlu. Kadın Tokatlı olduğunu da söyledi. Bakın kimlikte de Tokat, Erbaa doğumlu olduğu kayıtlı."

"Desenize döndük yine başa ve elde var sıfır."

"Ben hâlâ o kişiyi takip altında tutmamızı öneriyorum. Karısıyla üçüncü kez oranın biraz ilerisindeki Cumhuriyet Köyü'nde fal bakma seansında buluşacaktık ve ben onu biraz daha silkeleyecektim. Şimdi bu kimlik ortaya çıktıktan sonra benim de kuşum dağıldı ama yine de adamın infaz saatlerinde oralarda görünmesi ve kimlik bırakıp da almaması bana sanki en azından birilerini örtmek için orada bulunabileceği ihtimalini düşündürüyor."

Suriyeli, "Haklısın, ben de karısının adama imam dedikleri konusuna takıldım. Bu adama imam deniyorsa bir örgüt üyeliği var demektir. O zaman bu iki cinayet örgüt işi olabilir ve kim bilir görüntülerin arasında daha başka örgüt üyeleri de bu eylemi gerçekleştirmek için görevlendirilmiş olabilir. Şimdilik aramızda kalsın. Zaten ben Ankara'nın, örgüt işi kokusu almasından dolayı buradayım. Ankara bu iki cinayeti, intihar süsü verilerek ortadan kaldırılan PANSAN mühendis cinayetleri gibi yerli ya da yabancı örgütler tarafından yapıldığı zannıyla araştırıyor. Demek ki, öyle ya da böyle biz de geldik tam üstüne bas-

tık. Onun için araştırmaya devam edelim, bir de bakmışsınız bizi umulmadık yerlere götürür bu takip.”

“İyi, o zaman fal seansını tertip etmem gerekiyor ki kadını konuşturabilelim” dedi Nazlı, sonra Suriyeliye dönerek, “Fal bakmayı bilir misin?” diye sordu.

“Kahve falıysa evet. Şam’da babaannemin öğrettiğinden aklımda hayal meyal bir şeyler kalmışsa ne âlâ” dedi Fazıl Hemme gülerek.

Nazlı da ona gülümseyerek, “Tamam o zaman, Arap falcıyı da bulduk, sıra bir kadın daha bulmaya geldi. Benim birlikte kaldığım kızlardan biri gazeteci, onu alırlar yanımıza. Böylece bir böceğe üç çiçek, yeter de artar bile.” Gülüştüler.

Suriyeli huzursuz olmuş gibi oturduğu yerde biraz kaykıldı ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

Yusuf, “Ne oldu, bir terslik mi var?” dedi.

“Terslik yok. Ama endişe var. Sizinle açık konuşacağım. Bu faili meçhul dosya benim kariyerim için çok önemli. Falcı rolünü ne kadar iyi oynayabileceğimi bilemiyorum ama madem kadının ağzından laf almak için Nazlı Komiserim bu kadar çabayla ortamı hazırlamış, bize de icabet etmek düşer. Şu anda bu son aşamayı da tamamlayıp Tahsin denen adamın ne olduğunu ortaya çıkartmamız lazım. Bir şeyler bulursak o yönde devam ederiz. Yok bulamazsak hiç olmazsa bu olasılığı kafamızdan sileriz. Yegâne yol buysa, deneyelim.”

“Yoo, yegâne yol bu değil, ikinci bir yol daha var. Evi sana gösteririm, savcılıktan gerekli izni alıp evi arayabilirsin. Bunu ben daha işin başındayken düşündüm. Ama karşı karşıya olduğumuz bir adam değil de bir örgütse içimizdeki köstebekleri haber sızdırırlar ve aramada hiçbir şey bulamayız, elimiz böğrümüzde kalır diye vazgeçtim. Karısı ‘imam’ meselesini söylemeseydi şimdiye kadar evi

çoktan aramış olurdum. Ben vazgeçtim ama sen vazgeçmeyebilirsin. Şu anda dosyanın amiri sensin. Sen ne dersen biz onu yaparız Fazıl Komiserim.”

“Bu adamın imamlığı falan yokken imam diyorlar anladığım kadarıyla. Bu bir lakap olsaydı ömür boyu adama yapışır, karısı da sana o türlü anlatmazdı, değil mi?”

“Evet, doğru. Ayrıca Tahsin imam falan değil, bildiğim yetiştirme yurtlarında yıllarca idarecilik yapmış. Son tayin edildiği yer olan Adana’da başından bir olay geçmiş ve gelip buraya yerleşmişler. Karısı böyle anlattı. Yani adam imamlık falan yapmamış. Son iki senedir Tahsin kendini namaza niyaza vermiş. O namazdayken telefonu çaldığında karısı birkaç kere açmış. Hep aynı ses, ‘İmam efendiyi verir misin?’ demiş.”

“Bu adam örgüt üyesi olmalı. Cemaat denilen oluşum bazılarını bazı konuların ya da coğrafyaların imamı yapmış. Eğer işin içinde imamlık, abilik, ablalık falan varsa, neyle karşı karşıya olduğumuz meydanda. İyi ki arama izni alıp eve dalmamışsın. Sonuç olarak kanaatim odur ki bu cinayetler birer infazdır ve bu cinayetleri ya Tahsin Sarıoğlu ya da örgütten bir başkası işlemiş, Tahsin de onun bu eylemine yardımcı olmak ve gözcülük yaparak tortusunu temizlemek için orada hazır bulunuyormuş. Araştıralım, bakalım sonunda ne çıkacak?”

Konu Nazlı’nın baştan beri istediği noktaya gelmişti. Gerisi artık kolaydı. Masadan kalktı.

Yusuf, “Nereye?” diye sordu.

“Fal kitabı bakmaya!”

Suriyeli toplantı sonrasında Polonezköy'e, Nazlı'nın adresini verdiği evi bulup keşif yapmaya, Yusuf'sa sorgulama odasına indi. Nazlı önce eve gitti. Evde kimse yoktu. Fıstık yeşili kitabı televizyonun yanından aldı, üzerine ve sayfaların arasına kolonya serptikten sonra balkonun bir köşesindeki barbekünün ocak kısmına yerleştirip kibriti çaktı. Koca ciltli kitap önce bir ateş topuna döndü, akabinde hemen söndü. Nazlı cildi alıp birkaç parçaya ayırdı, sayfaları yırtıp buruşturdu, kolonyayı bu sefer bolca döktükten sonra kibriti çaktı. Bu defa işlem tamamdı fakat elleri simsiyah olmuştu. Ellerini yıkadıktan sonra bir poşet aldı. Bu arada koca cilt yanık sayfalar kümesi hâline gelmişti, bu kadarı yeterdi. Yanmaktan tüy gibi hafiflemiş sayfaları faraşla toparlayıp poşete doldurdu, aşağıya inip poşeti apartmanın yan sokağındaki çöp konteynirinin içine attı. Ellerini bir daha yıkadıktan sonra evden çıktı, Galatasaray'daki sahafların bulunduğu pasaja gidip fal kitabı aradı. Üç tane buldu, üçünü de satın alıp merkeze döndü.

Akşam olmuştu. Başkomiser Remzi'nin sekreteri Nevin onu gördüğünde, "Ben de şimdi seni arayacaktım. Başkomiserim içeride seni bekliyor" dedi.

Nazlı odaya girdiğinde başkomiser Remzi, Yusuf'la konuşuyordu.

"Peki, bu anlattıklarına bakılırsa Tanju'nun söylediklerinde kayda değer bir şey yok. İçeride daha fazla tutamayız. Madem cinayeti o işlememiş, o zaman niye Nazlı'ya

satırla saldırmış? Bu işler o kadar kolay değil. İki elini sallayarak gelip münakaşa edip sinirlenerek yumruk vurmuyor ki. Satırı alıp zifiri karanlıkta Nazlı'nın üzerine çullanıyor. Taammüt var işin içinde. Yakayı öyle kolayca kurtaramaz. Ama ötmezse fazla tutamayız."

"Haklısınız amirim. Önceden planlayarak satırı kapıp gelmiş. Bunun başka izahı olamaz. Ama Tanju zifiri karanlıkta orada oturanın Nazlı Komiser olduğunu fark edemediğini söylüyor. Gündüz yandaki teknede bir adam görmüş, onun kendisini infaz etmeye geldiğini düşünmüş. Karanlıkta o adam olduğunu sanarak Nazlı Komiser'in üzerine atladığını iddia ediyor. 'Tekneye gelmiş patronun misafirine niye saldırayım ki?' diyor. Korkutmak amacıyla hamle yaptığını söylüyor. Tanju sol elini kullanmıyor. Sen de satırı sağ elinde tuttuğunu söyledin. Ben çay verdim, sağ eliyle aldı. Sigara ikram ettim, onu da sağ eliyle aldı ve sonuna kadar da sağ eliyle içti. Hem sen, hem Adli Tıp doktoru Taner'e vuran kişinin solak olduğunda hemfikirsiniz. O zaman ben Tanju'ya nasıl katil diyeyim?"

Başkomiser Remzi, "Tanju'nun merhumla araları nasılmış?" dedi.

"İyiymiş ve hiç bozulmamış. Taner'den ayrılırken değil yüz bin dolar, kuruş para almadığını söylüyor. Eh, ben de ikna oldum, çünkü banka hesaplarında o mertebeleri bulan bir para hareketi gözüküyor. Kredi kartı harcamaları da mütevazı. Sonra düşünüyorsunuz, yüz bin doları olan bir kişi yatacak yere para vermesin diye başkasının teknesinde üç yıldır aşçılık yapar mı?"

Nazlı, "Cinayet gecesi izinliymiş. Peki, o konuda ne diyor?" diye sordu.

"Cinayet gecesi adam Ankara'da olduğunu ispat edebiliyor. Teyzesini hastanede ziyarete gitmiş. Otobüs bileti

var, Ankara'da hangi otelde kaldığını söylüyor ve bunu otel de doğruluyor."

"Yahu, adamı cinayet zanlısı diye enseleyip getirdik. Enselerken neredeyse canımızdan oluyorduk. Bu nasıl iş? Satırla benim üstüme yürüyen bir adam nasıl sütten çıkmış ak kaşık gibi masum olur? Hani adamı biraz daha anlatsan suçlu ben çıkacağım. Bu ne iştir anlayamadım."

"Valla ben de anlayamadım ama adamın bir falsosunu da yakalayamadık. Bu sorguyu çok önemsemişimden adamı her köşeden çaprazladım. Ya çok ketum ve rolünü iyi oynuyor ya da hakikaten masum. Ama söylediklerini kontrol ettiğimizde doğru çıkıyor. Solak değil ve cinayet esnasında Ankara'da. Sorgulamayı yeterli bulmuyorsan, git kendin sorgula."

"Yok, öyle demek istemedim. Eminim sen elinden geleni yapmışsındır."

Başkomiser Remzi, "Neyse" dedi. "Nazlı'nın adamdan kişisel bir talebi yoksa salın gitsin. Yalnız aklıma takıldı. Bu kolundaki dövme neyin nesiymiş?"

"Amirim Tanju'nun anlattığına göre bu dövmeli grubun üyeleri, Bizans zamanında İstanbul'a gelmiş Vikinglerin soyundan olduklarına inanırlarmış. Böyle bir grup varmış İstanbul'da. İşte bunlar yılda dört defa toplanıp yemek yerlermiş o kadar. Zaten Tanju, Taner'le bu klanın yemeğinde tanışmış."

Başkomiser Remzi arkasına yaslanarak oturduğu koltuktan öne doğru gelip dirseklerini masanın üzerine koydu. Konuyu bağlamak için söz aldığı anda hep böyle yapardı.

"Arkadaşlar, bu Tanju hergelesiyle daha fazla zaman kaybetmeyelim. Nazlı, sen bu dosyaya gömül, araştırmalarına devam et ve yeni bir zanlı bul. Maktulün ablasını biraz zora sok, bakalım ne tepki verecek? Bu bahsedilen

İskandinav klanının tertemiz olmasına aklım pek yatmıyor. Tanju'yu salmadan klanın üyelerinin adlarını al ve o kişileri araştı. Neyin nesi, kimin fesiler? Dernekler Masası'nda kayıtları var mı? Yoksa merdiven altı mı?"

Nazlı, "Bunların hepsini araştıracağım amirim" dedi. "Taner'in iki yakın arkadaşıyla görüştüm. Taner cinayet-ten bir hafta kadar önce arkadaşının Bağcılar'daki eczane-sine uğrayıp üç buçuk aylık hamile bir kadının çocuğunu düşürebilmesi için önce ilaç istemiş, eczacı vermeyince de kürtaj yapacak bir doktor bulmasını rica etmiş."

"Eh, bu adam *gay* değil miydi?"

"Evet, *gay*'ler de çocuk sahibi olabiliyor. O ihtimali saklı tutuyoruz ama diğer ihtimal daha kuvvetli gibi."

"Diğer ihtimal nedir?"

"Ya kadını seviyor ve yardım etmek istiyor ya da çocuğun babası kimse onu seviyor ve sayıyor, ona yardımcı olmak istiyor. Daha da akla yakın olanı, örgütteki saygın birinin pisliğini temizlemek için seferber olması. Eczacıya bakılırsa eğer kızı Taner hamile bırakmışsa cinayeti işleyen de kızın kocası, abisi ya da babası. Ben şimdi bütün bu olasılıkları da kapsayacak biçimde soruşturmayı genişletiyorum. Onun onayı için geldim."

Başkomiser Remzi mırıldanır gibi bir şeyler söyledi. "Kızı bulsak iş kısa yoldan hallolacak da üç buçuk aylık hamile kadının karnı şişmez ki etrafta hamile avına çıkalım. Desene iğneyle kuyu kazacağız. Tamam Kara Şimşek, araştırmaya devam et ve bana yeni bir zanlı bul. Elimiz-dekinin raf ömrü dolmak üzere. Şimdi geçelim diğer konuya Abiler, Suriyeliyle ne yaptınız?"

Bir kısmını Yusuf, devamını da Nazlı anlattı. Remzi Dayı hiçbir soru sormaksızın anlatılanları dikkatle dinledikten sonra, "Suriyeli çetin ceviz çıktı desenize" dedi. "Demek adamı Polonezköy'e yolladınız. Bravo Nazlı

Dayı, iyi dolanmışsın konunun etrafından ve adamı senden uzaklaştırabilecek yeni bir hedef vermişsin. Bana göre o kimlik sahiden Tahsin'inse o adam katil olamaz ve Suriyeli de en az benim kadar tecrübeliyse o adamın peşinden gitmemesi gerekirdi. Niye gittiğini anlayamadım."

"Ben Tahsin'in karısının başkalarının ona 'imam' dediğini söyleyince bizim Suriyelinin Tahsin Sarıoğlu'na ilgisi birdenbire artıverdi. Meğer Ankara bu işin örgüt işi olduğundan kuşku duyduğu için ve Suriyeli de örgüt konularında tecrübeli olduğundan onu bize göndermişler."

"Haa, şunu şöyle söylesenize, şimdi oldu. Demek ki bu cinayetlerin bir örgüt, hatta daha da açık konuşmak gerekirse cemaat tarafından işlendiği şüphesiyle buraya gelmiş. Bu bizim için iyi bir şey. Bir süre Tahsin'i araştırarak zaman kaybetsin, biz de bu arada zaman kazanalım. Nazlı Dayı kitabı tamamen yok ettin değil mi?"

"Kimse kitabın külünü bile bulamaz."

"O zaman bu konuda ufak bir riskimiz kaldı. Biri motosikletten inme ve binme anın."

Yusuf, Remzi'nin sözünü kesti. "Bizdeki kamera kayıtlarında yok ki. Orada mobese de yok."

"Okulun kamera kayıtlarında yok ama yakınlardaki bir esnafın kamerasına takılmışsa Nazlı?"

"Ben gider esnafın kamera görüntülerini toplar gelirim."

"Yusuf, o görüntüleri Necmi'ye ver, o temizledikten sonra esnafa iade et."

Remzi Dayı bu defa Nazlı'ya döndü. "Nazlı Dayı, sen ne pahasına olursa olsun bir daha o üniversiteye ayağını basmıyorsun. O güvenlik görevlisi seni teşhis ederse şapa otururuz" dedi. "Yusuf, aslında bu etaptan sonra Suriye-liyle birlikte Nazlı'nın çalışması ve senin de şu restoran cinayeti soruşturmasını yürütmen daha iyi olurdu. Ama

bir, Suriyeli huylanır, iki, restoran cinayeti dosyasına Nazlı bir kere bulaştı ve ben onun bu dosyayı kısa sürede sonuçlandıracağına inanıyorum. Ama Suriyelinin araştırmaları bir noktada şüpheleri Nazlı'nın üzerine doğru çekerse o saat Nazlı artık Suriyeliyi yakın markaja almak için birlikte çalışabilir" dedi.

Sonra tekrar Nazlı'ya dönerek, "İşte bu nedenle Nazlı, sürekli olarak bu dosya hakkında Yusuf'u bilgilendir ki gerekirse dosyayı senden devralabilsin."

Remzi Dayı tam toplantının bitiş cümlesine hazırlanmıştı ki, Nazlı, "Dayı, huzurunuzda Yusuf'a benim Dayı olmam konusundaki desteği için teşekkür ederim" dedi. "Umarım teşkilat onu ayrıca bu anlayışı için ödüllendirir. Benim iş ne olacak?"

"Ne olacak diye bir şey yok. Şu an itibarıyla Dayı'sın. Bakma, ben sana ağız alışkanlığıyla Abi demeye devam ediyorum ama bu ancak seni bu hafta sonuna kadar yeni Amca'nla tanıştırmıncaya kadar sürer. Sen yeni göreve ne zaman başlayacağını soruyorsan, o daha bir-iki ayı bulur. Bizim avukatlar sana bu hafta gelirler. Sen onların gösterdiği yerleri imzala, gerisini teşkilat halleder. Sonra holdingin yönetim kurulu başkanlığı koltuğuna oturduğun gün şampanyanı içeriz. Burada çay simit, orada şampanya. Bu hayat denilen şey böyle bir şey işte. Kimine kavun, kimine kelek hesabı. İnşallah bu değişiklik seni bozmaz."

"Bozmaz Remzi Dayı, merak etme sen!" dedi ve toplantı Başkomiser Remzi'nin, "Haydi selametle!" demesiyle bitti.

Suriyeli Fazıl Hemme, Komiser Nazlı'nın tarifine uygun olan eve yaklaştığında hızını düşürdü. Önce evi ve bahçeyi gözetledi. Yoldan iki metre kadar aşağıda, yaklaşık dört-beş dönümlük bir bostanın ortasında hiç sıvası olmayan, tuğladan yapılmış iki katlı bir ev vardı. Kapısının hemen yanında saman balyaları yığılıydı. Demek ki hayvan da besliyorlardı. Biraz ötede yolun kenarındaki düzleştirilmiş bir cepte meyve ve sebzelerin sergilendiği tezgâhı gördü. Başında, bıyığı yeni terlemiş bir erkek çocuk domatesleri tablaya diziyordu. Adının Zeliha olduğunu söyledikleri kadın ortada görünmüyordu.

Yoluna devam etti. Polonezköy'ü geçti ve Cumhuriyet Köyü yoluna kadar ilerledi. Kavşakta Nazlı'nın tarif ettiği şekilde sağa saptı ve biraz daha ilerleyince Beyaz tabelasını gördü. Ağaçlıklı bir bahçe içerisinde ufak bir kapalı mekân vardı. Kapıdaki diğer tabelada, *Kendin Pişir, Kendin Ye* yazıyordu. Demek ki iyi havalarda İstanbullular bahçede yazın tadını çıkartıyorlardı. Önce içeri girip bir çay içmek istedi ama hemen vazgeçti. Fal bakma seansına geldiklerinde garsonların onu daha önce görmüş olmaları hoş olmazdı. Hiç durmadan dönüp geldiği istikamete doğru sürdü otomobili.

Yolda Polonezköy'ü hep duyduğunu ama hiç gidemediğini fark etti. İşte fırsat ayağına gelmişti. Yol üstündeki bir kahvenin biraz ilerisinde bulduğu yere otomobilini park edip kahveye girdi. Camın kenarında yolu da gözleyebileceği, kapıyı da kontrol altında tutabileceği bir ma-

saya oturdu ve yandaki masada boşları toplayan gence bir çay söyledi.

Çayı geldiğinde ilk yudumu h  p  rdeterek içti. İyi ki de öyle yapmıştı, çay çok sıcaktı. Tam o sırada aklına Ankara'yı aramak geldi, amiri Vecihi'nin telefonunu tu ladı. Vecihi, Fazıl, "Alo" der demez konuşmaya başladı:

"Fazıl, ben de seni arayacaktım. Meraktan  atladım. Ne yaptın, neler ettin? Bir haber alamadım senden. Patron bu sabah sordu, bir şey s  leyemedim ona İstanbul hakkında."

"Mesele ancak hâle yola girdi de onun için aradım amirim. Şu anda bir iz peşinde gidiyorum. Örgüt içi gibi gözüküyor. Hani, malum, baştan beri ku kulandığımız  rg t. Onun için sessiz ve derinden gidiyorum."

"Buradaki durum da benzer  ıktı. Demek ki doğru yoldasın, devam!"

Fazıl telefon konuşmasının arka masadakiler tarafından dinlenebilece i endişesiyle kalkıp pencerenin önüne doğru yürüdü.

"Amirim, geldiğim noktada keskin ni ancıya eri mem mümkün gözükmüyor ama şu anda enselemek üzere olduğum kişi o gün cinayet mahallinde kayda geçmiş ve belirttiğim örgütle bağlantısını karısına teyit ettirdi imiz kişi."

"Yani?"

"Yani tetik iyi bulamazsam örgüt  yeli i kesin gözüken bu kişiyi tutuklayıp getirsem olayı   zm   olur muyum?"

" rg t  yeli i kesinse ve de cinayetlerin olduğu sırada olay mahallinde görüntüsü varsa, hele elinde çanta falan da varsa bize göre dosya kapanmış olur. Olayı  rg te ba larız, olur biter. Söyleyeceklerimi iyi dinle. Bu bir meczubun bıçakla, tornavidayla falan i ledi i bir cinayet olsa, 'Adam cinnet geçirmiş' der kapatırız dosyayı, geçer

gider. Ama burada bir keskin nişancı var. Önceden yapılmış bir plan var. Onun için sen şimdi kişi filan bulmayı bırak, bana örgüt bağlantısı olan bir zanlı getir. Eğer bunu yapabilirsen görevi başarıyla yapmış olursun. Hele o zanlıyı ölü getirirsen görevini üstün başarıyla tamamlarsın. Ölüler ne yapamaz?”

“Konuşamaz amirim.”

“Çaktın manzarayı Suriyeli. Sana güvenimi boşa çıkartma!”

Fazıl telefonu kapatıp yerine oturdu. Çayından bir yudum daha aldı, ılımıştı. Bir çay daha söyledi.

Arkasındaki masada üç ihtiyar köylü hararetli bir sohbet yapıyorlardı. İster istemez kulak misafiri oldu. Biri muhalefetten, diğer ikisi iktidardan yana taraf tutmaktaydı. Fazıl'ın çayı geldi. İlk yudumu alıp bardağı tabağına koyarken arka masadan, “Tahsin” dediklerini işitti. O andan itibaren konuşulanlara odaklandı. “Sarıoğlu” diyorlardı. Evet, bu bahsettikleri Tahsin Sarıoğlu'ydu. İktidar yanlısı kişi onun çok muhterem bir mümin olduğunda ısrar ederken muhalif kişi, “İngiliz casusu mudur, nedir?” diyordu. Biraz daha dinleyince Fazıl konuyu anladı. Sarı Tahsin, Cumhuriyet Köyü'nde caminin yanındaki arsaya Kastamonu'dan gelecek kıymetli din bilginine bir tekke yapılması için çaba sarf ediyordu. Masadaki Arif Ziya adlı muhalif kişi arsanın sahibiydi. “Satmam” diyor, diğer ikisiyse onu satmaya ikna etmek için dil döküyorlardı. Arif Ziya bu baskıdan bunalmış olmalı ki feryat ediyordu.

“O Tahsin'in yüzünü şeytan görsün. Bunlar halkımızın inanışını siyaset malzemesi yapıp çıkar sağlıyorlar. Bula bula Cumhuriyet Köyü'nü mü buldular? Gitsinler başka köye yapsınlar. Ben Tosyalı'yım. O din âlimi dedikleri çocuk elimizde büyüdü sayılır. Onun da ne mal olduğunu gayet iyi bilirim. Yahu o âlim dediğiniz kişi il-

kokul diplomasını bile amcamın torpiliyle aldı. Onda ne bilgisi varmış da şimdi benim arsamda yapılacak binada talebelere ilim irfan dağıtacak? Hurafelerle dolduracak çocuklarımızın aklını, ben de arsamı verip buna alet olacağım, yemezler. Arsa mı yok? İllaki bu köyde yapacaklarsa, gitsinler dere boyunda İrfan'ın arsasına yapsınlar. Hem de kenarı su."

Tam karşısında oturan badem bıyıklı Arif Ziya'nın sözünü kesti.

"Bak Arif, bir yanlış anlama var. Senin arsan gayet hayırlı bir iş için kullanılacak. Köyün çocukları *Kur'an* okumayı öğrenecekler. Dinlerini daha iyi öğrenip daha çok sahip çıkacaklar. İnancılı, ahlaklı bir nesil çıkacak ortaya. Hem de Tahsin sana bayağı iyi para veriyor. Bu kısmet bir daha kapını çalmaz, değerlendirmen lazım."

"Tahsin'nin çulsuz olduğunu, karı parasıyla idare ettiğini siz de benim gibi biliyorsunuz. Nereden geliyor bu para? Bakın, buraya yazıyorum, kirli birtakım işler dönüyor. Ben kirli para istemem. Ahlaklı nesil yetiştirme meselesi de safsata" diyerek devam etti Arif. "Çocuklarımızı bu dünyanın gerçeklerinden, yani bilimden alıkoyup dini kendi anladıkları şekliyle öğretecekler. Onların din anlayışı benimkine uymuyor. Tamam, yıllardır Tahsin'le aramız bozuk. Bunu bildiği için kendisi gelmek yerine sizi bana gönderiyor. Ancak benim için mesele basit. *Kur'an* Türkçe olarak öğretilsin. Bu şart kabul edilirse bırakın arsayı satmak, hibe ederim hibe. Ama o arsayı satın almak istiyorsa benim ölmemi bekleyecek. Belki varislerim paraya sıkışıp satarlar." Masadan kalktı, seri adımlarla kahveden çıkıp gitti.

Fazıl, kalan iki adam konuşurlar diye bekledi ama onlar da kalkıp gidince o da çayların parasını ödeyip kahveden ayrıldı.

Yolda Tahsin'in evinin hizasına gelmeden yavaşladı. Bu defa tezgâhta orta yaşlı bir kadın vardı. Bu Zeliha olmalıydı. Çocuk ortalıkta gözükmüyordu. Biraz dâha ilerleyince evin kapısının önünde Tahsin'i gördü. Nazlı haklıydı. İzlediği görüntülerdeki direğin dibinde bond çantayla duran adam buydu. Eve son kez baktı. Nazlı'nın kâğıt peçete üzerine çizdiği şemayla aklında eşleştirdi, tutuyordu. Biraz gaz verip süratlendi. Oradaki işi bitmişti. Şimdi üniversiteye gidip şu gitarlı kızın peşine düşmeliydi.

26

Nazlı evin kapısını açıp içeriye girdiğinde kendini bitap hissediyordu; portmantonun altındaki çıkıntıya oturup botlarını çıkartırken elinde tabakla mutfaktan Meryem çıktı.

“Hayrola, hep botlarını ayakta çıkartırdın?”

“Bugün oradan oraya koşuşturmaktan mecalim kalmadı, buraya çöküverdim işte.”

“Ben de özel sektör işçileri olarak sadece bizim çok çalıştırıldığımızı zannederdim ama seni bu hâlde görece...”

“Devlet de bizim suyumuzu iyice sıkıyor merak etme. Emekçi her yerde emekçi. Sibel yok mu?”

“O bu akşam vizitede.”

“İyi, desene baş başayız.”

“Evet, hadi sofraya hazır.”

Nazlı salona girip sofrayı kurulmuş bulunca neşelendi ve iki adımda elindeki tabağı sofraya yerleştiren Meryem'e sarılıp yanaklarından öptü.

“Senin bu hakkını nasıl ödeyeceğiz, bilemiyorum.”

“Fazla bir şey yapamadım. Zeytinyağlı kereviz, salçalı biftek ve pilav. Bak yoğurtla turşuyu unutmuşum” diyerek kalktı Meltem. İki tabakla geri döndü. Onları ortaya yerleştirip yerine oturdu.

Nazlı ilk lokmasını mideye indirdikten sonra, “Eline sağlık Meryem” dedi. “Bu kerevizde başka bir tat aldım ama ne tadı olduğunu çıkartamıyorum. Ne kattın sen buna?”

“Portakal suyu.”

“Portakal suyu mu? Kel alaka, hiç duymadım ama yakışmış. Bak, sana ne diyeceğim. Hani sen bana demiştin ya ‘Yardıмым olacaksa tereddüt etme’ diye, sana rol düştü.”

“Restorancı cinayetinde mi?”

“Hayır, başka bir cinayette ama restoran cinayetiyle de ilgisi olabilecek gelişmeler olabilir.”

“Ne rolü?”

“Bize Ankara’dan Suriyeli bir komiser geldi. O falcı olacak. İlk senin falına bakacak, sonra da cinayet zanlısının karısının falına. Yani bilgi almaya çalışacağız kadından, fal bahane. Dört kişi olacağız. Yalnız komiser biraz yakışıklı, sarkarsan senin şu iktidarın borazanı olan havuz mediasındaki gedikli yavukluya haber uçururum ha!”

“Anlaşılan yakışıklıyı sen kendine ayırdın. Yahu benimkine üç senemi harcadım. Tam kıvama gelmişken yeni birisi, değil yakışıklı, zengin bile olsa şansı yok.” Gülüştüler, sonra Meryem devam etti.

“Son sorduğumda birinin peşindeydin. O adam mı bu?”

“Hayır, bu başkası. Tanıdığın biri, Sarı Tahsin.”

“Bizim Sarı Tahsin mi? Allah Allah, olacak iş değil, tesadüfe bak. Tık şu herifi içeri de sürüm sürüm sürünsün. Bizim yetiştirme yurdundan kaç kızı kirletti, heder etti şerefsiz. Sarı Tahsin’i içeri tıkmak için sana yardımcı olmak bana şereftir.”

“Evet, falına bakılacak olan kişi de onun karısı Zeliha. Anlayacağın, ağzını arayacağız karısının. Laf almaya çalışacağız Tahsin hakkında. Aman kocasını tanıdığımızı belli etmeyesin. Haa, unutma, benim adım da Nazlı değil, Berna.”

“Berna mı? Hiç yakışmamış sana.”

“Ne yapayım, bir anda cevap vermem gerekiyordu, aklıma ilk gelen ismi söyleyiverdim işte.”

“Peki, öteki zanlıya ne oldu?”

“Valla, zanlının solak olması lazım, bu zanlı salak çıktı. Yani sağ elini kullanıyor.” Yine gülüştüler.

Meryem, “Bir dakika Nazlı” dedi. “Benim erkek arkadaşım da solak sayılır ama farklı bir biçimde.”

“Nasıl farklı biçimde?”

“Yani o gerekirse aynı beceriyle sağ elini de kullanabiliyor. Ama genellikle sol elini kullanır. Mesela mutfakta sol elini kullanıyor ama iki eliyle de yazabiliyor. Baştan bu durumu bana çok garip gelmişti; uzun uzun izah etmişti. Neydi bunun tıbbi adı yahu, bende akıl mı kaldı? Hatırlarım birazdan.

“Garip” dedi Nazlı. “İyi ki açmışım konuyu sana. Bir insanın iki elini de aynı ustalıkla kullanabileceği hiç aklıma gelmezdi. Eğer böyle bir durum varsa elimizdeki zanlı hâlâ zanlı olarak kalacak demektir.”

“O tarafı senin işin. İstersen tanıştıırırım seni, gözle rinle görürsün.”

“Hayır, böyle bir konu vesilesiyle tanışmak istemem. Normal biçimde tanıştıracaksan hayır demem. O sırada da gözlem yaparım, olur biter.”

Önce kapının açılma sesi, sonra da Sibel’in sesi işitildi.

“Ben geldim kızlar! Karnım kurt gibi aç. Yemek var mı?”

Meryem, “Var, var, gel otur da bir tabak da sana getireyim” diyerek mutfaka gitti.

Sibel, Nazlı’yı öptükten sonra üçüncü sandalyeye oturdu ve ilk lokmayı yuvarlayıp biraz da su içtikten sonra, “Geldiğimde hararetli bir konuşma vardı sofrada. Ne oldu? Benden gizli mi yoksa?” diye sordu.

Nazlı, “Sibel, senden saklımız, gizlimiz olur mu hiç?” diyerek anlattı.

Sibel, Suriyelinin yakışıklı olduğunu işitince, “Ay şekerim, Meryem ne anlar malın iyisinden? Gitti, piyasada adam yokmuş gibi o uyuz, çulsuz, tüy sıklet yandaş medyacıyı buldu; âdeta tapıyor ona. Sen beni götür oraya, bak ne oluyormuş? O sizlerin falına bakarken, ben de onun falına bakarım. Seans bittikten sonra oradan yakışıklı komiserle kol kola çıkmazsam namerdim. Sağ, sol el meselesine gelince, benim bir psikiyatrist müşterim var. O da hem sağını hem solunu aynı maharetle kullanır. Ambidekster derdi kendine. Öyle denirmiş.”

Meryem hemen atıldı. “İşte bulamadığım kelime buydu. Hâlâ da dilim dönmüyor.”

Nazlı hemen cep telefonunda *google*’lamaya çalışırken Sibel’e sordu, “Herhalde ‘X’ harfiyle yazılıyor, değil mi?”

“Öyle olmalı” dedi Sibel. “Yabancı lisandan dilimize olduğu gibi gelmiş olmalı.”

Nazlı parmağıyla yukarı doğru hareketler yaptıktan ve biraz okuduktan sonra anlatmaya başladı.

“Yahu ikinize de çok teşekkür ederim. Bakın ne diyor? *Ambidextry* deniyormuş bu duruma. Kimler yok ki iki elini kullanabilen, Edison, Leonardo da Vinci, Pablo Picasso... vay be! İşe bakın, bunlar beynin iki yarısını da aynı beceriyle çalıştırabilen insanlarmış. İyi haber, bunların kalp hastalıklarına karşı dayanıklı olmaları, kötü haberse şizofren ve şiddet eğilimli olma risklerinin yüksek olmasıymış.”

Biraz durduktan sonra ekledi. “Tabii bu yeni bilgi elimizdeki zanlıya bakışımızı değiştirir.”

Kalktı, öteki odaya geçti; telefon iki defa çaldıktan sonra açıldı. Nazlı karşı taraftan, “Alo” sesini alınca konuştu.

“O Tanju hergelesini salma. Nedenini de sorma. Yarın sabah anlatacağım.”

Fazıl Hemme üniversiteye geldiğinde karnı acıkmıştı. Kantinde tostundan ikinci ısıırığı alıp ardından ayrana davrandığında başhademeyi gördü. Kasada kuyruktaydı. Ona el etti. Başhademe de onu gördüğünü belli edecek şekilde boş olan sağ elini kalbine götürdü. Kasada işini bitirdikten sonra Komiser Fazıl'ın yanına geldi.

"Hayrola komiserim, hani işinizi bitirmiştiniz? Hangi rüzgâr attı yine sizi buraya?"

"Beni üçüncü katın hademesiyle görüştürecektin? Hatırladın mı? Onun için geldim."

"İyi, ben de bu tostları o binaya götürüyorum zaten. Soğumadan gidelim bari."

Fazıl tostunu aceleyle bitirip ayran elinde kantinden çıktılar. Başhademe tostları giriş katta bir ofise teslim ettikten sonra üçüncü kata çıkıp İsmet'i buldular.

Fazıl, "Ben laboratuvardaki cinayeti araştırmaktayım. Dediler ki sen Rus kadını otoparkta görmüşsün. Anlatsana nasıl oldu?" dedi.

"Komiserim bizim Nejat Hoca arabasında iki dosya unutmuş, 'Bi koşu al da gel' dediydi, onun için gittiydim otoparka. Dosyaları aldım, kapıyı kitlerkene yandaki boş yere bir araba geldi, bu Rus kadın indi."

"Arabayı o kadın mı kullanıyordu?"

"Yok, başkası."

"Kim kullanıyordu peki?"

"Valla tanımadığım bir adam kullanıyordu."

"Biraz tarif edebilir misin bu adamı?"

“Adam benim boylarımda, elli yaş civarında, kumraldı. Elinde bir çanta vardı.”

“Kadınla konuşuyor muydu?”

“Hayır.”

“Devam et!”

“Devam edeceğim bir şey yok. Hepsi bu işte. Dosya elimde oradan ayrıldım. Yolda onların Elektrik Fakültesi binasına doğru yol aldıklarını gördüm, o kadar.”

“Peki, bunlar ne giyiyorlardı? Kadından başla.”

“Kadının altında blucin üstünde de mavi bir bluz vardı. Bond çantalı adamın üzerindeki hep kahverengiydi. Ama pardesüsü bej renkliydi.”

Fazıl, İsmet’e, yardımcı olduğu için teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldılar. Koridorun başındaki merdivenlere geldiklerinde İsmet nefes nefese onlara yetişti.

“Belki bir faydası olur komiserim. Pardesülü adamın bir elinde bond çanta, diğer elinde de bir şemsiye vardı. Hatta garibime gitmişti, hem pardesü giymiş hem de şemsiye taşıyordu. Laf aramızda hava da günlük güneşlikti. Onu söylemeyi unutmuşum da belki bir işe yarar diye koştum geldim.”

Fazıl tekrar teşekkür etti. İki adım attıktan sonra, “İsmeeet!” diye bağırdı. İsmet yine koşar adım yanlarına geldi.

“Ne renkti?”

“Siyahtı, simsiyah.”

Fazıl tekrar teşekkür etti, aşağıda başhademeyi de başından savıp giriş kapısına geldi. Oradakiler komiseri sıcak karşıladılar. Hatta içeride oturtup bir de çay ikram ettiler. Fazıl gitarlı kızdan bahsetti ama oradaki hiçbir görevli böyle bir kızı ne girerken ne de çıkarken görmemişti. Önceki gelişinde kızı görmüş olan ve giydiği tişörtün rengine varıncaya kadar anlatan güvenlik görevlisi de o

vardiyada değildi. Fazıl çaresiz kaldığını, bu noktada ne yapacağını düşünürken aralarından biri Fazıl'ın kulağına eğildi.

"Size o bilgiyi anlatan arkadaşımız, nasıl söylesem, biraz hayali geniştir. Ne de olsa bizlerden genç."

Fazıl çayından bir yudum aldı. "Eh, arkadaşınızı sıkıştırmadım ki bir ktır atsın da benden kurtulsun, kendiliğinden anlattı."

"Şef olmak ve varacağı yere de çarçabuk varmak istiyor. Onun için sıkışınca ya da eline koz geçince uydurur. O kızı gördüğünü anlatarak burada çalışan diğer güvenlikçilerin uyuduğunu ama kendisinin görevini layıkıyla yaptığını anlatmak istedi size. Hani siz gidip de bunu genel sekretere anlatırsanız puan kazansın diye. Buraya şef olmak istiyor, müdür de onu bir türlü şef yapmıyor. Ondan daha kıdemliler var, bu da öne geçmek için eline geçen her fırsatı değerlendiriyor. Dedikleri doğruysa video kayıtlarında niye yok o kız?"

"İyi ya, ben de bunu araştırıyorum işte. Arkadaşınız bu kızın buradan geçtiğini gördüğünü söylüyor. Ben de bu kızın buradan geçtiğine dair bir kanıt peşindeyim. Peki, bu video kayıtlarını birileri sansürlemiş olamaz mı?"

"Komiserim bu kayıtları devletin memurları buradan aldı ve işleri bittikten sonra olduğu gibi teslim ettiler bize."

"Olduğu gibi olduğunu nereden biliyorsun? Birisi kayıtları silmiş olamaz mı?"

Güvenlik görevlisi eğilip çekmecedan bir kaset aldı ve komiserin önüne tutarak gösterdi.

"Bakın komiserim. Burada ne yazıyor? Yetmiş iki saat. on iki dakika, kırk altı saniyelik kayıt. Biz teslim ederken bu kayıtla teslim edip geri alırken şu alete takıyoruz.

Alet tam üç dakika içerisinde bize teslim aldığımız video kaydının tam süresini saniyesine kadar bildiriyor. Geri getirdikleri videonun süresi saniyesi saniyesine tutuyorsa teslim alıyoruz. Tutmuyorsa güle güle, gitsin derdini Marko Paşa'ya anlatsın arkadaş.”

“Valla hiç aklıma video kayıtlarını bu kadar sağlama alacağınız gelmezdi. Helal olsun size!” dedi. Çayından tam son yudumu almıştı ki istasyon şefi kulübeye girdi. Onu görünce Fazıl ceplerini karıştırmaya başladı, sonunda aradığını buldu. Tahsin Sarioğlu'nun kimliğini şefe uzattı.

“Fotokopisini aldım, iade ediyorum. Bu arada kimse arayıp sordu mu kimliği?”

“Arayan, soran olmadı komiserim. Ama iyi ki geldiniz. Size o adam hakkında haberlerim var.”

“Adamın yanında sarışın bir kadın olduğu mu?”

“Biliyorsunuz demek. Hem o, hem de dahası var.”

“Dahası neymiş?”

“Arkada bir adam daha oturuyormuş.”

“Kim görmüş bunları?”

“Direksiyondaki kişi kimliğini bu pencereden bize verip kartı alırken arabanın öbür tarafında olan Metin söyledi.”

“Metin burada mı?”

“Şu karşıdaki eczanenin çırağı. Bana öksürük şurubu getirmişti. Arabanın öte tarafındaymış, aracın önünden gitmesini beklemiş ki pencereden uzatıversin şeyeyi.”

Fazıl çay için teşekkür edip kulübeden ayrıldı. Kavşağın karşısındaki eczanede Metin'i buldu. Metin ona güvenlik şefinin anlattıklarından başka yeni bir şey anlatmadı. Arkada oturan adamın atletik yapılı, asker gibi kısa saçlı bir genç olduğundan başka bilgi veremedi. Bu durumda çocuğun üzerine daha fazla gitmenin de âlemi

yoktu. Tekrar okulun otoparkına gelip otomobiline bindi ve kendi kendine, "Paydos!" dedi. Okuldan çıkarken kafasının iyice karıştığını fark etti.

Kapıdaki bekçinin gitarlı kız için söylediği blucin ve mavi bluz İsmet'in anlattığı kadarıyla Olga'nın kıyafetiyle aynıydı. Gitarlı kızın kızıl saçlı, Olga'nınsa sarı saçlı olması işi bozuyordu. Gitarlı kızın başında şapka varken bekçi, kızın saçlarının ne kadarını görebilmiş de kızıl olduğunu anlamıştı? Galiba istasyon şefi haklıydı. Bekçinin hayal gücü bir hayli yüksek olmalıydı. Ama gitarlı kız sarı saçlı olsa da Olga olamazdı. Eczanenin çırağı onu otomobilde görmüştü. İki kız vardı. Biri araçta, diğeri de elinde gitarla kapıdan yaya olarak geçmişti. Tabii bekçi hayal görmediyse.

Bir yandan gitarlı kız efsanesi giderek önemini yitirirken Tahsin Sarıoğlu dikkatleri daha fazla üzerine çekiyordu. Hademe İsmet'in, Olga'yı Tahsin'in otomobilinden inerken görmesi enteresandı. Oysa o ana kadar İsmet'in Rus kadının profesörün aracından indiğini söyleyeceğini ummuştı. Ne ummuştı ne bulmuştu. Üstüne üstlük eczacı çırağının dediğine göre araçta bir erkek daha vardı. Hem de o erkek atletik yapılı, kısa saçlı bir gençti. Yani bir *sniper* tarifi bundan güzel yapılamazdı. Bugünkü yeni bilgileri Nazlı ve Yusuf'la paylaşmak iyi olurdu. Bakalım onlar ne diyeceklerdi. Kafasındaki bilgileri şöyle bir toplardı. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Tahsin Sarıoğlu'nun diğer bilgilerini nasıl olsa fal seansında karısından alırdı. Kendisine bu konuda güveniyordu. Tahsin Sarıoğlu'nun o havada şemsiyeyle neden dolaştığı da bir başka cevaplandırılması gereken soruydu. Yusuf, Olga'yı pazarlayan bir pezodan bahsetmişti. Onu araştırmalıydı. Bir de otomobilin arkasında oturan *sniper* zanlısı nasıl sırta kadem basmıştı? Araç kapıdan girerken arkada bir

adam oturuyor ve aynı araç otoparka geldiğinde içinden üç yerine iki kişi iniyordu. Onlar da önde oturanlar. Arkada oturan adam kapıdan otoparka kadar olan yol üzerinde bir yerde inmiş olmalıydı. Ofiste kayıtlara yeniden bakmalıydı. Bu *sniper* müsveddesi bir yerde kamera kaydına girmiş olmalıydı.

Diğer yandan Tahsin'in elindeki şemsiye ne işti? Hava yağmurlu değildi. Video kayıtlarındaki direğin dibindeki görüntüde şemsiye elinde miydi, yoksa toz mu olmuştu? Bu soruların hepsi birer anlam ifade ediyordu da, böylesine bir işte rol almış Tahsin'in kimliğini kapıda unutmuş olması aklına geldiğinde kafasının bir yerlerinde bir ağrı başlıyordu. Bu ağrıyı kesmeliydi. Hem de en kısa sürede.

Fazıl anlatıyor, Nazlı ile Yusuf can kulağıyla dinliyorlardı.

“Tahsin Sarıoğlu’nun Rus kadını oraya getirdiğinin şahidi var. Fakat daha da önemlisi arabada arkada oturan başka bir adamdan bahsediyor şahitler. Ve bu adam Tahsin gibi göbekli falan değil, yağız bir delikanlı. Saçları kısa kesilmiş, atletik yapılı bir genç. Yani profesyonel bir tetikçi tarifi bundan iyi yapılabilir mi?”

Nazlı, Fazıl’ın zokayı, değil ısırarak, mideye indirdiğini anlamamanın verdiği rahatlamayla arkasına yaslanmış, sessizce dinliyordu.

Yusuf, “Fazıl Komiserim, Olga’yı profesör ve onun takımındaki diğer mühendislerle ayarlayan pezoyla irtibata geçmiştik. Ama o zaman bu Tahsin bağlantısı yoktu. İstersen onu arayıp Tahsin’le ilişkisini sorgulayabiliriz” dedi.

“Yapalım o işi. Hatta adamı sorgu odasına alıp iyice silkeleyip şu genç tetikçi zanlısını da soralım.”

“Tamam, o iş bende” dedi Yusuf.

“Yalnız başka bir sorunumuz daha var. Bu bahsettiğim tetikçi zanlısına kamera kayıtlarında hiç rastlamadım. Adam sanki araba otoparka girmeden toz olmuş. Kapıdan girerken arka koltukta görülmüş ama otoparktaki tanığımız aynı arabadan iki kişinin indiğini söylüyor, yani Tahsin ve Olga, üçüncü kişi yok.”

Nazlı, “O zaman yolda inip kamera görüşü harici bir yoldan binaya ulaşmış olabilir” dedi. “Tabii önceden kamera görüş alanlarını araştırmış olmaları lazım. Merak etmeyin Olga öldü ama Tahsin yaşıyor. Tahsin’i konuş-

turabilirsek arkadaki gencin nasıl sırta kadem bastığını anlarız. Bunlar çeteye benziyor. Bir kişinin yapabileceği iş değil. Bu arada ben de fal seansının planlamasını bitirdim. Siz, benim ev arkadaşım gazeteci Meryem ile Beyaz bahçesine önceden gidip saat 19:30'da oturuyorsunuz. Siz, Meryem'in falına bakarken biz Zeliha'yla gelip saat sekiz gibi size katılıyoruz. Yarın için ayarlasam uygun olur mu?"

"Uygun" dedi Suriyeli. "Ama falda neler konuşacağım ile ilgili olarak beni yönlendirmeniz lazım."

"Tahsin Sarıoğlu'nun gerçek yüzünü bulmak için her mizansen uygun olmalı" dedi Yusuf.

Suriyeli, "Yahu size asıl olayı anlatmayı unuttum" diyerek Polonezköy'de kahvede olan biteni anlattı.

Nazlı, "Fazıl Komiserim, siz zaten olayı çözmüşsünüz. Bizim fal seansı sizin kahvehanedeki bulgularınızın teyidine yarayacak."

"Galiba öyle olacak ama benim problemim adamın örgüt üyesi olmasının tespit edilmesi değil. Bu yetmiyor. Konuyu tetikçiye doğru getirip cinayeti kimin işlediği ve ona talimatı kimin verdiğini de bulup çıkartmamız lazım. Aksi taktirde Ankara'daki üstlerim tatmin olmaz. Şimdi aksiyonları sıralarsak şöyle oluyor: Yarın pezoyu konuştururuz, akşamki fal seansında Tahsin'in karısının ağzından örgüt ve bağlantılar hakkında laf almaya çalışırız. İki görüşmenin sonuçları tahminlerimiz doğrultusunda çıkarsa da uygun bir plan yapıp Tahsin'i alıp getiririz. Zaten onu sorgulayınca olay açıklığa kavuşursa o noktada raporumu yazıp Ankara'ya dönerim. Sizi de daha fazla meşgul etmemiş olurum."

Yusuf, "Ne demek komiserim? Size bayağı alıştık, keşke daha uzun sürse de birkaç atış talimi daha yapıp melekemizi sayenizde geliştirebilsek" dedi.

Fazıl, Nazlı'ya dönerek, "Nazlı Komiserim sizin cina-yet vakası nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Orada da bir örgütle başımız belada" diye Nazlı söze üçgenli dövmeyle başladı. Bu dövmelerden yapmış iki dövmeciyi bulduklarını ancak onların dövme yaptıkları kişilerin kimlik bilgilerini kaydetmemeleri nedeniyle örgüt üyelerini tespit edemediklerini anlattı. Sonra, "Fazıl Komiserim, başım sıkıştığında sizin geçmişteki örgüt tecrübenizi esirgemezsiz değil mi?" diye sordu.

"Tabii ki esirgemem ama benim tecrübem daha ziyade Kürt ve İslamcı terör organizasyonlarıyla sınırlı. İskandinav kökenli bir örgütün burada faaliyet göstereceği hiç aklıma gelmezdi. İşe örgütün ne amaçla kurulduğunu öğrenerek başlayın. Benim uzmanlık alanımdaki örgütlerde amaç ya devlet kurup bir coğrafyayı yönetmek ya da uyuşturucu trafiğinden pay elde etmektir. Bir de bunlara taşeronluk yapan ufak örgütler vardır. Onların ideolojileri yoktur ama varmış gibi yaparlar. Kim daha fazla para verirse ona çalışırlar. Biz de arayışlarımızı bu çerçevede yoğunlaştırırız. Örgütün rakibi varsa en değerli bilgileri bize onlar verir. Örgütün içine adamımızı sokabiliyorsak ya da bir müridi menfaat karşılığında bilgi getirmesi için ayarlayabiliyorsak o örgüt artık kolay bir av olur bizim için. Bu sonuncusu en kolayıdır. Şunu unutmayın. Bir örgüt üyesi için en önemli faktör örgütle olan aidiyet bağlıdır. İnanın bu adamlar ailelerine bu kadar bağlı değildirler. Beyinleri yıkanmıştır ve bunun sonucunda örgüte olan bağları çok kuvvetlidir. Önce müridi köşeye kıştırırsınız. O kadar köşeye sıkışacak ki sizin ona kurduğunuz baskı, örgütün kurduğu baskıyla önce başa baş noktaya gelecek, biraz daha bastırıp önüne bir de ödül koyunca da sizin baskı kuvvetiniz örgütün baskısını aşacak; işte adam o noktadan itibaren çözülecektir. Yani biraz iyi po-

lis-kötü polis oynamak lazım. Sonunda mürit güçlü olan tarafı seçip yaşamına devam etmek isteyecek. Yani size çalışacak.”

Nazlı, “Çok faydalı oldu bu bilgiler. Örgütle temasımız Tanju adlı kişi. Demek ki şu anda sorguda olan bu kişiyi zora sokup birlikte çalışmaya razı etmemiz gerek” diyerek, Yusuf’a döndü.

“Yusuf Komiserim, savcıdan süre uzatımı alıp sorguya devam edelim; benim ona dava açacağımı söylemek lazım. Ona dava açarsam planlı saldırı olmasından dolayı mutlaka hapis cezası alacağına inandırmamız gerek. İstedığımız bilgileri bize vermesi karşılığında dava sürecine varmadan kendisini salıvereceğimizi söylememiz işi çözecektir sanırım. Tabii bir de her iki elini de aynı maharetle kullanmasını video kayıtlarıyla tespit edebilirsek daha kolay çözülebilecektir. İşte o zaman eminim bize örgütün amacını, üyelerinin kimler olduklarını söyleyecektir. Hay Allah! Az kalsın unuttuyordum. Ev arkadaşımın sözlüsü hem sağ hem de sol elini aynı maharetle kullanabiliyormuş.” Yusuf’a cebinden çıkarttığı bir kâğıdı uzattı. “Bak burada telefonu yazılı, Psikiyatrist Doğan Bursalı. Zanlıyı beş dakika görse durumu sana şıp diye söylemiş.”

Yusuf karnının acıktığını söylemese toplantı uzayıp gidecekti. Fazıl da Yusuf’a katılınca üçü yakındaki bir muhallebiciye doğru yola çıktılar. Özlenen menü tavuk suyuna çorba, tavuklu pilav ve yoğurttu. Yolda Nazlı kararını değiştirdi, döner yiyeceğini söyledi. Yusuf, “Şanslı zamana denk gelmişsin Nazlı” dedi.

“Niye?”

“Eskiden İstanbul’da hiçbir muhallebicide döner bulunmazdı. Döner takmaları iki binli yıllarda olmuştur.”

Üçü muhallebicinin kapısından girdiler.

29

Yusuf ayağa kalkıp odada gezinirken Tanju'ya bir daha sordu.

“Peki, sen öldürmedin de kim öldürdü? Uzunca süre beraberliğiniz olmuş, sonra da ayrılmışsınız. Eskiden kalma bir hesabı mı gördün? İkinizin de bileğinde aynı dövmeden var. Bir örgütten talimat mı alıp infazı yaptın? Soruşturduk, bu dövme her önüne gelene yapılmıyormuş. Demek ki ortada bir örgüt var. Bak, sana son defa soruyorum. Örgütün adı ne, üyeleri kimler?”

“Komiserim valla bilmiyorum. Bilsem söylemez miyim?”

“Yeter ulan, bu yalanlardan bıktım. Sana iyi davranmaktan da! Şu örgüt nedir? Üyeleri neyin nesidir?” diye bağırarak tekrar yerine oturdu Yusuf.

Tanju bezgin bir ses tonuyla, “Komiserim yemeklerde tabii ki birileriyle yan yana oturduk, aralarda konuşmalar da oldu” dedi. “Herkesin bir kod adı var. Taner’in ‘Yemişçi’, benimki ‘Hamal.’ Ben size ‘Tenekeci’ desem adını soyadını soracaksınız. O da bende yok. İçli dışlı olduğum bir tek Taner vardı, diğerlerinin kod adlarını bilirim de adlarını, soyadlarını sormayın bana.”

“Bak Tanju, şartlar tamamen aleyhinde. Devletin polisine silahlı saldırıdan içeridesin. Aynı zamanda da cinayet zanlısısın. Cinayeti işlemediğini söylüyorsun. İşlemiş olan birini bulursak ya da o ortaya çıkıp suçu kabullenirse sen sıyrırırsın. Ama polise taammüden öldürmek için saldırmaktan tek kurtuluşun var, o da Komiser Nazlı'nın seni

affetmesi. Affetse dahi amme davası devam eder. İçeri atılırsan yazık olur sana. İçeride gay'lere hayat çok zor. Dayanamayıp üç ay sonra kendini asanları çok gördük. Var gel, sen bize cinayet konusunda yardımcı ol, biz de senin şu saldırıyı unutalım ve buradan elini kolunu sallayarak çık git. Karar senin. Ya bize yardımcı olursun ya da..."

Tanju sigara isteyen bir el hareketi yaptı. Yusuf ona bir sigara uzatıp yaktı. Tanju ilk nefesi çekip dumanı dışarı verdikten sonra konuşmaya başladı.

"Çok düşündüm komiserim. Hep düşünmüştüm ki nasıl olsa Nazlı Komiser'de herhangi bir hasar oluşmadı. Hem ben ona başkası diye saldırdım. Gecenin o saatinde onun arka havuzlukta olacağını nereden bileyim? Gündüz yandaki teknede boya yapan birini görmüştüm. Onu, benimle husumeti olan birine benzettim. Tekne kalkarken bizim tekneye sinsice geçip gece beni halledecek sandım. Hâkime böyle anlatınca beni salar diye düşünürüm hâlâ."

"Salıverilme ihtimalin sıfır. Avukatına danış. Tabii ne ceza alacağını ben bilemem ama bir süre hapis yatarsın. Yatarsın da kaç aydır, kaç yıldır, bunu ancak hâkim bilir. Oysa buradan serbestçe çıkıp gitmen iki dudağının arasından çıkacak birkaç uygun nefese bağlı. Diyelim ki konuştun ve örgüt konuştun diye seni cezalandıracak. Onun da kolayı var. Sana yeni bir kimlik veririz, yeni, temiz bir hayata başlarsın. Ama konuşmazsan doğru kodese. Orada da olacağı şu ki üç aya kalmaz kışının üzerine oturamaz hâle gelirsin. Bak tekrar söylüyorum. Karar senin. Şimdi sana bir saat süre veriyorum ve beş tane de sigara bırakıyorum. Bu diyafona bastığında arkadaşlar sigaranı yakmaya gelirler. Şimdi ben dışarı çıkacağım, içeri doktor girecek."

"Doktor mu? Hasta değilim ki! "

“Bu doktor, yalan mı söylüyorsun, ona bakacak. O ne derse yapacaksın, tamam mı? Sana testler yapacak. Sonuç ne çıkarsa çıksın menfaatine olacak. Ayağına gelen kismetini tepme” diyerek Yusuf sorgu odasından çıktı.

Doktor Doğan Bursalı dışarıda bekliyordu, onu içeri sokup kapıyı kapattı. Beş-on dakika sonra doktor dışarı çıkınca Yusuf, “Nasıl gitti doktor?” diye ümitle sordu.

“Bu adamda *ambidextry* falan yok. Neyse o! Yani her işini sağ eliyle görüyor, solu çalışmıyor.”

Doktor sorgu odasından çıktıktan sonra oda her zamanki sinir bozucu sessizliğine büründü. Tanju oturduğu sandalyede iyice kaykılarak yarı yatar vaziyete geldi. Kendi kendine, “Gel de çık işin içinden Tanju” dedi.

Keşke iş komiser Yusuf’un dediği gibi basit olsaydı. Acaba onun peşinde olan Erdal mıydı, yoksa Valhallacılar mı? İyi de örgüt niye onun peşindeydi ki? Taner’i o öldürmemişti. Örgüt onun Taner’i öldürmediğini bal gibi biliyordu. Demek ki örgüt kendisini başka bir nedenle takip ettiriyordu. Acaba Taner’i örgüt mü infaz etmişti? *Olamaz*, dedi içinden. *Topluma fayda sağlamak için kurulmuş bir örgüt niye adam öldürsün ki?* Ama sonra her toplantıda ettikleri yemin geldi aklına. Çok iddialı bir yemindi. Çevresini biraz toplumda etkinliği olan kişilere doğru genişletmek için Taner’in ısrarıyla girdiği bu dernek acaba görüldüğü gibi değil miydi? Dikkatli olmalıydı. Eğer Taner’i örgüt infaz ettiyse yanlış bir beyan verip de örgütün başını belaya sokmamalıydı yoksa kendisinin sonu da Taner gibi olabilirdi. Ama ya onu takip ettiren örgüt değil de Erdal’sa? Yani Erdal kimseden talimat almaksızın bu takibi yapıyorsa? O zaman Erdal bir şeyin peşinde. Neyin peşinde olabilir? Biraz düşündükten sonra Taner’le birlikte yatakta sevişmelerini kaydettiği flaş belleği hatırladı. *Erdal video kayıtlarını istiyor olmalı.*

Peki, ne yapacak onu? Cavidan'a yüksek para karşılığında satabilir. Vay şerefsiz vay! Ben onca zaman Taner'den bir kötülük gelirse bertaraf edebileyim diye onu koz olarak saklayayım sen de gel onu meta hâline getirip para kazanma sevdasına düş. Benim o kayıtları Cavidan'a satmayı düşünecek kadar aklım yok mu? Ama o şerefsizliği yapmadım, yapmam da. Buradan çıkınca ilk işim eve gidip o flaş belleği yok etmek olmalı. Yahu durum o kadar da kötü değil, diye geçirdi içinden. Polise Erdal hariç diğerlerinin isimlerini verip buradan hemen çıkarım. Erdal bana kalır. Erdal ne derece tehdittir ve onu nasıl halledeceğime sonra karar veririm. Buradan bir çıkayım da...

Tanju gözaltında bunları düşünürken Komiser Nazlı Kadıköy'deki Akmar Pasajı'nın içindeki dövme dükkânı sahibinin ikram ettiği sade kahveyi yudumluyordu.

"Demek yedi kişiye yaptınız şimdiye kadar bu dövmeden. Peki, bunların kimler olduğunu nasıl bulabilirim?"

"Komiserim merak etmeyin, yedisinin de bilgileri bizde kayıtlı. Siz kahvenizi bitirmeden hepsi önünüzde olur" diyerek biraz ileride makbuz yazmakta olan kıza eğilip bir şeyler söyledi, sonra gelip yerine oturdu.

Nazlı bu sırada cep telefonundan Yusuf'u aradı.

"Yusuf, nasıl geçti?"

Yusuf ona sorgu odasında olanları aktardı.

Nazlı hayal kırıklığıyla, "Doktor öyle mi dedi, hay Allah!" dedi. Anladım, baskıya devam edelim, mutlaka bir şeyler yumurtlayacaktır. Ben seni asıl Akmar Pasajı'ndaki arkadaşın bize çok yardımcı olduğunu anlatmak için aradım. Biz bu arkadaşla bir iyilik borçlandık. Yedi üyenin bilgileri birazdan elimde olacak. Şimdi senden bir ricam var. Anladığım o ki senin dövmeci arkadaş beni atlattı. Kişinin bilgileri alınmadan dövme yapılmazmış. Top sende. Belki telefonla bile alabilirsin."

Telefonu kapattı ve ilgiliye döndü.

"Peki, bu dövme ne anlama geliyor?"

"Valla gerisini bilmem ama bunu yaptıranların İskandinavla bir ilgileri olması gerekir. Aralarında İsveç, Norveç deyip duruyorlardı. Son gelen iki kişi aralarında İskandinavlı Demirbaş Şarl diye birinden bahsediyorlardı, kralmış. Onun askerleri mi oluyorlarmış, neymiş.

‘Vallahi, vallahi!’ diye de sanki birbirlerine yemin ediyorlardı. İskandinav askeri İstanbul’da ne arar? Son gelen ikisine sorduğumda tatmin edici bir cevap alamadım. ‘Kardeşlik’ dedi biri, diğeri de ‘dayanışma’ falan dediymi ama yine de anlayamadım, boş verdim gitti.” Biraz durakladı. O sırada genç kız Nazlı’nın önündeki sehpaye bir kâğıt bırakıp gitti. Dövmeci kâğıdı alıp isimlerin üzerinde parmağını gezdirdi ve bir noktada durdu.

“Evet, Necat’tı adı. Hatta ben Nejat dediğimde düzeltmiş, ‘Yok ‘c’ ile, Necat’ demişti, iyi hatırlıyorum. Önceki gün buraya geldi. Elinde bir balta ve bir ufak masa çanı...”

“Balta mı?”

“Evet balta ama öyle oduncu baltası gibi değil, oymalı, kakmalı. Oyuk yerleri siyah, işlenmiş yerleri altın gibi parlayan bir metal. Ahşap sapında da yine aynı parlak sarı metalden bilezikleri var.”

“Peki, ne istedi sizden?”

“Balta ve çanın üzerine iç içe üç üçgen amblemini işlettirmek istiyormuş”

“Hallettiniz mi?”

“Hayır, biz yalnızca deri üzerine uygulama yapabiliriz. Altyapımız ancak ona müsait. Ben de onu pasajın üst kapısının yanındaki Nubar Abi’ye gönderdim. O dolmakalem, çakmak falan üzerine ad ve soyadı işler. Çok büyük ustadır.”

Nazlı kâğıdı alıp oturduğu yerden kalktı, teşekkür ederek dükkândan çıktı.

Nazlı yukarı kata çıkıp Nubar’ın ufacık dükkânını buldu ve durumu kısaca anlattı. Nubar eğilip alttaki raftan baltayı kaldırıp Nazlı’ya verdi. Nazlı baltayı eliyle tartarak suç aleti olup olamayacağını ağırlığına bakarak saptamaya çalıştı. Evet, bu balta suç aleti olabilirdi. Baltanın iki cephesindeki oymalardan geriye kalan boşluğa o amblem işlenmişti.

Baltayı alıkoyup merkeze götürmeye tam karar vermişti ki Nubar Usta, "Komiserim bunların bendeki işleri bitti, yarın gelip parasını verip alacaklar. Öbür gün Maltepe'de sahildeki beş yıldızlı otelde toplantıları varmış, o toplantıya yetişsin istediler" dedi.

"Sana bu baltayı getiren Necat Bey'in telefonu varsa bana verir misin?"

"Var komiserim. Kendisiyle dün konuşmuştuk" diyerek telefon rehberinde aramaya başladı. "Dün arayanlardan hangisi acaba? Hah buldum 532'li olan olmalı, yazın komiserim."

Nazlı numarayı bloknotuna geçirdi, balta ve çanın fotoğraflarını cep telefonu ile çekip oradan ayrıldı.

Kadıköy'de tam vapura binecekken Yusuf aradı. Dövmeci arkadaşı nihayet arkadaşlığını yapmış ve müşteri bilgilerini ona vermişti. Diğer yandan Tanju konuşmuş, bir liste de o vermişti. Nazlı her iki listeyi de kendisine mesajlamasını istedi. Doğruca vapurun çay ocağına gidip bir çay aldı ve açık havada bulduğu ilk boş yere oturdu. İsim listeleri gelmişti. Dövmeciler ile Tanju'nun listesi bir eksiğiyle tutuyordu. Erdal Arıkan, Tanju'nun listesinde yoktu ama Beyoğlu'ndan gelen dövmeci listesinde yer alıyordu. Suriyelinin toplantıda dedikleri aklına geldi. Tanju, Erdal Arıkan'dan bir nedenden dolayı çekiniyor olmalıydı. Neden iki liste birbirini tutmuyordu? Yusuf'u aradı ve Tanju'nun listesinde Erdal Arıkan'ın yer almadığını söyledi. İkisi de şimdilik bununla ilgili Tanju'yu sıkıştırmamak konusunda anlaştılar. Yusuf, Tanju'yla iş bittiyse onu salmak istedi. Nazlı balta ve oteldeki toplantı konusunu kısaca aktararak ertesi sabah salıvermenin daha iyi olacağını söyledi. Tanju'yu saldıktan sonra da takibe almak uygun olacaktı. Serbest kaldıktan sonra onları katile götürmesi olasılık dahilindeydi. Ayrıca takip edecek ehil bir ekip oluşturmak için süre lazımdı.

Nazlı Karaköy'de vapurdan indiğinde maktul Taner'in ablası Cavidan'a telefon edip bir saat sonrası için randevulaşmıştı. Cavidan onu kapıda karşıladı. Daha salona doğru birlikte giderken görüşmenin kısa olmasını talep etti. Bir randevuya yetişeceğini, acelesi olduğunu eklemeyi de ihmal etmedi. Nazlı bunu bir tavır değişikliği olarak not etti ama bozuntuya vermedi. Önceden oturduğu yere oturup konuştu.

"Cavidan Hanım, geçen sefer size şüphelendiğiniz biri olup olmadığını sorduğumda kendinizden gayet emin bir biçimde katilin Tanju olduğunu söylemişsiniz. Ben de sizin beni yönlendirdiğiniz doğrultuda araştırmalarımaya devam ettim. Ama sonunda elimiz boş döndük. Tanju olay günü Ankara'daymış. Otel kayıtları doğruluyor. Yüz bin doları onun alıp ortaklıktan ayrıldığını söylemişsiniz, ancak bu kişinin banka hesabında değil yüz bin, beş yüz dolar bile hiç olmamış. Hesap hareketleri son üç yıldır aylık olarak maaşını geçmiyor. Bu adam züğürt. Aşçılık yaparak geçimini zor karşılıyor. Yani onu sanık yapacak bir bulgu elimize geçmedi. Bu kadar zamanı boşa harcadık, elde var sıfır. Şimdi geldim size, tekrar soruyorum. Şüphelendiğiniz başka kimse var mı?"

"Siz konuşurken ben de aklımı zorluyordum ve şu sonuca vardım. Madem para onda değil, para kimdeyse katil o olmalı. Daha açık konuşayım, kardeşim o parayı birisine vermiş olmalı. Ben Tanju zannediyordum ama o değilmiş. Yüz bin dolar kimde? Muhtemelen kardeşim

parayı geri istedi ve o kişi de parayı vermek yerine kardeşimi öldürmeyi daha masrafsız buldu.”

“Sizce yüz bin dolar için adam öldürülür mü?”

“Bu ülkede beş bin liraya adam öldürülüyor. Otopark parasını ödemedi diye adam öldürülüyor, yüz bin dolar için niye öldürülmesin?”

“Peki, kardeşiniz bu parayı Tanju’ya vermediyse sizce başka kime vermiş olabilir?”

“Valla bana ara sıra bir derneğe üyeliğinden bahsederdi. Vikinglerle mi ilgiliymiş, neymiş. Ama hangi dernek bu kadar parayı bağış olarak alır ki? Hani Darüşşafaka, TEV falan olsa anlarım ama Vikingcilik oynayan üç-beş çocuk ruhlu adam için yüz bin dolar bağış yapmasını hiç aklım almaz. Ama bir müşkül vardır, o müşkülü halletmek için ödünç vermiş, sonra geri isteyince de alamamış olabilir.”

“Olay anlattığınız gibi olsaydı kardeşiniz maktul değil, katil olurdu. Yani genellikle alacağı olan borçluyu öldürür. Başka bir şey olması lazım.”

“Rahmetli nedense bu Viking bozuntularına gereğinden çok önem verirdi. Hatta ben Vikingciliğin çağımızda ancak müzelerde kaldığını söyledikçe o bana kızar, kapıyı çekip giderdi. Ben de buna bir türlü anlam veremedim. Hâlâ da veremiyorum.”

“Nasıl yani? Siz üstüne gidince, yani Vikingleri küçümsedikçe o çok mu kızardı?”

“Evet, aynen öyle. Daha geçen yıl doğum gününde ona oyuncak seti alıp hediye ettim. Hani kurşun askerler var ya, işte onların Viking askeri ve gemileri olan kocaman bir kutu. İçinden neler çıkmadı ki, baltalar, mızraklar, kalkanlar. Kutuyu açınca bana öyle kızdı ki, kutuya bir yumruk savurunca bütün askerler salona yayıldı. Bir hafta sağdan soldan asker topladık. İşte o zaman söyledi.

Kapıdan çıkıp giderken bana döndü ve 'Abla, bir gün gelecek ve sen o gün bu küçümsediğin Vikinglere çok dua edeceksin' dedi. Ben öylece şaşıtm, kaldım niye bu çocuk bu hediye bu kadar ciddiye aldı diye. Alt tarafı bir oyuncak seti. Oynamazsan kaldır bir köşeye koy. Nihayetinde hediye gelmiş."

"Peki, kardeşinizin bir kızla ilişkisi olup da hamile bırakmış olması mümkün değil mi?"

"Hoppala! Nereden çıktı şimdi bu soru? Size onun gay olduğunu söylemedim mi?"

"Söylemişsiniz ama rahmetli ölmenden bir hafta önce fellek fellek kürtaj yaptıracak doktor arıyormuş. Akrabalarınız arasında hamile biri var mı? Ona yardımcı olmak istemiş olabilir. Araştırıp sonucu bana bildirebilir misiniz?"

"Hiç aklıma yatmadı ama olur, araştırırım."

Nazlı, Cavidan'ın dairesinden çıkınca güvenlik görevlisi Yasin'i buldu.

"Yasin, buraları sana emanet edip gittik. Biz üstümüze düşeni yaptık ama senden çıt yok. Vukuat mı yok, var da anlatmaya mı değmez, yoksa var da anlatmak usulüne mi gelmiyor? Sakın bana telefon numaramı kaybettiğini söyleme!"

"Yok valla komiserim. Daha dün akşam bir gelişme oldu, bugün sizi arayacaktım, ben aramadan siz karşımda bitiverdiniz."

"Ne oldu? Anlat!"

"Vardiyamın bitmesine az kalmıştı ki girişte biri maraza çıkartmış. Ben devriye geziyordum, telsizden anonsu alınca hemen intikal ettim. Biri Cavidan Hanım'ı görmek istiyor. Kapıdaki arkadaş da olmaz diyor. Kapıdaki görevli Cavidan Hanım'la konuşmuş, o, 'İçeriye almayın!' demiş, bunlar da içeriye almıyorlar. Adam daireye gitmek için

her fırsatı deniyor. Bakıyor biri kapıdan çıkıyor, kapının aralığından içeri girmeye çalışıyor. Baktık olmayacak, iki kişi girdik adamın iki yanına, havaya kaldırıp dışarı arabaşının yanına götürüp bindirip gönderdik.”

“Adamın kim olduğu belli mi?”

“Kapıda kaydı var. Kırklı yaşlarda kumral, bir yetmiş beş boyunda, boynunda altın zincir olan biriydi.”

Beraber girişe gittiler. Görevli kız önündeki defterden iki sayfa geriye gidip kaydı buldu ve kafasını kaldırıp Nazlı'ya dönerek adını söyledi.

“Erdal Arıkan.”

Nazlı oradan doğruca merkeze gitti. Başkomiser Remzi'nin odasında Yusuf'la buluştular. Remzi telefonla Suriyeliyi buldu, onu da toplantıya davet etti. Telefonu kapattıktan sonra, "O da gelsin, hem kendisini bizden saydığımızı göstermiş oluruz hem de belki bir faydası dokunur" dedi.

Suriyeli gelince toplantıya başladılar. Önce Nazlı başladı, sonra Yusuf, Tanju'nun çözüldüğünü ve örgüt üyesi on kişinin bilgilerini verdiğini anlattı.

Nazlı araya girdi, "Ama bendeki sayı on bir. Aradaki fark da Erdal Arıkan."

Başkomiser Remzi, "Yani Tanju bir kişiyi gizlemiş. Unutmuş olamaz mı?" diye sordu.

"Amirim liste kırk kişi olsa hadi diyelim ki bir kişiyi unuttu. Ama topu topu on bir kişi."

"Haklısın Nazlı Komiserim."

Suriyeli, "Ele geçen ya da kendi teslim olan teröristler hep aynı numarayı yaparlar" dedi. "Ötünce kendisine en fazla kötülük gelebilecek kişileri es geçerler. Zarar vermeyecek olanları ele verirler. Biz de aralarındaki en çömezi sıkıştırıp tam listeyi ondan alıp eksik öten çakalın önüne koyarız."

"Desenize benzer bir durumla karşı karşıyayız. Eksik ötme var bu işte. Neyse farkı bulduğumuza göre sorun yok" dedi Başkomiser Remzi.

Nazlı devam etti. "Dahası var. Ortaya bir balta ve küçük çan çıktı. Çanı bir kenara bırakalım, balta suç aleti

olabilir. Bunların üzerine o bileklerindeki şekilleri işletmişler. Öbür gün otelde toplanacaklarmış. Çan ve balta, seremonileri gereği masada başkanın önünde olacakmış. Peki, bilin bakalım bu baltayı kim getirip bırakmış ustaya? Maltepe'deki Karat Plastik firmasının sahibi Necat Aydın. İki listede de en başta onun adı var. Sanırım başkan o."

Başkomiser Remzi, "Ülkenin oldukça büyük bir plastik fabrikasının sahibi başkanlık yapıyor. Enteresan bir örgüt. Hangi aklı başında işadamı dernekler masasında kaydı olmayan bir dernek bozuntusuna başkanlık yapar ki? Bu işte bir terslik var. Bakalım bu işin sonu nereye varacak" dedi.

Nazlı devam etti. "Daha bitmedi. Maktulün ablasıyla konuşmaya gelen bir kişiyi kadın oturduğu siteden içeriye sokturmamış. Kapıda arbede çıkmış. Adamı zor teskin etmişler. Bilin bakalım kim bu?"

"Yahu Nazlı, sen de bize bilmece çözdürmeyi bırak da doğru dürüst anlat şunları" diye Başkomiser Remzi çıkışınca, Nazlı muammayı anında bitirdi.

"O kişi Erdal Arıkan. Tanju, Erdal'dan şu ya da bu sebeple korkuyor, çekiniyor. Erdal'la Cavidan arasında bir şey var, Cavidan konuşmuyor. Ortada nereye gittiği belli olmayan yüz bin dolar var. Biri ölünce on üyesi kalan, başkanı sanayici olan ve dernekler masasında kaydı olmayan bir dernek var. Suç aleti olması kuvvetle muhtemel esrarengiz balta var. Bir de öbür gün yapılacak olan toplantı var. Kafalarımızda şu sorular olmalı: Biz Tanju haricindeki üyeleri toplantıya kadar serbest mi bırakacağız? Tanju'yu serbest bırakıp toplantıya kadar takip altında tutacak mıyız? Baltayı kendi hâlinde bırakıp toplantıda mı alacağız? Toplantı öncesinde Erdal'ı alacak mıyız?"

Nazlı biraz duraksadıktan sonra devam etti:

“Cavidan’dan buraya gelirken aklıma bir kuşku düştü. Peki, bu refah Cavidan’a nasıl geldi? Cavidan da saklamıyor zaten, bir trafik kazasında kaybettiği kocasından kalmış. Peki, bu beş yıl önceki trafik kazası kaza değil de profesörü eşşek cennetine boylatmak için planlı bir hareket olamaz mı? Susurluk’daki trafik kazasına tıpatıp benzer bir olay bu. Beş yıl önce E5’te Silivri yakınlarında olmuş.”

“Diğerlerini aksiyon planına bağlamadan bu sonuncu olasılığı aydınlığa kavuşturmak lazım” dedi Remzi.

Nazlı elindeki dosyayı başkomiserin önüne koydu.

“Önce Cavidan’la ilk görüşmemizin notlarından kazanın tarihini buldum, sonra aşağıya inip trafik bürosunda biraz çalıştım. Sağ olsun arkadaşlar çok yardımcı oldu. Kayıtları inceleyince bilin bakalım ne buldum?”

“Yine bilmeceye başladın” dedi Başkomiser Remzi. Nazlı toparlandı, “Haklısınız amirim ama biraz heyecanın her zaman iyi olduğunu hep söyler durursunuz. Şimdi sıkı durun. Direksiyonda Tanju, yanında da Erdal oturuyormuş, hafif yaralı olarak atlatmışlar. Bu arada dosyada Erdal’ın fotoğrafını görünce hemen tanıdım. Ben teknenin kışında otururken yandaki tekneye macun çeker pozlarda beni gözleyen kişi çıktı Erdal. Tanju’nun bana kim zannederek saldırdığı da böylece açığa kavuşmuş oldu.”

“Vay canına!” dedi Yusuf. “Demek ki bu ikisi Taner Karcı cinayeti araştırılırken beş yıl önceki tertip ortaya çıkmasın diye seferber olmuşlar.”

Başkomiser Remzi dosyayı karıştırmayı bitirdikten sonra, “Eh iyi, beş yıl önceki cinayetin sır perdesini araladık ama bu bize madalya getirmez. Olmayan cinayetin aydınlatılması kimi ilgilendirir ki? Ortada bir cinayet varken yeni bilgilerin ışığında şimdi iki cinayet oldu. Beş yıl

önceki trafik kazası kaza değil de planlanmış bir cinayet diyelim. Yine de elde var sıfır" dedi ve kalkıp pencereye doğru iki-üç adım atıp tekrar yerine oturdu.

"Belki de örgüt emir komuta zinciri içinde bu cinayeti işlettirdi, sorumlusu da en tepedeki kişi? Yani cinayeti işleyenler o iki kişi ama azmettiren örgütün karar organı olabilir? Onun için bu balta malta tuhaflıklarıyla dolu bu örgütü iyice silkelememiz gerekmez mi?"

Sonra Suriyeliye dönerek, "Valla örgüt uzmanı Fazıl Komiserim söylesin bu konudaki fikrini" dedi.

Kaykılmış vaziyette konuşulanları dinleyen Fazıl biraz doğrularak, "Başkomiserim, ben olsam Erdal'ı hemen içeri alıp sorguya başlardım. Ama evindeyken ya da işyerindeyken değil de, sokakta hareket hâlindeyken alırdım ki çevresi içeri alındığını bilmesin. Bir gün birdenbire ortadan kayboluversin. Böylece toplantıdan bir gün önce sırra kadem basmış, toplantıya haber gitmemiş, iki kişi eksik toplanılmış olurdu. Biz toplantıyı dinler, sonunda gerekirse hepsini alabiliriz yine" dedi.

"Fazıl Komiserim, ben de önce senin gibi düşündüm ama sonra aklıma geldi ki Tanju ve Erdal arasında bir hesaplaşma, hatta daha da ötesi birbirini ortadan kaldırma mücadelesi var. Beş yıl önceki cinayetin faillerinin, ikisi olduğuna dair zaten delillerimiz ortada. Tek eksiğimiz, azmettiren kişinin kim olduğu. Azmettiren Taner'se o zaten öldü. Mevcut hâliyle kapatabiliriz dosyayı. Ama Cavidan ya da örgüt azmettirmişse işte onu bulmaya yarayacak şey bunların ikisinin de serbest kalması. Biz Tanju'yu içeride tutarsak bu mücadeleyi takip edemeyiz. Onlar bizi her iki cinayetin de failine götürecek. Beklentim bu yöndedir."

Fazıl, "Makul başkomiserim" dedi.

Başkomiser Remzi, "Aksiyon" dedi ve devam etti.

“Beş yıl önceki dosya açılmıştır. Şimdi gidip Erdal’ı alıp sorgularsak beş yıl önceki trafik cinayetini muhtemelen aydınlatırız ve dosyayı kapatırız. Ama o takdirde restoran cinayetinin zanlılarını korkutmuş, belki de kaçırmış olacağız. Onun için derim ki iki dosyayı birleştirip tek planla yürüyelim. İşte bu nedenle iki aksiyon var. Bir, o trafik pususu, iki kişinin işi midir, yoksa işin içinde Tanner, Cavidan ya da örgüt var mıdır? Bunu öğreninceye kadar Silivri trafik kazası dosyası açık kalacak. Var ya da yok, öğreneceğiz. Eğer yoksa iki kişiyi adalete teslim edeceğiz. Varsa kişi adedi çoğalacak. İkinci aksiyon için iki zanlının biri elimizde zaten. Onu salıverelim ki toplantıya kadar ve toplantıda ne yapacağını görelim. Toplantı sonrasında ikisini de içeri alır sorguya devam ederiz. Maksat bu arada Cavidan ve örgülle irtibatlarını kolağan etmek. Restoran cinayeti dosyasına gelince, elimizde baltadan başka bir şey yok. Toplantıyı izleyeceğiz ve sonunda duruma göre ya üyelerden birkaçını ya da hepsini toplayıp merkeze getirip konuşturacağız.”

Nazlı’ya dönerek ekledi. “Belki senin aradığın solak herifi de orada buluveririz. Hatta şansımız yaver giderse belki hamile kadın da ortaya çıkabilir. Nasıl olsa toplantıyı izleyeceğiz. Selametle!”

33

Nazlı, Zeliha'yı evinin önünden alıp Cumhuriyet Köyü'ndeki kafeye getirdiğinde Suriyeliyi Meryem'in kahve fincanına dalgın dalgın bakar hâlde buldu. Tanışma faslından sonra Fazıl, Meryem'e yarısı Arapça'yla karışık ifadelerle falın geri kalan kısmını anlattı. Zeliha, falcıyı efsunlanmış bir vaziyette ağzı açık dinlerken Nazlı da Fazıl'ın falcı rolünü bu kadar iyi oynamasına şaşırıp kalmıştı. Detektifliği de falcılık becerisi gibiyse şapa oturduğunun resmiydi. Bu arada Nazlı ile Zeliha'nın kahveleri geldi. Meryem'in falı üç vakte kadar gerçekleşmesi beklenen mutlu bir olayla bitince dördünün arasında sohbet başladı. Fazıl, Zeliha'nın Tokatlı olduğunu işitince üç defa iş için Tokat'a gittiğini, oraların doğasını ve insanlarını çok beğendiğini söyledi. Maksudı ilişkileri ısındırmaktı. Öyle de oldu. Zeliha kocasının da Tokatlı olduğunu söyleyince Fazıl konuyu kocasına doğru sürükledi. Sonunda daha fal faslı başlamadan Zeliha üçüne de evliliğini anlatmaya başladı. Anlattıklarının çoğu Nazlı'nın bildikleriydi.

Zeliha'nın kahvesi bitince Fazıl elinden fincanı aldı. Arapça bir şeyler mırıldanarak Zeliha'nın başının üstünde üç tur attırıp fincanı kendisine doğru getirirken, "Neyse hâlim, çıksın falım" deyip fincanı açtı. Fazıl bir süre fincanın içini inceledi, yine Arapça bir şeyler mırıldandıktan sonra Zeliha'ya dönerek, "Siz üç dakika hiçbir şey konuşmayacaksınız, diğerleri konuşabilir" dedi. İzin çıkmasına rağmen Meryem ve Nazlı da konuşmayınca üç

dakika boyunca masada sessizlik hâkim oldu. Sonunda yine Arapça bir şeyler mırıldanarak fincanı kaldırıp içine baktı ve uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra fincanı biraz sağa, biraz sola eğerek yanlara doğru da baktıktan sonra Zeliha'ya gösterdi.

“Kıymetli bacım, görüyor musun?”

“Neyi?”

“İblisleri, bak şuradalar.”

“Hay Allah, bunlar iblis mi?”

“Bak, şurada da bir tane saklanmış. Toplam beş iblis senin iki katlı tuğla evin etrafını sarmış.”

“Onu gördümdü de benzetemedimdi. Şimdi benzettim. Ne arıyor iblisler benim falımda gı?” Sonra Nazlı'ya dönerek, “Bak hele Berna, şakkadanak evimin iki katlı ve tuğladan olduğunu bildi.”

“Orasını bilemem ama fal sizin hanede birinin başının belada olduğu haberini veriyor.” Fincanı Zeliha'ya doğru tekrar eğip göstererek, “Bak ev şurada gözüküyor. İki katlı hem de tuğladan olduğu aşikâr.”

“Boynun altında kala Tahsin. Bana bunu da mı yapacaktın? Benim iblislerle ne işim olur? Gitti boyundan büyük işlere karıştı. Kaç defa dediydim ona ama anlamadı kömüş. Yerin dibine bata onun bitmez tükenmez hırısı” diye sızlanmaya başlayınca Nazlı kolunu Zeliha'nın omzuna atıp teskin etmeye çalıştı.

Fazıl yine Arapça bir şeyler mırıldanarak, “Bak bacım, şu öbek hâlindeki karaltıyı görüyor musun?”

“Eee, gördüysem ne olmuş?”

“Senin hanende senden bir şeyler gizleniyor. Yani bir şeyler dönüyor ve sana iki yol var. Bak biri şurada, karanlık kümeye uğramadan gidip aydınlığa çıkıyor. Diğeri de şurada, yol gidip karanlık kümeye varıyor ama oradan dışarı çıkamıyor. Yani bunu şöyle tefsir etmek mümkün.

Sen içine ata ata biriktirmişsin, için dolup taşmış, artık yer kalmamış. Boşaltır ve bu iblisliklerden ayrı durursan selamete çıkıyorsun. Aksi taktirde sen de boka batıyorsun.”

Fazıl, Zeliha’ya biraz daha sokularak fincanın üst kenar kısmını gösterdi.

“Bak şu patlamaya hazır bomba gibi duran karaltı sensin, tepende de koruyucu meleğin. Sırtındaki iki kanadı görüyor musun? O seni koruyacak, yeter ki sen içindekileri dök, rahatla.”

Zeliha biraz ofladı, biraz pufladı, sonunda dili çözül­dü. “Bu benim kocam olacak Tahsin bi işlere bulaştı. Ben ona kaç defa bırakmasını söylediydim ama bırakmadı. ‘Kadın aklınla ne anlarsın?’ dedi. Gerisini hiç anlatmayayım gayrı.”

Fazıl, “Kaçakçılık mı yapıyor?” diye sordu

“Yok, öyle bir şey değil.”

Nazlı, Zeliha’nın kendinden yana olan elini alıp iki avcu arasına koydu ve sımsıkı tuttu. “Çok mu fena durum, anlatmadığına göre. Bak biz senin çevrenden değiliz. Ben hariç bu ikisi de seni ve çevreni tanımazlar. Senin anlattıklarını gidip tanıdıklarına anlatıp da sana zarar verecek hâlimiz yok. Ama anlatırsan belki sana bir akıl veririz de işine yarar. Bir de böyle düşün. Seni ilk görüşte sevdim ve yardım etmek isterim. Tabii sen başındaki belayı anlatıp bize izin verirsen.”

“Anlatsam bir türlü, anlatmasam bin. Ben çare bulamıyom ki, siz ne çare bulacanız? Onun boğazına kadar boka battığını anlıyodum ya, bana da bulaşacağını düşünemedim. Birileri onu götürür, yaptıklarının cezasını çekerken ben de başımı dinlerim diyodum.”

Nazlı hemen atıldı, “O dediğin iyi olurdu ama kuru­nun yanında yaş da yanıyor işte. Birinin suçlu olduğunu

bile bile barındırırsan yataklık etmiş oluyorsun, bu da suça iştirak sayılıyor. Seni korkutmak istemem ama ortada suç varsa durumun aynen böyle.”

Zeliha bir öne, bir arkaya sallandı bir süre. Zeliha'nın konuşması beklenirken birdenbire Fazıl gözlerini fincanın içinden ayırmadan konuşmaya başladı.

“Evde bir metal yoğunluğu gözüküyor. Senin de başın yanar bacım. Bak söylemedi deme. Ben burada ne görüyorsam onu söylüyorum. Söylemezsem aldığım para haram olur. Ama usulüne gelmiyorsa, ‘Falı burada kes’ dersin ben de fincanı masanın üzerine koyar giderim. Nasıl istersen.”

“Beş tane” dedi Zeliha.

Nazlı, “Ne beş tane?” dedi.

“Silah.”

“Neler bunlar?”

“Üçü tabanca, ikisi tüfek.”

“Neredeler?”

“Biri onda, arabasındadır. Diğeri aşağıda salondaki büfede. Sonuncusu da yatağının başucundaki komodinin çekmecesinde.”

“Tüfekler?”

“İkisi de samanlıkta balyaların arasında duru.”

“Peki, cephaneler?”

“Onlar sundurmadaki dolabın altındalar. İki ahşap kasa içinde.”

Bu defa da o ana kadar hep susmuş olan Meryem konuştu. “Zeliha Abla ben bu işlerden anlamam ama bunlar bulunursa senin de başın belaya girer.”

“Biz sana yardımcı olabiliriz belki” dedi Nazlı. “Peki, senin kocan olacak Tahsin ne işlere bulaşmış ki bu kadar silahlı evinde bulunduruyor?”

“Tahsin'i imam yapmışlar. Beykoz imamı. ‘Bey-

koz'dan Şile'ye kadar olan yerlerin valisiyim' der duru. Ama silahlar onda emanetmiş. Hep öyle dedi."

"Yahu biraz durun da falı bitireyim, sonra konuşursunuz" dedi Fazıl. Ve yine biraz Arapça mırıldanarak başladı anlatmaya.

"Bak Zeliha Bacım, şurayı görüyor musun? Sen eğilmişsin, önünde de bir koç yatmış vaziyette duruyor. Yani koçu kurban ediyorsun ve kara bulutlar dağılıp şurada da feraha eriyorsun. Aydınlığı görüyor musun? Ama bak şu kenarda elinde şemsiye tutan bir yılan var ve sinsice seni izliyor."

Zeliha, Fazıl'ın sözünü kesti. "Tahsin'dir o. Elinden şemsiye eksik olmaz. Tabancayı sokamayacağı yerlere o şemsiyeyle gidiyo. Aslında o da silah. Çekince içinden kılıç çıkıyo."

"Haydaa"dedi Meryem. "Sanki adam James Bond."

Nazlı, "Bana kumalardan bahsetmiştin" dedi. "Eğer içini bunaltanlardan biri de buysa onu da anlat da rahatla bari."

"Onlara kuma deyip kendimi aldatıyodum işte. Tahsin kömüğü yıllardır Anadolu'dan kimsesiz kızları toplayıp buradaki pezevenk arkadaşına satar. Kızlar o yolun yolcusu olup çıkarlar. Benim dememle bir şey düzelmiyo. Keşke düzelseydi. Dilimde tüy bitti. Defalarca söylediydim ona bu işleri bırakmasını ama nafile. Beni hiç dinlemedi, dinlemiyö."

Fazıl biraz daha Arapça mırıldanıp fala devam etti.

"Sizin aile sorunlarınız beni hiç ilgilendirmez. Ben falına bakar, paramı alıp giderim. Sonra ne sen beni gör ne de ben seni. Falda ne çıkarsa söylerim. Adım doğrucu Davut'a çıkmıştır. Ama siz aranızda rahatça konuşun. Ben kelimesini bile dinlemem. Dinlesem ne olacak ki? Bakmayın Türkçe konuştuğuma. Benim bildiğim taş çat-

lasın beş yüz kelime, sizde var beş bin kelime. Şimdi diyeceğimi iyi dinleyin. Sizin haneden bir cenaze çıkıyor. Hem de üç vakitte değil, bir vakitte.”

“Hay Allah! Evde bir ben varım, bir de o. Hangimiz erkenci acaba?”

Nazlı Fazıl'ın verdiği pası kaptı.

“Valla bunun tek çaresi var Zeliha Abla. Ben senin yerinde olsam o beş silahı toplayıp ne onun, ne polisin ne de başkalarının bulamayacağı bir yere saklarım. Geriye kalır şemsiyeyle arabadaki silah. Rahatça uyurum geceleri.”

“İyi de bu adam beni bunca yıldır öldürmedi de şimdi niye öldürecek? Hem beni öldürürse hizmetini kim yapacak? Ben ona ne yaptım ki beni öldürecek? Onun derdi başkalarıyla. Ondan bana zarar gelmez. Ama yine de silahları saklarım başka bir yere, ne olur ne olmaz. Orada haklısınız, yataklık etmek istemem.”

“Falda cenaze çıktı ya. Fal doğruysa, o cenaze ya onunki olacak, ya seninki. Ben, sen gümbürtüye gitmesin diye tedbir almanı istiyorum. Saklayacak mısın silahları, hem de bu akşam? Söyle de rahat uyuyalım bari.”

“Meraklanmayın, saklayacağım. Şemsiyeyi kimse bilmez, tek arabadaki tabanca kalır, o kadar.”

“Canım uzanıp alabileceği bir yerde olmasın da...” Biraz durduktan sonra devam etti Nazlı.

“En iyisi sen Tokat'a gitsene bir süreliğine.”

“Gidemem gı. Gidersem sebzeleri kim satacak? Bahçeye kim bakacak? Bahçedeki mahsul bitmiş olsa giderdim ama mahsulün yarısı duruyo hâlâ. Ben bir hafta olmaya yım, bahçe harap olur.”

“O zaman silahları kontrol altına almandan başka çare yok. Tabii fal doğruysa...”

Fazıl hemen atıldı. “Valla kendimi övmek istemem ama ben falda bir şey okumuşsam o illaki çıkar.”

Nazlı, Zeliha'ya döndü.

"Ayıkla pirincin taşını şimdi. Ben sana yardım etmeye hazırım. İlk gördüğümünden bu yana ablam gibisin. Bir tek, sana o kadar çileyi çektirmiş olan Tahsin hergelesiyle görüştürme beni. Bana anlattığın ve anlatmadığın neler yaptıysa sana o deyyus, yoluma çıkarsa intikamın için onu iki elimle boğmaktan korkarım."

"Al benden de o kadar" dedi Zeliha. "Madem falda da böyle çıktı, geberesicenin ölümü benim elimden olsa bari."

"Bacım sakın ha! Bu nihayetinde faldır. Çıkarsa çıkar. İllaki fal doğru çıksın diye elini kana bulamak olur mu? Memleketin polisi var, hâkimi var. Yanlış birtakım işlere bulaşmışsa onlar yakalar, verirler cezasını."

Bu defa Meryem, Zeliha'nın elini tuttu. "Zeliha Abla, sen içine ata ata doldurmuşsun. Anlattıkların tamamı değilse daha anlat, biz dinleriz. Maksat, bir şey olacağından değil, senin içini döküp rahatlanan."

"Dün gelmiş, Cumhuriyet Köyü'ndeki arsasını buna satmayan biri var, onun hakkında bana diyo ki silah zoruyla sattıracakmış o arsayı. Sıkıysa satınsınmış."

"Desene Tahsin gözünü kırpmadan adam öldürebiliyor" dedi Nazlı.

"Öyle değildi. Tavuk kesilirken bilem görmeye dayanamazdı. Ne olduysa oldu, canı olup çıktı karşımıza. Bana kalırsa birilerinden emir alıyo."

Fazıl duymak istediğini en sonunda işitmiş olmaktan memnun, oturduğu sandalyeden kalktı, bir başka müşteriyle randevusu olduğunu söyleyip Zeliha'nın uzattığı parayı alıp çıktı gitti. Üç kadın birer çay içimlik süre daha oturdular. Sonra hesabı ödeyip kalktılar.

Toplantıda önce Yusuf konuştu.

“Tahsin Sarıoğlu, pezo Hamdi’nin adamıymış. İki görevi varmış. Ona çıtır kız tedarik edermiş, bir de kızları müşterilere arabasıyla götürüp bırakır, orada bekler, işleri bitince de evlerine bırakırmış. Bir görevi de kızların müşterilerden aldığı paranın yarısını pezoya götürmekmiş. Yani bir çeşit mutemetlik yapıyormuş. Kız seanstayken başına beklenmedik bir durum gelirse korumalık görevini yapabilmek için de silahı arabada, şemsiyeyi de arabanın dışında olduğunda hep yanında taşırmış.”

Suriyeli, “Şimdi anlaşılıyor kimliği falan kapıda neden unutup gittiği. Kız dönmeyince panikleyip laboratuvara çıkmış ve olayı ilk o görmüş olmalı. Ama ne polise ihbar etmiş ne de başka bir şey yapmış. Apar topar kaçmış anlaşılan. Acaba bu durumu pezoya bildirmiş mi?” dedi.

“Ertesi gün söylemiş ama esprisi kalmamış, çünkü sabah cinayet gazetelerde yer almış. Zaten öğlene doğru ben Hamdi’ye ulaşmıştım. Ama aklına bir şey takıldıysa adam benim odamda, sorgulayabilirsin.”

“Yok” dedi Suriyeli.” Bu kadar bilgi kâfi.”

Başkomiser Remzi, Suriyeliye dönerek, “Komiserim, bir karar verdiniz mi?”

“Verdim” dedi Suriyeli. “Hâlâ bu cinayetleri Tahsin’in işlediğini sanmıyorum. Ama karısının verdiği tüyolara bakılırsa onu içeri alıp konuşturabiliriz. Öterse bizi cinayetlerin failine götürebilir. Derim ki sabaha karşı evine baskın yapıp alalım. Karısını üç-beş günlüğüne Tokat’a

gitmesi için yokladık ama sebzelerini bahane edip gitmedi. Olsun, kadın evdeyken de alırız onu. Kadın zaten ona hayli kızgın. 'Boynu devrilesi' deyip duruyor. Öne atlayıp da, 'Nereye götürüyorsunuz kocamı?' diyecek hâli yok. Tahsin'i alır çıkarız evden. Bu iş öbür gün sabaha karşı olup bitmeli. Daha da gecikirsek hem örgüt haber verebilir hem de Zeliha faldan çok etkilenmişse ağzından bir şeyler kaçırabilir. İyisi mi yol yakınken halledelim bu işi."

Başkomiser Remzi, "Kaç kişi lazım?" diye sordu.

"Yusuf, Nazlı, ben komutada oluruz. Biri kadın beş de polis verirsiniz alır geliriz."

Hiç söze karışmadan dinleyen Nazlı sonunda, "Bana ihtiyacınız var mı? Gelmesem olmaz mı?" diye sordu.

"Olmaz" dedi Suriyeli. "Evin iç yapısını ve arazi koşullarını önceki tetkiklerinden dolayı en iyi sen biliyorsun. O bilgiler hem planlamada, hem icraatta bize çok yararlı olacak. Ayrıca Zeliha'yı kim marke edecek?"

Nazlı baktı ki işler karışıyor, devam etti, "Canım Zeliha'yı düşünmeyin siz. Ben geride durayım. Kaçan olursa ya da etrafta beklenmedik ziyaretçiler falan çıkarsa müdahale ederim."

"Tamam" dedi Suriyeli. "Anlaşılan keskin nişancılığının ayrıcalığını yaşamak istiyorsun. Nasıl istersen. Sen uzun namlulu tüfekle nokta atışı yapabilecek şekilde yüksek bir yerde mevzilenirsin. Beş polisin üçünü arka ve yanlara, bir kadın ve bir erkeği de evin önüne yerleştirip Yusuf'la ben içeri girer Tahsin'i alıp çıkarız. Detayını aramızda hallederiz, başkomiserimin zamanını daha fazla almayalım şimdi."

"Uygundur" dedi Başkomiser Remzi. "Bu harekâtın komutanı Fazıl'dır, ne derse yapacaksınız. Haydi selametle!"

Dışarı çıktıklarında Suriyeli onlardan ayrıldı; merdivenlerden aşağıya adımını atıp ortadan kaybolduğu anda Başkomiser Remzi'nin sekreteri Nevin nefes nefese gelip başkomiserin ikisini odasına çağırdığını söyledi.

Odaya girdiklerinde Remzi pencereden bakarken telefonla konuşuyordu.

Kapattıktan sonra onlara dönerek, "Yahu, restoran cinayetini konuşamadık, onun için geri çağırdım sizi" dedi. "Ama bu baskın konusunda bir diyeceğim var, onu söyleyeyim, sonra döneriz öbür konuya. Kara Şimşek, biraz önceki manevranı gayet uygun bulduğumu belirtmek isterim. Maksudını anladım. Onaylamam lazım ama zaten sen de Dayı'sın ve de onaylatacak Amcan da daha ortada yok. Onun için istediğini yapmakta özgürsün. Yani bu işi temizle de nasıl temizlersen temizle. Eğer bu işi benim tahmin ettiğim gibi bir leşle bitirirsen eminim Suriyeli, 'örgüt işidir' kaydını koyduktan sonra dosyasını kapatıp Ankara'ya dönecektir. Ama karar senin. Ben bilmek istemiyorum."

"Ben de öyle düşündüm Dayı" dedi Nazlı. "Bu Fazıl sandığımdan daha dişli çıktı, zar zor tava getirdik. Tahsin hakkındaki kanaati kesinleşmişken işi bitirmek lazım. Harekat sabahı bu iş temize havale edilmiş olur. Tahsin'in kaçacağı deliği benden başkası bilmiyor. O deliğin başında bekliyor olacağım. Beni görünce azrailini görmüş gibi olacak."

Başkomiser Remzi, "Gelelim restoran cinayetine"

dedi. "Bu kadar zaman geçti, elde var sıfır. Ne durumdayız?"

Yusuf, "Amirim, dernekler masasında 'Valhalla Yolları' diye bir dernek gözüküyor" dedi. "Tanju da derneğin adının bu olduğunda ısrarcı. Erdal Arıkan'ı araştırdık. Çiftehavuzlar'da bir kafe işletiyor. Evi de Moda'da. Evinden Kafe'ye giderken ya da evine dönerken her an enseleyebiliriz. Bizde iki kaydı var. Biri darp, diğeri de ev sahibiyle olan kavgası ve bundan davacı olmuş. Bizimki haksız çıkmış. İkisinden de para cezasıyla sıyırmış."

Remzi yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Arkadaşlar o işleri zaten yoluna koyduk. Oteldeki toplantıya kadar izlemede kalalım yeter. Benim asıl merak ettiğim Tanju'yu salıverdikten sonra ne yaptığı" dedi.

Yusuf bir telefon görüşmesi yapmak için izin istedi. Konuşmayı sonlandırdıktan sonra anlatmaya başladı.

"Önce evine gidip orada üç saat kalmış. Sonra dosdoğru Maltepe'deki Karat Plastik şirketine gitmiş. Yani derneğin başkanının fabrikasına, herhalde onunla görüşmeye gitmiş. Oradan çıkmış ve bilin bakalım nereye gitmiş?"

Başkomiser Remzi, "Nazlı'dan öğrendin değil mi bilmeceli anlatmayı?" deyince Yusuf, "Kusura bakmayın amirim, ağzımdan öylesine çıkıverdi işte. Gittiği yer Erdal'ın kafesinin karşısındaki kahvehane. Anlaşılan oradan kafeyi dikizliyor. Yani zanlımız iş peşinde. Bizimkiler de onun peşinde."

"Bakalım Tanju bizi daha nerelere götürecek? Nazlı, Cavidan'ın telefon kayıtlarında kayda değer bir durum var mı?"

"Yok amirim. Sitenin güvenlikçisini taktım peşine ama bu kadın neredeyse hiç telefonda konuşmuyor. Konuştuğu yerler şarküteri, manav, kuaförü ve üçü-beşi geç-

meyen arkadaşları. Dikkat çeken hiç konuşma olmadı ki araştıralım.”

“Neyse bekleyeceğiz” dedi Remzi. “İkiniz de otel baskınına hazırlanın, akabinde sabaha karşı da Tahsin’in evine baskın yapacaksınız. O gece size uyku yok. Gidin uykunuzu alın ki zinde kalasınız. Haydi selametle!”

36

Nazlı merkezden çıkıp otoparka doğru on-on beş adım atmışken telefonu çaldı. Telefon Tanju ile Erdal Arıkan'ı takip eden ekiptendi.

"Komiserim, Erdal kafeden çıktığında Tanju oturduğu yerden fırlayıp adamın yanına koştu. Erdal'la biraz ağız dalaşından sonra aralarında itişme kakışma başladı. Müdahale edelim mi? Ne yapalım?"

"Müdahale etmeyin. Oradan geçiyormuş gibi ve onları ayırıyormuş gibi yakın mesafe durup konuştuklarını işitmeye çalışın."

"Onu ortağım yaptı zaten. Şu anda onların yanında. Bir dakika komiserim, ben ona işaret göndereyim de müdahale etmesin" dedi ve biraz sonra devam etti. "Komiserim bunlar yine kapıştılar. Önce Tanju, Erdal'a bir sağ yumruk attı, akabinde Erdal da Tanju'ya bir sol yumruk savurdu. Tanju sendeleyip yere düştü ama sonra ayağa kalkıp Erdal'a sıkı bir tekme vurunca Erdal yere düştü. Tanju üstüne çıkıp başladı bağırmaya. Erdal ona cebinden çıkartıp bir şey verdi ama ne verdiğini göremedik ve anında kavga kesildi. Erdal gerisin geriye kafeye girdi, Tanju trafik akış istikametinde kaldırırmda yürüyor. Ara sıra geriye baktığına göre taksi çevirecek anlaşılan. Takip edelim mi?"

"Tabii. Erdal'ı bırakıp Tanju'yu takip edin. Bakalım bundan sonraki durağı neresi olacak? Ortağın gelince bana yine telefon aç ki duyduklarını ondan dinleyeyim."

Otoparka geldiğinde telefonu tekrar çaldı. Bu defa te-

lefondaki takip ekibinin diğer üyesiydi. Anlatmaya başladı.

“Komiserim Erdal hamile bir kızıdan ve bu pislği temizlemek gereğinden bahsetti. Ayrıca Tanju, Erdal’a Yalıkavak’a neden geldiğini sorup durdu. ‘Orada seni tahalüköye yollayacaktım ama dua et ki bir yanlışlık oldu, sıyırdın’ dedi. Eğer yüz bin doları istiyorsa onun kimde olduğunu bilmesine rağmen neden hâlâ kendisinden istediğini anlamadığını söyledi. Öbürü, ‘Çek git başımdan’ dedi. Erdal, ‘Hamile için sendeki video kayıtları gerekli’ dedi. Tanju, Taner’in bu pislği temizlemek için elinden geleni yaptığını ama ölünce harekâtın yarıda kaldığını, toplantıya kadar bu işi halledeceğine inanmadığını söyledi ve ‘Kadın seninle görüşmez, sen de görüşemedikten sonra bu işi halledemezsin’ dedi ama emaneti ona verirse oba başkanı olduğu için ve kadınla görüşebilecek yegâne kişi kendisi olduğu için bu işi tereyağdan kıl çeker gibi halledeceğini söyledi. Sonra birden Erdal elini cebine sokup ona bir şey verdi ve kavga bitti. Biz avuçtan avuca geçtiği için ne o bahsedilen emanetin ne olduğunu görebildik ne de kadının kim olduğunu öğrenebildik.”

Nazlı teşekkür etti ve takibe devam etmelerini söyledi. Telefonu kapattıktan sonra otomobiline binmek için davranmışken vazgeçti ve bir adım gerileyip telefonunda bir numarayı tuşladı.

“Erdal’ın son bir saat içinde yaptığı konuşma var mı? Bakabilir misiniz?”

Karşıdaki ses biraz süre istedi, sonra, “Altmış dakikanın elli dakikasında konuşma yok” dedi. “Son on dakikada iki konuşma yapmış. İlkinde, ‘Başkanım’ deyip durdu, ikincisinde Burhan adında biriyle konuştu. Hangisini istersiniz?”

“Sırayla ikisini de dinlet.”

“Önce başkanla konuşmasını veriyorum.”

Nazlı dinlemeye başladı. Başkandan Tanju’yu kontrol altına almasını istiyordu Erdal. Başkansa zor bir dönemden geçildiğini, bu krizi zararsız atlatabilmek için kardeşliğin ön planda tutulmasını ve toplantıda bu konulara açıklık getirileceğinden toplantıya kadar her üyenin tavırlarına dikkat etmesi gerektiğini söylüyordu.

İkinci görüşmede Erdal, Orhan adlı biriyle konuşuyordu:

“Orhan, ben Erdal.”

“Telefon etme demedim mi. Bir şey varsa, gel buraya yüz yüze konuşalım.”

“Acil olmasa seni aramazdım.”

“Neymiş derdin?”

“Acele Cavidan’la görüşmem lazım.”

“Erdal, sen kafayı mı yedin? Ben Cavidan Hanım’ın kankası mıyım ki sana hemen bir randevu ayarlayabileyim?”

Bu arada Burhan’ın bulunduğu yerdeki uğultular arasında bir telefon zili işitildi.

“Bir dakika. Salı akşamı mı? Evet, yerimiz var, kaç kişi? Tamam, salı akşamı için altı kişilik rezervasyon kaydınız yapılmıştır, hürmetler efendim.”

dedikten sonra tekrar Erdal’ın telefonuna ses verdi.

“Bak Erdal, Cavidan seninle görüşmek istemiyorsa benim yapabileceğim bir şey yok. Bunu böyle bil. Zaten kaç kere denedin, sitenin kapısından içeriye adımını bile atamadın. İstersen bir daha dene. İki-

de bir polis gelip Cavidan'ı sıkıştırıyormuş, bir de seninle mi uğraşacak kadın? Neyse, kapatıyorum, beni bir daha arama."

Nazlı telefonu kapatıp otomobiline bindi. Otoparktan yola çıktığında kararını vermişti. Restorana gidecekti ve o Burhan Karaçay hergelesiyle bu sefer başka dilde konuşacaktı. Bu cinayet sonrasında büyük bir şeyler döndüğü kesindi ama ne döndüğünü anlayacak ipuçlarından yok-sundu. Başkomiser Remzi de bütün ümidini Vikinglerin toplantısına bağlamış, o saate kadar soğukkanlı bir biçimde bekliyordu. Ama Nazlı toplantıya kadar öyle eli kolu bağlı kalamazdı. Bir şeyler yapmalı ve toplantı öncesi en azından şu hamile kadın meselesine açıklık getirebilmeliydi. Bu yakışıklı kasıntı başgarson da çetenin içindeyse mutlaka bir şeyler biliyor olmalıydı. Onu konuşturmalıydı. Bir yandan İstanbul trafiğiyle mücadele ediyor, diğer yandan da telefon konuşmalarının satır aralarını okumaya çalışıyordu. Erdal, Tanju'ya sol yumruk savurmuştu. Demek ki solaktı. Şükürler olsun toplantıdan önce solak birini bulmuştu. Eğer toplantıda başka bir solak çıkmazsa katil Erdal'dan başkası olamazdı.

Tekrar düşünmeye başladı. Bu plastik fabrikası sahibi başkan kimse, olay onda düğümlenip kalıyordu. Onunla yapılmış telefon görüşmesindeki tutumuna bakılırsa başkan birtakım pis işleri üyelere, daha doğrusu müritleştirilmiş ve obası mobasıyla teşkilatlandırılmış bir yapıyı da kullanarak yaptırıyor olabilirdi. Bu durumda beş yıl önceki Silivri cinayeti de bu başkanın marifeti olabilirdi. Şu anda bu yönde bir kanıt olmamasına rağmen Nazlı'nın iç sesi böyle söylüyordu. Ancak bu senaryoda hamile kadın meselesi kopuk kalıyordu. Hamile kadın kimdi? Neyin nesiydi? Bu çeteyle ilişkisi olmasa Taner niye taa Bağ-

cılar'daki eski arkadaşına gidip de ağız eğısindi? Erdal, Tanju'ya ne vermişti? Sonra bu Burhan hergelesi ne işti? İlk ifadesinde sus pustu, bir şeyden haberi yoktu. Şimdi yaptığı telefon görüşmesine göre her şeyden haberi olduğu anlaşılıyordu. Bunun hesabını vermeliydi.

Zincirlikuyu'dan Etiler'e saptı, trafiğın olağan akışını takip ederek Etiler'e doğru yol aldı.

Nazlı, Toya Restoran'a vardığında boş masa olmadığını gördü. Taner'in cinayet işlendiği sırada oturduğu mutfak kapısı önündeki masayı boş görünce oraya oturdu. Müdür Orhan ortalıkta yoktu. Kendisini bir önceki gelişinden tanıyan bir garson gelip "Komiserim" diyerek hâl hatırdı sordu. Nazlı, Orhan'la görüşmeye geldiğini söyleyince garson, "Ben size bir kahve getireyim, siz onu içinceye kadar gelir. POS cihazının kâğıt rulosu bitti de köşedeki kırtasiyeye onu almaya gitti" dedikten sonra hızlı adımlarla ortadan kayboldu. Nazlı kalktı, önce giriş kapısının üstündeki kameranın yönünü inceledi, sonra mutfığa girip arka kapıdan dışarıya çıktı. Çöp konteynerlerinin oraya geçip kapıya doğru baktı. Kamera cinayet günü hangi konumdaysa aynı konumda öylece duruyordu. *İsabet ki düzeltmemişler*, dedi içinden. *Düzeltilmiş olsalardı parmak izleri karışacaktı.*

Hemen telefonuna davranıp Başkomiser Remzi'yi aradı. "Amirim ben şu anda restorandayım. İlk ziyaretimde arka kapının kamerası ne yöne bakıyorsa hâlâ o yöne bakıyor. Yani çöp konteynerlerine. Bereket versin kimse elleyip düzeltmemiş. Yani kameranın görüş açısını cinayet öncesi kim değiştirmişse parmak izlerinin bulunması muhtemel. Olay Yeri İnceleme acil buraya gelebilirse izler kaybolmadan tespit yapabiliriz."

"Anlaşılmıştır Kara Şimşek. Zaten onlar şu anda sana çok yakın olan Suudi Arabistan Başkonsolosluğu'ndalar, hemen gönderiyorum, sen orada oyalan, birazdan gelirler" dedikten sonra telefonu kapattı Başkomiser Remzi.

Nazlı kendi kendine söyleniyor, hayıflanıp duruyordu. "Nasıl da unuttum parmak izi aldirtmayı?" Kapı ile çöp konteynerleri ortasında durup yüz seksen derece döndü ve etrafı inceledi. Aradığı uzaklarda da olsa başka bir kameraydı. Ve sonunda gördü. Kapının tam karşısına gelen binanın giriş katındaki dairenin arka balkonu onun bulunduğu yere bakıyordu. Ve balkonun üst tarafında özel bir güvenlik firmasının mavi yanıp sönen ışıklı teçhizatı ve onun da üzerinde bir kamera yer almaktaydı. İlk geldiğinde neden bu kadar dikkatli bakmadığına yeniden hayıflanıp yola düştü. Her iki binanın arka bahçeleri boyunca yürüyüp ulaşmak istediği apartmanın ön kapısına geldi. Apartmanın adını elindeki ufak bloknota yazdı. *Vefa Apartmanı*. Fakat daire numarasını nasıl bulacaktı? Kapıyı yokladı, kapalıydı. Sekiz zil duvarda sıralanmıştı. En üstteki iki zilin birine bastı. Az sonra kapının otomatığının sesini işitti. Kapı açılmıştı. İçeriye girdi ve soldaki dairenin kapısının üzerindeki iki sayısını da bloknotuna kaydettikten sonra apartmandan çıktı.

Zerrece güvenlik anlayışı yok bizim millette. Önüne gelene kapıyı açıyorlar. Ya ben hırsız, uğursuz biri olsam? diye düşündü. Son olarak da bu sokağın adını bulmalıydı. Sokak uzundu ve en sonunda sokağın öbür ucunda, köşedeki apartmanın üzerinde Papatya Sokağı levhasını gördü. Onu da kaydettikten sonra telefonuna davrandı. Başkomiser Remzi'nin sekreterini arayıp adını verdiği özel güvenlik şirketine acele bir memur gönderip cinayet günü sabah yedi ile akşam yirmi dört arasındaki kamera kayıtlarının kopyasını merkeze aldirtmasını rica etti ve evin adresini not ettirdi.

Çıktığı yoldan aşağıya doğru yürüyerek restoranın arka kapısından içeriye girdi. Orada soğuk hava deposundan elinde et parçasıyla çıkan Eylem Şef'le burun buruna

geldi. Eylem ayaküstü hâl hatır sorarak onu lafa tutarken Nazlı, Eylem'in kulağına eğilerek çaktırmadan Ramazan'ı göstermesini istedi. Eylem de bulaşıkların başındaki iki kişiye doğru bakarak, "Pencerenin yanındaki" dedi. Nazlı, Ramazan'ın eşkalini hafızasına not etti. Eylem Şef'ten ayrılıp mutfaktan çıktı ve biraz önce oturduğu yere tekrar oturdu. Orhan gelmiş, kasada bir ajandaya notlar alıyordu. Komiser Nazlı'yı görünce yaptığı işi bırakıp Nazlı'nın yanına geldi ve elini sıkarak, "Hoş geldiniz komiserim" dedikten sonra yanına oturdu. Nazlı hemen konuya girdi.

"Orhan Bey, geçen seferki görüşmemizde hiç yardımcı olmadığınızı daha yeni anladığım için size son bir şans vermeye geldim. Beni dikkatle dinleyin ve sorularıma bu defa dürüstçe cevap verin. Tatmin olmazsam sizi bunca müşteri ve personelinizin arasında kelepçeleyip merkeze götürmem gerekecek. Orada konuşturmak için başka yöntemlerimiz var. Bilmem anlatabildim mi?"

"Anlattınız ve anladım komiserim. O gün şoktaydım, üzerimde çok büyük bir baskı vardı. Buyrun, siz sorun ben cevaplayayım."

"Cavidan'ı ve merhum Taner'in hiçbir arkadaşını tanımadığınızı söylemişsiniz, isterseniz oradan başlayalım."

"Evet, Cavidan Hanım'ı tanırım. Buraya birkaç defa arkadaşlarıyla yemek yemeye geldi ve onlara ben hizmet ettiğim için bir tanışıklık oluştu ama o kadar. Taner Bey'in arkadaşlarından Muhsin Bey'i tanırım, o da ara sıra buraya akşamüstleri gelir, Taner Bey'i alıp giderdi. Başka da bir arkadaşını tanımam."

"Hani doğruyu söyleyecektiniz?"

"Doğruyu söylemiyor muyum?"

"Doğruyu biliyorsun ama söylemiyorsun. Çünkü Erdal'ı tanıyorsun. Daha da ötesi Cavidan'la restoranın dışından da temasın olmasa, Taner'in onun evine gidip

görüşmek istediğini ancak siteye sokulmadığını nereden bileceksin?” dedi ve montunun cebinden kelepçeleri çıkartıp Orhan’ın yüzüne doğru salladı. “Anlaşılan senin anladığın dilden konuşmamız icap edecek. Kalk gidiyoruz.”

Orhan’ın suratı birden kefen gibi bembeyaz oldu. Eliyle Nazlı’nın kelepçeleri uzattığı kolunu aşağıya doğru çekerken Nazlı’ya yaklaşarak alçak sesle, “Tamam komiserim, anlatacağım” dedi.

“Bak, Cavidan’ı ve Erdal’ı anlatacaksın. Ayrıca bu cinayeti kimin işlemiş olabileceğine dair fikrini söylemeden de seni bırakmam. Hadi ötmeye başla”

“Komiserim Cavidan’la hakikaten anlattığımdan öteye bir tanışıklığım olmadı. Erdal’ın siteye giremediğini bana bulaşıkçı Ramazan söyledi. Ona da amcası söylemiş. Ama Erdal’ı bir kere Taner Bey’in yanında görmüştüm. Cinayet sonrasında siz burada bizlerin ifadesini alırken o da dışarıda bekleyen personelin arasındaydı. Bir ara içeriye girmiş, ben de sizin talimatınız olduğunu ve içeriye kimseyi alamayacağımı söyleyip dışarı çıkartmıştım. Bugün beni aradı. Samimiyetimiz olmadığını bilmenizi istediğim için söylüyorum, restoranın telefonundan aradı. Samimiyetimiz olsa benim onda şahsi numaram olur, oradan arar. Ne bende onun numarası var ne de onda benim numaram. Telefonumdaki kayıtlı kişilere bakabilirsiniz” diyerek cep telefonunu Nazlı’nın önüne doğru sürdü. Nazlı telefonu eliyle itip eski yerine koydu.

“Bugün aradığında ne konuştunuz?”

“Bu beni üçüncü arayışı. Tutturmuş, ‘Beni illaki Cavidan’la görüştür’ diyor. Ben de görüştüremeyeceğimi söyledim. O ısrarını devam ettirince telefonu kapattım.

“Hamile kadın kim?”

“Hamile kadın mı var? Cinayetle ilgisi olmasa sormazsınız. Ben Taner Bey’in yanında son üç yıldır yakın ilişki-

de olduğu hiçbir kadın görmedim. Zaten onun kadınlarla ilişkisi olamaz, biliyorsunuz. Geçenlerde bir hamile kadın geldi ama o müşteri idi, karnı da epeyi şişti. Hatta rahat oturabilsin diye kolçaklı bir sandalye vermiştik, o olmasın?

“Yok, benim aradığım üç buçuk aylık hamile bir kadındır.”

“Öyle birini tanımıyorum.”

“Son sorum. Taner’i kim öldürdü ya da kim öldürttü?”

“Valla aklım almıyor komiserim. Hunharca bir cinayet. Biraz düşünüyorum, eşcinseller arası bir kıskançlık yüzünden mi? Biraz daha düşünüyorum Norveç konsolosuyla tepişerek ayrılmışlardı ama onlar ayrıldıktan kısa süre sonra Norveçli gitti. Geri dönüp yarım kalmış davasını halletmiş olmaz mı? Son olarak da patronumun Vikingcilerle münasebeti aklıma geliyor. Bir kere burada yemekli toplantılarını yaptılar da oradan biliyorum. Adamların konuşmalarına şahit olmuştum da sanki bütün konuşmaları şifreli gibi gelmişti bana. Toplantı bittikten ve diğer üyelerin tamamı gittikten sonra patrona bu derneğin amacının ne olduğunu sormuştum, o da bana, ‘Rotary kulübü gibi bir kulüp işte, amacı topluma yararlı olmak’ deyip başından savmıştı. Ben de sonra düşünmeden edememiştim. Bir süre bizim şu özel bölümde Rotary kulübü de toplandı ve aşağıdaki otelin inşaatı bitince bizden ayrılıp orada toplanmaya devam ettiler. Onlarda da çan var ve bize U masa yaptırıp etrafına sıralanırlardı. Bunlar bir masa etrafında toplandılar ve başkanlarının önünde de aynı Rotary kulüplerinde olduğu gibi bir çan dururdu ama ilavesi var.”

“Nedir ilavesi?”

“Her üyenin önüne kocaman bir balta koyuyorlar. Onu koyunca bize tabak ve bardakları koyacak alan daralıyor,

zorluk çekiyorduk. Biraz uzunca anlattım ama o baltalar beni korkutmuştu. Topluma yardım etmek için kurulmuş bir dernek baltayla mı toplanır? Oduncu derneği mi bu? Hiç aklıma yatmamıştı.”

O sırada Olay Yeri İnceleme ekibi kapıdan içeriye girdi. Nazlı el salladı. Önden gelen ekip üyesini Nazlı kenara çekip ne istediğini anlattı. Ekip mutfağa girip kayboldu. Nazlı masaya dönünce Orhan'ın yanına değil, karşısına, yani Taner'in katledildiği sandalyeye oturdu. Olay Yeri İnceleme ekibi geldiğine göre kapıyı kontrol altında tutmaya gerek kalmamıştı.

“Tekrar soruyorum. Cinayet gecesi burada neler oldu?”

“Komiserim vallahi de billahi de bilmiyorum. Restoran'dan en son ben ve Eylem birlikte çıktık. İçeride bir tek Taner Bey kalmıştı.”

“Siz çıkarken Taner Bey nerede oturuyordu?”

“Bu masada.”

“Onu biliyorum. Hangi sandalyede?”

“Şu anda benim oturduğum sandalyedeydi, hatta biz kapıda gözden kayboluncaya kadar da elindeki kadehi havada tutmuştu.”

“Ön kapıdan çıkıp binayı dolanıp arka kapıdan tekrar içeriye girmiş olabilirsiniz.”

“Eylem'le biraz ilerideki işkembeciye gidip birer çorba içtik. Oradaki garsonlara sorabilirsiniz. Kalktığımızda saat biri bulmuş olmalı. Bir taksi çevirip Zincirlikuyu'ya geçtik, orada evlerimize gitmek için ayrıldık.”

Nazlı, Orhan'ın ifadesinde telefon kayıtlarıyla çelişen bir beyan yakalayamadığından Orhan'ı işinin başına dönmesi için serbest bıraktı. Bu arada Olay Yeri İnceleme ekibi işini bitirmiş olmalı ki mutfak kapısından çıkıp Komiser Nazlı'nın yanına geldi.

Nazlı, ekip amirine, "Parmak izi bulabildiniz mi?" diye sordu.

"Bulduk."

"Güzel, burada çalışanların parmak izlerini almıştınız, sisteminizde kayıtlı olmalı. Karşılaştırdınız mı?"

"Burada elde ettiğimiz parmak izini merkeze gönderdik. Taradılar, sonuç elimizde."

"Kimmiş?"

"İzler Ramazan Tekdemir'e ait."

Nazlı restorandan çıkıp dosdoğru merkeze döndü. İlk yaptığı iş Ramazan'ın getirilmesi için iki polis görevlendirmek oldu. Akabinde Nevin'e uğrayıp özel güvenlik şirketinden gelen video kayıtlarını alarak, aşağıya, ses-görüntü odasına indi. Görüntüler ekranda hızlı hızlı akmaya başladı. Evet, olay günü saat 19:13'te Ramazan elinde bir tabureyle kapıdan çıkıp kameranin yönünü çöp konteynerleri tarafına çeviriyordu. Teknisyenden görüntüyü netleştirip yazıcıdan fotoğraf almasını istedi. Saat tam 23:02'de iki karaltı kapıdan içeriye giriyordu. Işık zayıf olduğundan görüntü bulanıktı. Birinin elinde beyzbol sopası gibi bir şey sallanıyordu. Bunların iki erkek olduğu şüphe götürmezdi. Ama karanlıkta ne yüzleri ne de kıyafetleri seçilebiliyordu. Ancak tam kapıdan içeri girecekken biri etrafı kolaçan etmek için yüzünü geriye çevirince farkında olmadan kimliğini de ortaya çıkartmış oldu. "Bingo!" dedi Nazlı, çünkü balta bu kişinin elindeydi. Teknisyene bu yüzün görüntüsünü netleştirerek basmasını istedi. Diğer kişi yüzünü hep kapıdan tarafa tuttuğu için kim olduğunu tespit etmek imkânsızdı. Teknisyene adamın elindeki beyzbol sopası mı, şemsiye mi ya da balta mı olduğunu belirginleştirecek bir görüntüye daha ihtiyacı olduğunu söyledi. Sekiz dakika sonra elinde üç fotoğrafla Başkomiser Remzi'nin odasındaydı.

"Kara Şimşek, anlat bakalım restoran cinayetinde ne saflıadasın?"

"Epey mesafe alındı başkomiserim. Bu 19:13'te mut-

fak kapısının üzerindeki kameranın yönünün değiştirildiğine dair kanıt. Bu da birinin eli baltalı, iki adamın aynı kapıdan 23:02'de giriş yaptığı anın fotoğrafı. Sonuncusu da elinde balta olanın yüzü. Bu yüzün kime ait olduğunu henüz bilmiyoruz. İki polis gönderdim, kameranın açısını bozan bulaşıkçı Ramazan'ı alıp gelecekler. Fakat hamile kadın konusunda bir arpa boyu mesafe kat edemedik. Beni asıl düşündüren bulaşıkçı Ramazan."

"Ne olmuş Ramazan'a?"

"Taner'in ablası Cavidan'ın oturduğu sitedeki güvenlikçinin yeğeni. Yani, Cavidan'la bağlantısı olabilir."

"Evet, durum biraz karışık. Arka kapıdan giren iki kişinin birinde balta olduğuna göre zaten o İskandinav örgütünden, diğeri de muhtemelen öyle. Eğer öyleyse bu bağlantı bizi örgüt infazı ihtimaline götürür. Ama Ramazan'ın örgütle ne bağlantısı olabilir ki? Onun bağlantısı Cavidan'a doğru. Ama yine de bulaşıkçının alınıp getirilmesi işleri karıştırır. Onu şimdi içeriye alırsak talimatı veren kişiyi huylandırmış oluruz. O iki polisle hemen temas sağla, daha yoldaysalar geri dönsünler. Oğlanın bir yere kaçacağı yok, bulaşıkları yıkayadursun. Kara Şimşek, burada stratejimizi baştan koyduk. Oteldeki toplantıya kadar kimseyi enselemek yok. Bırak enselemeyi, biz bu uğurda elimizdekini salıverdik. Bu stratejiye uymayan hareketler yapıp işleri bozmayalım."

"Bir şey daha var amirim" dedi Nazlı.

"Neymiş o?"

"Bir balta yokmuş. Bunların toplantısında her üyenin önünde kendi baltası olurmuş. Yani ne kadar üye varsa o kadar da balta var."

"O zaman Olay Yeri İnceleme'den gelecek kişilere söyle de yanlarında on beş-yirmi battal boy plastik torba getirsinler."

Nazlı izin isteyip odadan çıktı. Nevin'e o iki polisten birini bağlamasını rica etti. Telefon konuşmasını bitirdikten sonra tekrar içeriye Başkomiser Remzi'nin yanına döndü.

"Amirim, trafik sıkışıklığının işimize yarayacağı hiç aklıma gelmezdi. Onları Akmerkez'in önünde yakaladım, geri dönüyorlar."

"Bak Kara Şimşek, kısa sürede epey yol kat ettik. Bundan sonra çok sessiz ve derinden gitmemiz elzem."

"Amirim hata bende, özel güvenlik kamerasını ve mutfak kapısı üzerindeki kameranın parmak izleri konularını daha ilk gün düşünmeliydim, ihmalim oldu. Ama biraz geç de olsa telafi edildi. Katil arka kapıdan girmiş iki kişiden biri, diğeri de azmettiricisi olmalı. Hatta daha da ileri gidip eli baltalı adamın yanındakinin Erdal Arıkan olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyleyebilirim."

"Tabii Erdal'ın solak olması katil olma ihtimalini artırır. Peki, sence yanındaki kim?"

"Kim olduğunu bilemem ama şurası kesin ki o kişi kimse, Taner onu seviyor ve sayıyordu."

"Nereden çıkartıyorsun?"

"Restorandan en son ayrılanlar olarak iki şahidim Taner'i masada arkasını mutfığa vermiş, onlara kadeh kaldırırken görmüşler. En son görüntü bu. Cinayet sonrası masada yaptığım incelemede Taner o bahsedilen sandalyede değil, tam karşısındaki iskemlede otururken, yani salona arkası dönük, mutfak kapısına bakarken infaz edilmiş. Yani bence önemli biri gelmiş. Taner kendi oturduğu başköşeye, onu oturtmuş. Kendisi tam karşıdaki iskemleye otururken tabak ve çatal bıçaklarını da olduğu gibi masanın öte tarafına geçirmiş. Ben çatal bıçakları gördüğümde, olması gerektiğinin aksine, çatalı tabağının sağında, bıçağıysa solunda duruyordu. Bir restorancı

böyle bir yanlış yapmayacağına göre aynen dediğim gibi oldu. Sonuçta bu cinayet bir örgüt infazı gibi gözükmekte. Tabii açıkta kalıp aydınlanmayı bekleyen iki konumuz var. Biri Ramazan, diğeri de hamile kadın.”

“Bize bir de cinayet aleti lazım. Artık satır falan aramana gerek yok. Cinayetin örgütün baltasıyla işlendiği gerçeğine çok yakınız. Git eve, dinlen. Yarın çok uzun bir gün olacak. Sakın örgüt baskını bitinceye kadar Cavidan, güvenlikçi ya da Ramazan’la ilişki kurma. Haydi selametle!”

Nazlı erken geldiği için evde kimseyi bulamadığına şaşırmadı. Buzdolabına baktı, tencerenin dibinde kalmış bir porsiyon kadar kıymalı patatesten başka yemek yoktu. Aceleyle karşıdaki bakkala gidip birkaç malzeme alıp döndü. Hemen bir tencereye yağ, su, salça, soğan, mercimek ve mercimeğin yarısı kadar bulgur koydu. Tuzunu, ocaktan indirirken atmaya düşündü. Şıpın işi ezogelin çorbası yapacaktı. Diğer bir tencereye de fırın makarnayı haşlanmaya bıraktı. On dakika sonra makarnaları süzüp Borcam'a yerleştirdi. Hazırladığı süt-yumurta-peynir rendesi karışımını makarnaların üzerine boca etti. Üzerine biraz daha kaşar peyniri rendeleyip fırına verdi. Dolaptan kulaklı tencereyi alıp içine soğanı doğradı, sıvı yağ ekledi ve üzerine bakkaldan aldığı donmuş köfteleri yerleştirdi. Üç patates, iki domates doğrayıp su, az tuz, az karabiber ve az da kimyon ekleyip tencerenin kapağını kapattı. Charlston biberleri unuttuğunu fark etti. Üç biberi iri doğrayıp yemeğin yüzeyine gelişi güzel serpti.

Yirmi dakikada üç çeşit yemeği çatmış olmanın gururuyla sevindi. *Beş dakikada Beşiktaş*, dedi içinden. İki tencere ocakta kaynıyor, makarnanın da fırında üzerinin altın rengi olması bekleniyordu. Ezogelin çorbasının kapağını kaldırıp içine baktı. Mercimekler kaynayan suyun içinde fıldır fıldır dönüyorlardı. Çoğu patlamıştı bile. *Tamam*, dedi içinden. *İşler yolunda. Kızlar görsünler bakalım hem komiser, hem aşçı nasıl olunuyormuş!*

Mutfaktan çıkmış üstünü değiştirmeye gidiyordu ki, kapı anahtarla açıldı. Gelen Meryem'di. O daha, "Hayro-

la, bu saatte ne işin var evde, hasta mısın?" diye sormadan Nazlı açıkladı.

"Patron eve erken gönderdi. Cinayeti çözemezsem tamamen eve postalayacak herhalde, ısındırıyor olmalı."

Meryem terliklerini giydikten sonra mutfığa göz atınca, "Allah'tan başka bir şey isteseymişim olacaktı galiba. Yolda gelirken yemek yapmaya hiç mecalim kalmadığından yakınıyordum, Allah'tan bir mucize istemiştım... işte gerçekleşmiş! Hem de iki tencere."

"Bir de fırına bak."

"Fırındaki de birazdan nar gibi kızarmayı bekliyor desene. Etti üç yemek. Bu akşam ziyafet var."

"Menüde ezogelin çorbası, fırında makarna ve İzmir köfte var o kadar. Sen de ziyafet falan deyip abartma."

"İyi oldu erken geldiğin, ne zamandır saatlerimiz tutmadığından görüşemez olmuştuk. Seninle konuşacaklarım vardı, artık yemekten sonra konuşuruz."

"Kız meraktan çatlarım ben, ağzında ne bakla varsa şimdi salıver gitsin."

"Senin yakışıklı falcı aradı."

"Ne? Falcı mı aradı?"

"Evet, o yakışıklı aradı. Seninle ilgili bir şeyler sordu."

"Ne sordu?"

"Fıstık yeşili bir kitabın var mıymış, bir de siyah bir motosiklete biner miymişsin?"

"Sen ne dedin peki?"

"Ne fıstık yeşili kitap gördüğümü ne de motosiklete bindiğini."

"İnanmış mıdır sence?"

"Valla fıstık yeşili kitap falan zaten hiç görmedim ki ama motosikleti görmüştüm. Adamın bir şeyler peşinde olduğunu fark edince gazeteci kurnazlığım ağır bastı ve kıtırı attım. O da eminim yedi. Ne oldu? Başın belada mı? Hani bir cinayet dosyasını bu adamla birlikte araştırıyordunuz? Aynı tarafta değil misiniz artık?"

“Ne alakası var? Tabii ki aynı taraftayız. O bana senin aracılığınla mesaj gönderiyor. Şifreli olduğundan sen anlamıyorsun. Zaten anlamana da gerek yok.”

“Sana doğrudan söyleseydi olmaz mıydı?”

“Bugün yüz yüze gelebilseydik elbet bana doğrudan verirdi mesajları ama tek seçeneği telefon olunca, ona da güvenemeyince sabit hatla sana ulaşmayı tercih etti.”

Meryem, “Bir şey anladıysam Arap olayım” diyerek kafasını salladı ve odasına üstünü değiştirmeye gitti.

Nazlı hem yemekleri kontrol ediyor hem de düşünüyordu. *Vay anasını*, dedi içinden. Suriyeli hiç de azımsanacak biri değildi. İzi bulmuş olmalıydı. Acaba bulduğu izin peşinden dibine kadar gider miydi? Ya onu görmüş olan bir tanık ya da çevredeki tespit edemedikleri bir kameranın kaydını bulmuş olmalıydı. Haydi kitabı kapıdaki güvenlikçilerden birinden öğrendi ama motosikleti güvenlikçilerin görmüş olması mümkün değildi. Demek ki esnafın kamera kayıtlarının tamamını toplayamamışlardı. *Hay aksi*, dedi içinden. *Tam tereyağdan kıl çeker gibi işi halledecekken enselenmenin ne âlemi vardı şimdi?*

Başkomiser Remzi’yi arayıp durumu anlattı.

Remzi sonuna kadar dinledikten sonra, “Bak Kara Şimşek, ben de ne olduğunu bilmiyorum ama Suriyelinin seninle ilgili esaslı bir bulgusu olsaydı şu ana kadar bana gelmiş olurdu. Bu olta atıyor. Aman oltaya takılmayalım, işimize devam edelim. Sen yarın yapacağını yap, sonrasına o zaman bakarız. Bu gece erkenden yat, uyu, dinlen. Yarın büyük gün. Suriyeli meselesini kafandan sil at!”

Nazlı telefonu kapattıktan az sonra Sibel geldi. Evde üçlü tamamlanmıştı. Nazlı fırından üzeri nar gibi kızarmış makarnayı çıkarttı. Ezogelin ve İzmir köftenin on dakika daha kaynamaya ihtiyaçları vardı. Sibel üstünü değiştirirken Nazlı ile Meryem sofrayı kurdular. Sibel de oturunca Nazlı çorbayı kâselere paylaştırdı.

Komiser Nazlı o gece erkenden yattı ve deliksiz bir uyku uyudu. Sabah kalkıp giyinirken düşünüyordu. Büyük gün gelip çatmıştı. Öğlen yemeği sonrasında Viking bozuntularını enseleyecekler ve bülbül gibi konuşturacaklardı. Nazlı'nın umduğu gibi giderse akşama kadar katil ve hamile kadın muamması çözülmüş olacaktı. Nazlı sürpriz beklemiyordu. Katil Erdal olmalıydı. Solaktı ve elinde balta olan adamın yanında restorana giren o olmalıydı. Daha ne olsundu? Bir adamın katil olduğunu ispat için illaki cinayet anının kamera görüntüsü mü gerekiyordu? İçeri girince adamın elindeki baltayı kapıp işi bitirip çıkmıştı işte.

Nazlı'yı asıl heyecanlandıran bu gecenin sonundaki baskındı. İşte ikinci intikamının yolu da açılmıştı. *Bekle Sarı Tahsin! dedi içinden. İntikam soğuk yenen bir yemektir demiş birisi. Benim yemek soğuya soğuya buz gibi oldu. Adım Nemesis, İntikam Tanrıçası'yım, gecenin kızı derler bana! Azrail geliyor Sarı Tahsin! Madem sen bana küçücük kız hâlimden bu yana geceleri uyku uyutmadın, ben de sana bunun bedelini ödettermeye geliyorum. Sıkı dur! Havayı iyice solu, gün ışığı varken son defa sağına soluna bak, çünkü bugün göreceğin son gün.*

Sonra aklına Suriyeli geldi ve birden içinden gelen bir ürperme hissetti. Bu Suriyeli belasını da atlatmalıydı. Yani bir taşla iki kuş vurmalıydı. Suriyeli bir şeylerden şüpheleniyor olmalıydı. Ama kanıt bulsa çoktan yakasına yapışmış olurdu. Ne bulacaktı ki Suriyeli? Motosikle-

tin plakası sahteydi. Başında geniş siperlikli şapka ile gelip motordan kaskı almış ve şapkayı çıkartmasıyla kaskı başına oturtması bir olmuştu. Yüzü herhangi bir kamerasına gözükmüş olsa ancak bu değişim sırasında olabilirdi. Ama böyle bir kamera kaydı Suriyelinin eline geçse çoktan Nazlı'ya gelip sorgulamaz mıydı? Elinde kanıt olmadıkça Suriyeli ona bir şey yapamazdı. Hem KARE ne güne duruyordu? Suriyeli eğer KARE için bir tehdit oluşturma aşamasına gelse herhalde teşkilatın eli de armut toplamıyordu. İş o safhaya gelirse, Baba'nın bir talimatıyla daha biri kapanmadan bir faili meçhul dosyası da Suriyeli için açılırdı. *Korkma!* dedi kendi kendine. *İş o mertebeye gelmez inşallah ama gelirse de bir hâl çaresi bulunur.*

Bir de holding meselesi sarmışlardı başına. Kendinde o kadar şirketi idare edebilecek gücü bulamıyordu. Zaten tek başına yapabileceği bir iş değildi. Şirket sevk ve idaresi konusunda tecrübeli birilerini bulmalıydı. Aksi gibi bunca yıldır polislik yaparken çoğu devlet memuru gibi onun da özel sektörden pek tanıdığı olamamıştı. Aklına ilaç fabrikasının genel müdürü Galip Urgancıoğlu geldi. İyi adamdı Galip. Acaba hapisten ne zaman çıkacaktı? Yoksa çıkmış mıydı? *Bak o olabilir,* dedi içinden. Sonra aklına armatör Rıfat geldi. Olmazsa ondan yardım alırdı. Bir şeyler yapardı işte. Kendisine, "Şimdi bunları düşünmenin sırası mı?" diye sorarken dairenin kapısını yavaşça çekip kapattı.

Merkeze geldiğinde toplantı başlamak üzereydi. Toplantı odasında çaylar yudumlanırken Suriyeli yanına gelip hâl hatır sordu. Ama o kadar. Nazlı ardından bir şeyler söyler diye bekledi ama nafile. Nazlı ondan manidar bir söz beklemişti. Belki de aradığı sıcaklığı Nazlı'dan göremediğinden uzaklaşmıştı. Kim bilir? Aman, neyse neydi. Ama Başkomiser Remzi'nin, Suriyeliyi Viking baskını

toplantısına niye davet ettiğini bir türlü anlayamıyordu. Ne işi vardı Suriyelinin böyle bir toplantıda? Neymiş, örgüt işinde tecrübeliymiş. Sevsinler! Nazlı bunları düşünürken Başkomiser Remzi gelip yerine oturunca salondaki uğultu kesildi ve toplantı başladı.

Remzi üzerinde çalışılan dosyanın iki katmanlı olduğunu, birinci katmanının beş yıl önce vuku bulmuş bir trafik kazasının aslında kaza süsü verilmiş bir cinayet olduğunu söyledi. İkinci katmanının da bugün öğlen yemeğinde Vikinglerin toplantısını önce dinleyip sonra da tüm üyeleri baltalarıyla birlikte merkeze getirerek sorguya çektiklerinde restoran cinayetinin örgüt işi olup olmadığının anlaşılacağı bilgisini aktardı.

“Bunca yıllık polisim, ilk defa balta ve ilk defa bu kadar büyük plastik torba kullanılacak” dedi. Gülüştüler.

“Gözaltına alınma gerekçesini önce dernekler kanununa muhalefet olarak beyan edeceğiz. Merkeze getirip sorgulamaya başladıktan sonra onlardan alacağımız yeni bilgilere göre avukatları gelmeden değiştiririz. Umalım biri erken ötsün de cinayet kovuşturmasına dönüştürelim. Onun için sorgulamaya önce başkan, sonra Tanju ve üçüncü olarak da Erdal’dan başlayın, diğerlerini bu üçünden alacağınız bilgileri çaprazdan kontrol etmek için öttürürsünüz. Toplantı sırasında ben banket masasının ucunda şef garson olarak duracağım. Komiser Fazıl mutfak kapısını kontrol altında tutacak, Yusuf ve Nazlı’yı önce garsonluk için düşünmüştüm ama Tanju’nun Yusuf’u; hem Tanju, hem de Erdal’ın da Nazlı’yı tanıdığını hatırlayınca vazgeçtim. Onun için siz ikiniz kapının dışında hazır kuvvet olarak bekleyecek ve benim komutumu alır almaz içeriye gireceksiniz. Osman ve Dünder garsonluk yapacaklar. Başkanın önünde bir mikrofon olacak ve konuşulanlar Kamil tarafından kaydedilecek. Toplantı

esnasında iletişim kurmamalıyız, taa ki benim ağzımdan, “Osman, beyefendinin suyunu tamamlayıver” komutunu kulaklıklarınızdan işitinceye kadar. Bu komutu duyunca Nazlı ile Yusuf içeriye dalacaklar ve hep birlikte bulunduğunuz yerdeki iki-üç kişiyi oturdukları yerden kaldırıp iki adım geriye alacaksınız ki baltalarından uzaklaşsınlar. Sonra Olay Yeri İnceleme ekibi baltaları toplarken sizler de zanlıları kapının önünde bekleyen taşıtlara götüreceksiniz. Her taşıta bir polis binecek. Aralarında konuşmalarına izin verilmeyecek. Sorusu olan?”

“Amirim direnirlerse ne yapacağız?”

“Direneceklerini sanmıyorum ama son derece şaşkın olacaklarından aptalca hareketler yapabilirler, ikna edebilirsiniz. Size kaba kuvvet kullanmadıkça ya da kaçmaya yeltenmedikçe siz de kaba kuvvet kullanmayacaksınız. Ufak bir sır vereyim mi? Zaten biz bu baskında baltaların peşindeyiz. Adamları bulundukları yerlerden tek tek toplayıp getirebilirdik. Ama o zaman baltalardan en lazım olanını elde edemeyebilirdik. Bakın şimdi baltaların hepsini paşa paşa önümüzde sergileyecekler. Bu bizim için bir konfor değil mi? Başka soru yoksa haydi şimdi otele gidip yerlerimizi alalım. Selametle!”

Başkan önündeki pirinç çana minik bir tokmakla vurarak toplantıyı açtı. O andan itibaren toplantı salonunu derin bir sessizlik kapladı. Başkan önündeki mikrofona doğru biraz eğilerek, “Yakında kaybettiğimiz üyemiz Taner Karcı için sizleri bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum” demesiyle herkes ayağa kalktı. Saygı duruşu sonrasında herkes oturunca başkan tekrar konuşmaya başladı.

“Değerli Valhalla yolcuları, on yedinci toplantımızı huzurlarınızda açıyorum. Şimdi herkes önündeki Valr baltasını eline alıp havaya kaldırsın ve andımızı tekrarlayalım.”

Her üye baltasını kapıp havaya kaldırdı. Aralarında bir tek Erdal baltasını sol eliyle kaldırmıştı. Demek ki dernek üyeleri arasında Erdal’dan başka solak yoktu. Remzi bunu aklının bir köşesine yazdı. Başkan boşta kalan eliyle tokmağı alıp da çana vurunca hepsi birden andı söylemeye başladılar.

*Ölüm yolcusuyuz biz, kimse durduramaz,
Sıkı atmışlar düğümü, kimse açamaz,
Bir küçük sırrımız var ki, kimse anlamaz.
Odin’in sarayı Valhalla’dır yolumuz!*

Sonra her üye üç defa baltalarını öpüp masalarındaki eski yerlerine yerleştirip oturdular. Fonda Heavy Metal müzik akımının köklü gruplarından Manowar’ın “The Sons of Odin” adlı albümü çalıyordu.

Başkomiser Remzi kendisine bir-iki beden küçük salon şefi kıyafeti içerisinde banket masasının ucunda olan biteni izlerken, *Tam bir pagan ayının ortasına düştük!* diye düşünüyordu. Başkan yeniden konuşmaya başladı.

“Bilen bilmeyene anlatsın ve bu tarih nesiller boyu bilsin. Bizler Vikinglerin torunlarıyız. Atalarımız Bizans ordusunda savaşçı olarak yer alıp bu topraklara yerleşttiler. Ayrıca 1095 yılında Papa İkinci Urban’ın çağrısı üzerine İskandinavya’da Vikinglerden Hristiyan’lığa geçenler haçlı ordularıyla Bizans imparatoru Birinci Alexius’un ordusuna katılıp Selçuklularla savaşarak Kudüs’e gittiler. Dönerken bazıları buralarda kaldı. İskandinavyalıların bu topraklardaki bin iki yüz yıllık varlığı Anadolu’nun birçok yerinde kazılarda bulunan Odin heykelcikleriyle ispat edilmiştir. Odin bildiğiniz gibi Vikinglerin zekâ, tedavi, ölüm ve savaş Tanrısı’dır. Biz de onun askerleriyiz.” Başkan önünde duran bardaktan bir yudum su içtikten sonra devam etti.

“Sevgili üyelerimiz, biliyorsunuz hepimiz iş gücü sahibi insanlarız. Burada toplanmamızın yegâne amacı topluma hizmet etmektir. Bu mealde merhum Yemişçi elinden geleni yapmaktayken ansızın vefat etti. Biliyorsunuz Yemişçi bir topluma hizmet projesi getirmişti. Enstest ilişkiden dolayı hamile kalmış bir genç kızın kararan dünyasını aydınlatıp onu yeniden topluma kazandırmak için bebeği aldırarak doktor bulacak ve bu iş için gerekli parayı da doktora biz ödeyecektik. Yemişçi’nin ömrü bu olayı çözmeye yetmedi. Toplantıdan önce Tenekeci’nin bana anlattığına göre bu görevi Hamal üstlenmek istiyormuş. Oylarınıza sunuyorum” der demez bir üye el kaldırarak söz istedi.

“Buyrun Arzuhalci.”

“Sayın ustaların ustası başkanım, ben aranızda en

yeni üyeyim. Hamal kimdi?" Tanju ayağa kalkıp üyeyi selamlayıp yerine oturdu. Başkan konuşmasını sürdürdü.

"Oylamaya sunuyorum. Hamal'ın toplumsal projemizi yürütme görevine atanmasına evet diyenler?" Hepsi ellerini kaldırdılar. Başkan tekrar mikrofona eğildi.

"Hamal kardeşimizi yeni görevine atanmış olması sebebiyle tebrik eder, başarı dileklerimi sunarım."

Remzi banket masasının eteğini düzeltirken düşünüyordu. Şu ana kadar derneğin Dernekler Masası'nda kaydı olmaması dışında herhangi bir falso gözüküyordu. Toplantı bir ayın gibi gerçekleşse de herhangi bir şüphe uyandıracak tespite bulunamamıştı. Üyelerin kod adlarının olması garipti garip olmasına ama suç da değildi. Acaba bu kod adları gizli bir anlam ifade ediyor muydu? Hamile kız muamması da çözülmüş sayılırdı. Gerçekten bir hamile kız vardı ve onu düştüğü bataktan çıkartmak için gayret sarf ediyorlardı. Aslında alkışlanması gereken bir çabaydı bu ama birazdan ne olduğunu anlayamadan hepsi paketleneceklerdi. Diğer taraftan muhasip üyenin sunduğu mali rapor da enteresandı. Derneğin yıllık geliri altmış bin bilmem kaçtı. Yüz bin dolar bu derneğe bağışlanmış olsa o para mali tablonun bir yerinde olurdu ama yoktu. Daha da komiği şu anda bankadaki hesaplarında beş bin yedi yüz liradan başka para bulunmamasıydı. Başkomiser Remzi umduğunu bulamamış olmanın verdiği bezginlikle ters bir hareket yapınca az kalsın banket masasındaki bardakların en kenardakileri yere düşecekti. Son anda bir reverans hareketiyle durumu zar zor kurtardı.

Toplantının geri kalan kısmı üyeler arasında sohbetle geçti. Başkan toplantıyı kapatmak için tam çana vuruşunu yapmıştı ki Başkomiser Remzi'nin, "Osman, beyefendinin suyunu tamamlayıver!" komutu kulaklıklardan

işitildi. Plan aynen uygulandı. Nazlı ile Yusuf komutu işitir işitmez içeriye daldılar. Üyeler büyük bir şaşkınlık içerisinde iki adım geriye çekildiler. Başkomiser Remzi, Dernekler Masası'na kaydı olmadığından gözaltı gerekçesini ortaya koymaktan vazgeçti ve mikrofondan kısaca baltalardan birinin suç aleti olmasından şüphelendiklerini, Taner Karcı cinayetini araştırdıklarını anlattı ve üyelerin yardımcı olmaları çağrısında bulununca üyeler biraz sakinleşti. Başkomiser Remzi, üyelerin az da olsa yatıştıklarını görünce devam etti.

"Minibüsle merkeze götürüleceksiniz, ifadeleriniz alındıktan sonra sizleri serbest bırakacağız. Tabii bizlere ne kadar yardımcı olursanız, o kadar erken dönersiniz evlerinize. Arkadaşlarımız birazdan cep telefonlarınızı toplayacak. Merkezde onları size iade edeceğiz."

Bu arada Olay Yeri İnceleme ekibi baltaları ve cep telefonlarını toplamaya başladı. Toplantı salonu boşaltılmış, geriye bir tek Nazlı kalmıştı. Masanın etrafını dolanarak halının üzerinde üyelerin attığı ya da düşürdüğü bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu. Eğildi ve yerden bir flaş bellek aldı. İçinden, *Bingo!* dedi. Kim bilir kim, hangi endişeyle polislerin eline geçmemesi için yere atmıştı bu flaş belleği. Define bulmuş gibi sevinmişti. Belleği bulduğu yerin hizasındaki sandalyede kimin oturduğunu hatırlamaya çalıştı. Evet, bulmuştu. Orada Tanju Ürkmez oturmuştu. Flaş belleği hemen cebine indirip etrafta biraz daha arandı, başka bir şey bulamayınca salondan çıktı.

Başkomiser Remzi odasında çalışma masası ile pencere arasını sinirli sinirli arşınıyor, bir yandan da konuşuyordu.

“On kişiyi enseledik, üstelik biri solak ama yine döndük başa, elde var sıfır. Olacak iş değil!” diye âdeta haykırıyordu. Nazlı ile Yusuf onu ilk defa böylesine köpürmüş hâlde gördüklerinden suskun, pısmış bir vaziyette dinliyorlardı. Remzi hiçbir şey konuşmaksızın üç defa daha aynı voltayı attıktan sonra gelip yerine oturdu. Anlaşılan biraz sakinleşmişti. Bu defa her zamanki ses tonuyla devam etti.

“Sorgulamaları siz yaptınız, anlatacaklarımın çoğunu biliyorsunuz zaten. Ben hepsini şöyle bir toparlayacağım. Adamların tek suçu Dernekler Masası’na bildirmeden dernek gibi bir şey kurmuş olmaları. Ortada ne cinayet zanlısı var ne de suç aleti. Baltaların hepsi temiz çıktı. Burası tamam mı?”

“Tamam amirim.”

“Tanju ile Erdal beş yıl önceki trafik kazası sırasında aynı nakliye şirketinde çalışıyorlarmış, nakliye şirketi de bunu doğruluyor. O kaza sonucunda Taner’le karakolda tanışmışlar, Taner onlarla arkadaş olmuş ve derneğe Taner’in önerisiyle bir buçuk yıl sonra üye olmuşlar. Yani beş yıl önceki trafik kazası planlı bir eylem değil, harbi kaza. Bunda da mutabık mıyız?”

“Evet amirim.”

“Bir başka konu, flaş bellekle ilgili. İki flaş bellek var. Biri Tanju ile Taner’in yatak görüntüleri. O kayıtlar Tanju’da, Erdal o flaş belleği biliyor ve elini güçlendirmek

için onu Tanju'dan almaya çalışıyor ama başaramıyor. Bu arada Tanju gözaltından çıkar çıkmaz eve gidip flaş belleğini imha ediyor. Nasıl olsa Taner öldü, kendisini bu flaş bellekle güven altında tutmasına da gerek kalmadı. Ve o noktadan sonra nasıl akıl ettiyse ya da nereden haber aldıysa Erdal'daki flaş belleğin peşine düşüyor. O flaş bellekte Taner, Lars ve hamile kızın görüntüleri var. Adı neydi kızın yahu?"

"Leyla."

"Hah, Leyla da var görüntülerde. Leyla vermiş flaş belleği Erdal'a ki Cavidan'dan para sızdırıp kürtaj meselesini halletsin. Erdal bu arada birkaç defa Cavidan'a ulaşıp kendisindeki video kayıtlarını satmak istiyor ama Cavidan görüşmeyi kabul etmiyor. Fakat bu sefer de Tanju bu flaş belleğe musallat oluyor. Tanju'nun beyanına göre onu imha etmek için istiyor ve Erdal'dan zorla alıyor. Toplantıda enselendiğini anlayınca halının üzerine düşürüyor. Hangi niyetle aldığını bilmiyoruz. Kendisi Taner'in hatırasına hürmeten o kayıtların başkasının eline geçmesini önleyip Cavidan ve annesinin incitilmesini önlemek için diyor ama öyle olsaydı flaş belleği aldığı anda imha ederdi, etmemiş. Bu konuda şikâyetçi olan taraf da yok. Buraya kadar tamam mı?"

"Tamam başkomiserim."

"Kara Şimşek, sen katilin Erdal olduğundan emindin ama Erdal cinayet esnasında başka bir yerde olduğunu ispatlayabiliyor. Eh, geriye ne zanlı kaldı ne de bir şey, sıfıra sıfır elde var sıfır" dedi ve ani bir kalkış yaparak, yine pencereye doğru yürümeye başladı.

"Salın adamları, gitsinler!"

Bunu duyunca Nazlı, "Amirim, bana bir fırsat daha verseniz de o gece mutfak kapısından giren adamın suratını bunlara göstersem, belki bir tanıyan çıkar" dedi. "Sonra fotoğrafı restorandakilere gösterip onlara da sorarım. Bu

arada Ramazan'ı alıp gelmemde bir sakınca kalmamıştır umarım. Ondan bir şeyler çıkacağına eminim."

Nazlı'nın sorusuna Remzi cevabı geciktirince, bu defa Yusuf, "Nazlı Komiser, sen Taner'in evini ilk gün iyice aramış mıydın?" diye sordu.

Nazlı, "Neden sordun?" diyerek soruya soruyla cevap verince Yusuf, Nazlı'ya bakarak devam etti.

"Çünkü biz bunlardan on balta topladık. Başkan arabada merkeze gelirken başkomiserime on iki balta yaptırdığını söylemiş. Şimdi on baltamız var, biri de başkanın ofisinde ve buraya getirilmek üzere. Ama dediğine göre o balta orijinal ambalajında. Yani hiç kullanılmamış. Etti mi on bir? Sorum şu: On ikinci balta nerede?"

"Bingo!" dedi Nazlı. "Haklısın, Taner de derneğin üyesi olduğuna göre bir balta da onda olmalıydı, o baltayı unuttuk. Ben Taner'in evini birinci değil de, ikinci gün aramıştım ama gözden kaçmış olabilir. Çünkü o sıralarda satır aramaktaydık, balta değil. Ama balta falan da görme-miştik. Görseydik kayda alırdık."

Başkomiser Remzi gelip yerine tekrar oturdu.

"Tamam" dedi. "Yeniden, sıfırdan başlıyoruz ama geç oldu. Siz beraberce aşağıya inip gözaltındakilere fotoğraf gösterin, sonra da salıverin gitsinler. Başkanı serbest bırakmadan önce gönderin Dernekler Masası'na da dilekçeyi versin, dosyanın diğer evraklarını zaman içinde tamamlar. Bu cinayetin faili bulununcaya kadar ikiniz birlikte çalışacaksınız. Sebebi, zamanın daralması. Nazlı'nın yeni Amca'sı gelecek haftaya kalmaz onu elimizden alabilir. O taktirde dosyaya sen devam edersin Yusuf. Sonra Suriyeliyi de alıp bana gelin ki şu Sarı Tahsin meselesini paketleyelim."

Nazlı hemen davrandı. "Amirim, faili buluncaya kadar bir yere gitmem. Yeni amirimi de ikna ederim, siz merak etmeyin. Ama tedbir tedbirdir, sizi anlıyorum, bundan sonrasına Yusuf'u da ortak ederim."

O sırada çalmaya başlayan telefona Remzi elini atarken toplantının bittiğine dair gelenekselleşmiş kelimesini söylemeyi de ihmal etmedi.

“Selametle!”

Yusuf ile Nazlı tam odadan çıkmak üzereyken telefon konuşmasını bitirmiş olan Remzi’nin odayı dolduran sesi işitildi.

“Bir şey unutmadık mı?”

Nazlı, “Neyi amirim?” dedi.

“Hep siz bana yapacak değilsiniz ya, işte şimdi de ben size bilmece sorup köşeye sıkıştırıyorum. Neyi unuttuk?”

Nazlı ile Yusuf’tan bir cevap alamayınca Remzi gülererek, “Hamile kadını” dedi. “Hamile kadını buluyorsunuz. Nasıl olsa kadının koordinatları sorgu kayıtlarında var. Onu çalıştığı tişört atölyesinde sakın sorgulamayın. Zaten hayatın sillesini yemiş, bir de biz vurmayaalım garibe. İşten çıkıp da yalnız başına kaldığında yanına yaklaşıp bir kafeye oturun, olsun, bitsin. Haydi şimdi selametle!”

Nazlı ile Yusuf nezarethanedekilerin hepsine fotoğrafı gösterdiler. Hepsi de bu kişinin bir süre önce derneklerini ziyaret etmiş olan Norveç fahri konsolosunun yanındaki Norveçli adam olduğu söylediler. Cinayet saatinden az önce mutfağın arka kapısından restorana giren iki kişiden birinin kimliği nihayet tespit edilebilmişti. Şimdiye kadar Norveçli’den hiç şüphelenilmemişti. Norveçli’nin teşhis edilmiş olması şüpheleri bu Viking bozuntusu dernekten uzaklaştırıyordu. Bunun üzerine başkan hariç hepsini evlerine gönderdiler. Başkanı da iki polis eşliğinde Dernekler Masası’na yolladılar. Sonra Suriyeliyi de alıp Başkomiser Remzi’nin odasına geldiler. Sarı Tahsin’in evine yapacakları baskının saat 04:15’te olması planlandı. Suriyelinin yaptığı planın son rötuşları da bitince üç komiser onları baskın yerine götürecek minibüste buluşmak üzere odadan ayrıldılar.

Nazlı saatine baktı, 04:07'yi gösteriyordu. Daha sekiz dakika vardı. Kollarını iki yana açıp dairesel hareketler yaparak gevşetti. Yolun kenarında park hâlinde olan bir iş makinesinin kabininin tepesinde konuşlanmıştı. Gündüz yoldaki asfaltlama çalışması yapan iş makinelerini yolun kenarına birbiri ardına park etmişlerdi. Nazlı bunların sonuncusunun üzerindeydi. Sarı Tahsin'in evini çevreleyen bahçenin yola bakan sınırının en ucundaki ahşap barakanın çıkışı, en güzel buradan kontrol altında tutulabilmekteydi. Aynı yerden evin kapısı ve batıya bakan cephesi de kontrol altına alınabiliyordu. Nazlı'nın hesabına göre Sarı Tahsin gece yarısı çıt sesi bile işitse evden barakaya giden gizli geçide girecek ve barakada hazır bekleyen motosikletine atlayıp kaçacak ancak kulübeden çıktığı anda Nazlı tarafından enselenecekti. Buraya kadar Nazlı'nın planı güzeldi. Güzeldi ama planın ufacık bir eksiği vardı ve bu eksiğe bir formül bulması iki uykusuz gecesine mâl olmuştu.

Sarı Tahsin'in baskından az önce bir gürültü ikazıyla uykusundan uyanıp polisler eve baskın yapmadan gizli dehlize girmesi gerekiyordu. Yani Sarı Tahsin'i bir şey uyandırmalıydı. Bu nasıl olacaktı? Sonunda Nazlı formülü bulmuş ve yanına bir de plastik mermi almıştı. Tüfeğin şarjörüne önce çelik kaplamalı mermileri yerleştirmiş en sonuna da bu plastik mermiyi koymuştu. Yoldan ilk polis adımını tarlaya attığı anda o mermiyi Sarı Tahsin'in yatak odasının açık olan ahşap panjurunun sağ kanadına gönderecekti. Suriyelinin ve peşindekilerin evin kapı-

sına gelmeleri için yirmi yedi adım atmaları gerekecek, koşar adım gitseler bile Sarı Tahsin çoktan gizli dehlize girmiş olacaktı. Polisler doğruca yukarı kata çıkacak ve Tahsin'in yatağını boş bulacaklardı. Tahsin'in atacağı adımları da hesap etmişti Nazlı. Yatak odasından merdiven başına dört adım. Merdiveni ikişer inse, dört adım da o, etti sekiz, üç adım da dehlizin kapısına, etti on bir. Hele merdivenlerde aceleden tökezleyip düşerse daha da iyi, iki adım daha eksilir. Plan kusursuz işlerse Suriyeli ile Yusuf binadan elleri boş çıktıklarında Nazlı yerde iki seksen bir doksan uzanmış avının üzerine bir ayağını koymuş, elde tüfek, avcı pozu veriyor olacaktı. Hem de bir taşla iki kuş vurmuş olarak. Ancak ikinci vurduğu kuşu kendisinden başka kimse bilmeyecekti. Maalesef Sarı Tahsin bile. Oysa Nazlı ne kadar isterdi yüz yüze konuşup hesaplaştıktan sonra onu eşek cennetine yollamayı. *Neyse!* dedi içinden. *Bu da böyle olsun!*

Saatine baktı, dört dakika kalmıştı. Kulak telsizinde Suriyelinin komutu işitildi.

"Son kontrolleri yapın!"

Nazlı pozisyonunu aldı. İş makinesinin kabininin üzerine tam siper yatmış, sağ dirseğini destek yaparak tüfeği kavramıştı. İşin iyi tarafı panjur ile barakanın kapısının yaklaşık aynı mesafede olmasıydı. İlk mermiyi gönderdikten sonra ikincisi için ayarlarla oynayıp zaman kaybetmesine gerek kalmayacaktı. Mesafe yaklaşık yüz elli metreydi. Evin üst katındaki panjuru gayet net olarak görüyordu ama barakanın kapısı çok karanlıktı. Onun için dürbünü gece konumuna aldı. Şimdi ayrıntılar daha belirgin hâle gelmişti. Dürbünün netlik ayarını son kez kontrol etti ve parmağını tetik köprüsü üzerine koydu. Hazırdı. Telsizden son komut geldi.

"Giriyoruz, üç, iki, bir, sıfır!"

Nazlı hemen parmağını tetiğe götürdü, nefes kesip atışı yaptı. Panjur kanadına isabet eden plastik mermi kanadı sallamış, seken mermi cama da tıklayıp bahçeye düşmüştü. İşin yarısı tamamdı. Bunu düşünürken Nazlı'yı bir heyecan dalgası sarıvermişti. Nazlı heyecanını yenmeye çalıştı. Üç defa, "Sakin ol!" dedi kendine. Planı işlerse birazdan avı ortaya çıkacaktı. Planı işlemezse de Sarı Tahsin, Yusuf ve Suriyelinin arasında binanın kapısından çıkacaktı. Tahsin için kaçış yoktu. "Olsun!" dedi yine kendi kendine. "Ben onu er ya da geç bulur, intikamımı alırım."

İntikamı düşündüğü anda aklına Sarı Tahsin'in onu eve götürüp kirlettiği ilk akşam geldi. İçine bir ürperme geldi ve kusacakmış gibi oldu. Sırası mıydı şimdi bunun? Aklından bu tür düşünceleri kovmaya çalıştı. *Hay Allah!* dedi içinden. *Tam da zamanını buldu bu düşünceler, ya elim titrerse?* Silahı bıraktı ve kollarını açarak dairesel üç hareket yapıp tekrar silahı kaptı. İşe yaramıştı. Nefes verdi, biraz aldı ve tuttu, hazırды. Zamanı gelmişti. Gözünü dürbüne yaslayıp parmağını tetiğin üzerine yerleştirdi. An meselesiydi. Evet, barakanın kapısında bir hareketlenme oldu. Yavaşça tetiğin boşluğunu aldı ve motosikletin fırlamasıyla Nazlı'nın tetiği çekmesi aynı anda oldu. Nazlı gözünü dürbünden ayırmıyordu. Sarı Tahsin yerde yatıyor ve onun biraz ilerisinde motosiklet yan yatmış, tekerlekleri boşa dönüyordu. Nazlı silahını kapıp yola indi. Hem koşuyor hem de nefes nefese telsizden hedefin tarlanın ucundaki barakanın önünde vurulduğu haberini veriyordu.

Yolu geçip Tahsin'in yattığı noktaya doğru koştu. Diğer polisler gelmeden Tahsin'in yüzüne okkalı bir tükürük sallamak istiyordu. Ayrıca işini tam bitirememişse son bir kurşun daha sıkması gerekebilirdi. Boynundan

nabız aldı. Tahsin ölmüştü. “Tamam” dedi, “ikinci intikamımı da aldım. Suratına tükürüğü yolladıktan sonra kafanın sol tarafını kontrol etti. Evet, kurşun soldan girmiş, kafanın sağ tarafından çıkıp gitmişti. İçinden, *Kaskını takmış olabilir diye çelik kaplı çekirdek kullanmıştım, Tahsin’in kalın kafasını matkapla oymuş gibi delip geçmiş,* dedi. Tam o sırada Yusuf ile Suriyeli aynı anda geldiler. Onlar Tahsin’in kafasını incelerken Nazlı motosiklete doğru yürüdü. Dönmekte olan tekerleği elini koyarak durdurdu ve sağa sola bakındı, sonunda kaskı çalıkların arasında buldu. Tahsin’in yolda giymek için kaskını elinde taşıdığını ve vurulunca da kaskın elinden fırlayarak oraya düştüğüne kanaat getirdi. Kaskın başından kalktığına Zeliha’yı karşısında gördü. Kadın polisin yanında şaşkın bir vaziyette, bir cesedin bulunduğu tarafa, bir motosiklete bakıyor, sonra dönüp Nazlı’ya bakıyor ve ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Tam bu sırada Suriyeli gelip Nazlı’nın elini sıktı.

“Tebrik ederim komiserim, iyi atıştı” dedi.

Nazlı, “Görev yapılmıştır Fazıl Komiserim” deyince Zeliha’nın şaşkınlığı daha da arttı. Sanki nutku tutulmuştu.

Nazlı iki adım atarak Zeliha’ya yaklaştı.

“Kocana söylemedin mi kaskını takmadan motora binmesinin riskli olduğunu?” dedi. Zeliha’dan makul sürede cevap alamayınca yola doğru bir adım attı. Zeliha’nın arkadan gelen cılız sesini işitti.

“Demez olur muyum Berna gızım, dediydim tabii, hem de kaç defa!”

Nazlı ertesi sabah büroya geldiğinde Komiser Fazıl Heme'yi görevle İstanbul dışına çıkmış olan Nevzat'ın masasında, bilgisayarda hummalı bir hâlde çalışırken buldu.

"Hayrola komiserim, gece burada mı yattınız?"

"Polis Evi'nde uyku tutmayınca erkenden geldim, raporu yazmaya çalışıyorum. Bitireyim yine Polis Evi'ne dönüp bir-iki saat uyuyup Ankara'ya yola çıkmayı planlıyorum.

"Komiserim dünkü atış için sizden özür dilerim."

"Niye o?"

"Baldırına, koluna, omzuna, yani ölümcül olmayacak bir atış da yapabilirdim ama çok ani ve hızlı çıkış yapınca ben de kaçırmamak için işi garantiye alayım dedim."

"Dert etme Nazlı Komiserim. Belki sana saçma gelecek ama böylesi daha iyi oldu." Bu defa hayret etme sırası Nazlı'ya gelmişti.

"Nasıl daha iyi oldu?"

"Şimdi, Tahsin yaralı olarak sağ ele geçseydi iyi mi olurdu diye sormak lazım. Olmazdı, konuşurdu. Kim bilir daha neler anlatıp olayı daha da karmaşık hâle sokabilirdi. Ne siz faili meçhul cinayet dosyasını kapatabilirdiniz ne de ben bu raporu bu hâliyle yazabilirdim." Suriyeli, Nazlı'ya yaklaşması için el etti. Nazlı yaklaşıp eğildi.

Suriyeli kulağına fısıldadı. "Söyleyeceğim tamamen aramızda kalacak, söz mü?"

"O da ne demek, tabii ki söz!"

"Nazlı Dayı, hem üniversitedeki atışların hem de son

atışın kusursuzdu. Ben Amca'yım, doğrudan Baba'ya rapor veririm."

Nazlı önce şaşkınlıktan ne yapacağını, nasıl konuşması gerektiğini bilemedi. Zaman kazanmak için doğrulup iki adım atıp geri döndü.

"Dayı olduğumu bildiğinize göre her şeyi biliyorsunuz demek?"

"Baştan bilmiyordum ama sonra araştırmaları sürdürüp bulgularım ibreyi sana doğru çevirdiğinde Baba uyardı. Meğer buraya geride birtakım tortular kalmışsa onları hâlledeyim diye gönderilmişim. Senin ikinci ceset kor-diplomatik olduğu için beni göndermiş olmalılar. Sonradan birileri dosyayı eşelerse kayda değer bir şey bulamazsın diye. Nitekim ben bu raporu yazınca dosya kapanmış olacak ve bu cinayetler PANSAN mühendisleri cinayetlerinin İstanbul uzantısı olarak aynı örgüte mâl edilecek. Rus uçağını aynı örgütün subayları düşürmedi mi? Ankara'da Rus diplomatı aynı örgütün polisi öldürmedi mi? Bu iki cinayeti de aynı örgütün imamı işlemiş olacak, o kadar. Dosya kapandı gitti."

"Başkomiser Remzi biliyor mu?"

"Hayır."

"Bilmesi gerekmez mi?"

"Bilmesi gerekseydi çoktan söylemiş olurdum."

"Peki, ona söylemediğini bana niye söylüyorsun Amca?"

"Çünkü Baba öyle istiyor. Onun bilmemesini ama senin bilmeni. Çünkü anladığım kadarıyla sana daha külfetli ve teşkilatımız için hayati önemde bir görev verilmiş ve onun için bu dosyanın sıkı sıkıya kapalı olması gerekiyor ki ileride sen bu dosyadan dolayı en ufak bir risk taşımayasın. Bu, teşkilatın sana verdiği önemi gösterir."

Nazlı bazı şeyleri kafasında bir yerlere oturtamamış gibi başını sallaya sallaya bir adım geriye gidip geldi ve tekrar eğildi.

“İbre nasıl bana döndü?”

“Kuruyemişçinin kamerasındaki görüntüleri almayı unutmuş seninkiler. Şapkayı çıkartıp kaskı takarken çok kısa bir süre yüzün görünüyor. O da bir fotoğraf oluşturmaya yetti. Fal baktığım gece ben sizden önce ayrıldım ya. Dışarıda elimdeki fotoğrafla motosikleti karşılaştırdım. Plaka hariç tıpa tıp uydu. Plakanın da aynı olmasını beklemiyordum zaten. Ön çamurluğun sol tarafı göçük, aynen fotoğraftaki gibi. Tabii o fotoğrafları yaktım, kül oldular. Bir tek fıstık yeşili kalın kitabı bulamadım. Üzerinde Statik ya da *Statistics* yazılı olanı.”

“Kitabın adı niye iki seçenekli?”

“Çünkü kitabı göğsüne bastırırken kolun kitabın adının yarısını kapatmış, Stati açıkta kalmış. Görgü tanıkları bana tam adını veremeyince ben de ihtimalleri değerlendirdim. Eh, o zaman ya *Statistics* olur ya da Statik. Hangi fakültelerde araştırma yapacağımı kitabın adı tayin edecekti ama olmadı.”

“O kitap elli yıl önce basılmış bir İngilizce istatistik kitabıydı. Sahaflardan almıştım. Yok ettim. Zerresi bile bulunamaz. O da kül oldu.”

“İyi, o zaman bana biraz müsaade. Şu raporu bir an önce bitirip Ankara’ya dönmeliyim” dedikten sonra cebinden çıkarttığı kartı Nazlı’ya uzattı.

Nazlı karta bir göz gezdirdikten sonra, “Başkomiserim”dedi.

“Evet, Başkomiser Fazıl Hemme. Ankara’da herhangi bir problemin olursa arayabilirsin.” Tekrar bilgisayarın başına geçti Suriyeli.

Nazlı bunca yıldır ilk defa bilgisayarın klavyesini on parmak kullanabilen bir polis görmüş olmanın hayreti içerisinde odadan çıkıp Yusuf’u aramaya koyuldu.

Nazlı koridorda Yusuf'un odasına doğru yol alırken keyiften sanki iki kanadı varmış da uçuyormuş gibiydi. *Oh be!* dedi içinden. *Boş yere korkmuşum onca zaman. Teşkilat, işi tereyağdan kıl çeker gibi halletti.* Sonra düşünmeye devam etti. Ne berbat bir şeydi bu gizlilik. Şu anda sevincini ne kadar paylaşmak isterdi. Ama paylaşamazdı. *Neyse,* dedi. *Kurtuldum ya! Omzumdan ağır bir yük kalktı. Şimdi şu restoran cinayetine odaklanmalıyım.*

Odaya girdiğinde Yusuf'u, iki üniformalının getirdiği ifade tutanaklarını imzalarken buldu. Yusuf, "Otur, Nazlı Komiserim" dedi. "Seninle epey işimiz var. Arkadaşların işini hâlledeyim, sonra şu cinayet dosyasını ele alalım."

Üniformalılar gidince Yusuf da yuvarlak toplantı masasında yerini aldı.

"Nazlı Komiserim, sabahın bu saatinde yüzünde gülcükler açmış. Hayrola?"

"Suriyelinin yanından geliyorum da. Raporunu yazıyordu. Dediğine göre dosya kapanmış. Yani raporunu öyle yazacakmış. Bunu duyunca epey rahatladım. Biliyorsun bu konuda çok endişeliydim. Yusuf, Nazlı'nın kulağına yaklaşarak fısıldadı.

"Suriyeli diye baştan önyargılı bakmıştım adama ama sıkı herif çıktı. Hem yetenekli hem de adam gibi adam. Ama sen de az değilsin ha! Adamı nereden nereye getirdin! Neyse, aramızda kalacak tabii, suçsuz birini sırf dosya kapansın diye eşek cennetine gönderdin. Senden korkulur valla!"

“Yusuf öyle olmadı. Aramızda kalsın, bir taşla iki kuş vurdum.”

“Nasıl yani?”

“O Sarı Tahsin denen adam var ya.”

“Vardı ya!”

“Evet, vardı ya! Taa baştan sana çıtlatmıştım, bana çok zararı dokunmuştu. Diyarbakır’da müdürümüzdü. Anlayacağın bir çoğumuza müdür gibi davranmadı. Görevinin gücünü kullanarak ben dahil bazı kızları istismar etti. Kimileri onun yüzünden kötü yola düştü. Ben aradan sağ çıkanlardanım. Acı tazeyken kenarları keskin bir bıçak gibi etrafındaki sinirleri, yani gerçeğe bağlantını kesiyor olmalı ki, pek bir şey hissetmiyorsun. Ama zamanla o acı kalıcı hâle geldiğinde, gerçekçi düşünebiliyorsun ve bedel ödetmek istiyorsun. İşte o anda içinde bir yerlerde intikam ateşi yanıyor ve yemin ediyorsun intikam alma-ya. Bu da ikinci intikamım oldu. Bir süredir evini gözlüyor, keşif yapıyor, eşiyle münasebeti ilerletiyordum ki bir punduna getirip herifi haklayayım. Nihayet fırsat önüme düştü. Teşkilat kötü kişi diyor, önümüze koyuyor, biz de vuruyoruz. Ne olur arada bizim kötü dediklerimizi de biz hallediversek?”

“Senin bu intikam hırsını ne yapacağız, bilemiyorum. Babanın katili Bedir Dağlı’yı geberdin, yetmedi mi? Şimdi de Sarı Tahsin. Başkası var mı sırada? Mesela ben? Yarın kafanı bozarsam benden de intikam alacak mısın? Bitir artık şu hesaplaşmaları. Bırak herkes gitsin yoluna. Sana mı kaldı cezasını vermek?”

“Yahu seninle ne alıp veremediğim var ki, hesaplaşma olsun? İntikam gerektiren fiiller çok haksız ve acımasızca işlenmiş fiiller. Onlar cezasız kalmamalı.”

“Neyse ikinci intikamını almış olmak seni rahatlatmış besbelli. Senin rahatlanan ve mutlu olman beni de mut-

lu eder. Sırada başka intikam yoksa şu restoran cinayeti dosyasına başlasak?"

Yusuf masanın üzerindeki dosyalardan birini çekip Nazlı'nın önüne doğru sürdü. Nazlı, Yusuf'un masasına gidip oradan kareli bloknot ve kalem alıp geldi.

"Yusuf, bugün itibarıyla elimizde ne varsa onlarla başlıyoruz, yani sıfırdan. Yalnız bu sefer ben susayım, sen konuş. Ben bu dosyada baştan yanlışlar yaptım da bu iş ondan bu kadar uzadı. Tanju dedim, tutmadı. Erdal dedim, o da tutmadı. Boş yere zaman kaybı oldu. Aynı yanlışları yapmak istemiyorum. Onun için bu sefer sen önden git. Aklına gelenleri söyle, ben not alayım."

"Peki, yaz o zaman. Ramazan, Cavidan ve Güvenlik görevlisi... adı neydi?"

"Yasin."

"Evet yaz, bir de Yasin sende. Madem Yasin sende, yeğeni Ramazan da sende. Hamile kadın, konsolos ve Norveçli de bende. Unuttuğumuz kimse kaldı mı?"

"Bir de solak biri lazım."

"Yaz, solak de."

"Solağı da yazınca başka kimse kalmadı ama on ikinci balta kaldı. Yani Taner'in baltası."

"Hah, onu da yaz ama o ortada, artık kim bulursa gerisini beraber devam ettiririz."

"Anlaştık. Ben Cavidan'dan başlıyorum."

"Ben de konsolostan başlayayım bari."

"Tamam, haydi işe koyulalım. Akşam Büro'da buluşuruz."

Nazlı önce Cavidan'la görüşecek, ondan Erdal, Yasin ve Ramazan hakkında bilgi toplayacaktı. Gelecek bilgilere göre Yasin ve Ramazan hakkında karar verecekti. Cavidan'la randevulaştı ama bu sefer evde değil, Akmerkez'in girişindeki bir kafede buluşacaklardı. Nazlı öyle istemişti. Cavidan'ın evine gitseydi Yasin'e hazırlıksız rastlayabilirdi. Kafeye geldiğinde Cavidan'ı sıcak çikolatasını yudumlarken buldu. Nazlı da bir sade kahve söyleyip hâl hatır sorduktan sonra konuya girdi.

"Cavidan Hanım, Tanju dediniz boş çıktı, örgüt dediniz, o da boş çıktı. Son görüşmemizde de pek yardımcı olmadınız. Şimdi size son defa sormak için geldim. Kardeşinizi kim öldürdü?"

"Valla cinayeti siz araştırıyorsunuz. Devletin bütün imkânları da elinizde. Ben yalnızca şüphelendiklerimi söyledim. Boş çıkmışsa çıkmış. Nihayetinde ben sade bir vatandaşım. Polisiye roman okuma merakım da yoktur. Ne bileyim?"

"İşin içinden çıkamayınca hemen sade vatandaş oldunuz bakıyorum. Tanju'yu suçlarken ve kardeşinizin Viking bozuntularıyla ilişkisini sorgularken pek bilmiş bir tavrınız vardı. Şimdi ne değişti de kardeşinizin katilini bulmak için çaba sarf eden komiserin yardım çağrısına cevap vermiyorsunuz? Yoksa Erdal mı?"

"Erdal da kim?"

"Yapmayın Cavidan Hanım, Erdal kaç defa siteye gelmiş, kapıdakiler tarafından geri çevirilmiş. Hatta bir kere sinde neredeyse karakolluk oluyormuş."

“Haa, o mu? Ne bileyim ben onun adının Erdal olduğunu? Bu adı batasıca bir gün sitenin önünde taksiden iner inmez yolumu kesip elinde kardeşimin uygunsuz görüntüleri bulunan bir video kaydı olduğunu ve satmak istediğini söyledi. O kayıtlara verecek param olmadığını söyleyip yürüdüm gittim. Benim arkamdan gelmek istemiş ama kapıda engellemişler. Tabii sonra da kapıya bu adamı siteye sokmamaları talimatını verdim. Bir daha gelip gelmediğini merak edip kapıya sormadım bile.”

“Sizce o kayıtlarda kardeşiniz kiminle beraber olabiliirdi?”

“Tabii ki o boynu altında kalası Tanju’yla olmalı.”

“Kardeşinizin Tanju’dan başkasıyla ilişkisi oldu mu?”

“Taner’in bir ara morali yükselmişti, sorduğumda yeni birine âşık olduğunu söylemişti. Galiba yabancı biriymiş.”

“Ama kim olduğunu siz biliyorsunuz değil mi?”

“Bildiğimi siz nereden biliyorsunuz?”

“O video görüntülerini izledim. Bana doğruyu söyleyin Cavidan Hanım, zaten yeterince zaman kaybettik, daha fazla kaybetmeyelim. Kim bu yeni sevgili?”

“Bizim güvenlikçi Yasin’in karısı Emine, hem benim evi hem de haftada bir gün Taner’in evini temizlerdi. O söyledi.”

Nazlı içinden, *Bingo!* dedi. Oltayı atmış, balık yeme gelmişti. Şimdi asılmak lazımdı usul usul.

“Ne anlattı Emine size?”

“Valla Taner’in eve bir yabancı yerleşmiş, adı Lars’mış.”

“Soyadı yok mu bu adamın?”

“Vardır ama ben bilmiyorum.”

Nazlı elindeki ufak bloknota notunu aldıktan sonra, “Nerede bulabilirim bu adamı?” dedi.

“Emine bana Lars’ın üç-dört ay önce evi terk ettiğini söylemişti. Bir daha evde onu hiç görmemiş.”

“Emine cinayet gününden sonra evde hiç temizlik yaptı mı?”

“Hayır. Yapacaktı ama ben engelledim. Ev olduğu gibi duruyor. Emine’deki anahtarı da geri aldım. O evi eşyasıyla birlikte satışa çıkartacağım. Satılacak bir evi neden temizleyim ki? Alan temizletsin.”

“İki günlüğüne o anahtarı bana verebilir misiniz?”

“Tabii” dedi Cavidan ve çantasından anahtarı çıkartıp Nazlı’ya verdi. “Şu plastik yuvarlak, dış kapı için, anahtar da daire kapısı için.”

Nazlı anahtarı cebine koyduktan sonra, “Cavidan Hanım, bana bundan önceki görüşmelerimizde Lars denen adamdan neden hiç bahsetmediniz?” dedi.

“Taner’in gelip geçici bir ilişkisini önemli bulmadığımdan söylememiş olabilirim. Ya da daha da derine inersek, bilinçaltımda hâlâ Taner’in hemcinsleriyle ilişkilerini hepten yanlış bulduğum kaydı kuvvetli bir şekilde yer etmişse, Taner’in partnerlerini görmezden gelmek, hatta onlardan nefret etmek içimden geliyor olabilir. Buna karşı da benim yapabileceğim bir şey yok.”

“Şu ana kadar kimi zanlı gördüysek boş çıktı. Şimdi elimizde tek zanlı var, o da Lars. Aklınıza başka bir şey geliyor mu Lars konusunda? “

“Ne diyeyim ki? Şimdiye kadar kimden şüphelendiysem madem ki boş çıkmış, benim bu konuda sezgilerime pek güvenim kalmadı. Siz kimden şüpheleniyorsanız, katil odur.”

Nazlı garsona doğru el sallayıp hesap işareti yaptı. Cavidan engelledi.

“Hesap benden! Komiserim, size pek yardımcı olamadığım gibi baştan beri de yanlışla sürükledim anlaşılan.

Kardeşimin katilini bulacağınıza bu görüşme sonucunda artık emin oldum. Çabalarınız için teşekkür ederim. Eğer aklıma bir şey takılırsa size telefon açarım.”

Nazlı, Cavidan’ı sonunda yola getirmiş olmanın memnuniyeti içerisinde uzatılan eli bu defa daha kuvvetli sık-tı ve kafeden ayrıldı.

Site yürüyüş mesafesindeydi. Yolda Yusuf’a telefon açtı. Taner’in evinin anahtarının kendisinde olduğunu, bir saat sonra orada buluşup daireyi birlikte kolaçan etmek isteğini söyledi. Ayrıca Norveçli’nin adının Lars olduğu bilgisini aktardı.

Yusuf fahri konsolosla görüşmek için bekliyordu. “Zamanlaman harika ama ben oraya ancak iki saat sonra gelebilirim. Adresi mesaj atmayı unutma” dedi.

“Unutmam, tamam, iki saat sonra olsun o zaman.”

Yusuf yirmi dakika kadar bekledikten sonra konsolosun ofisinin kapısı açıldı ve üç iyi giyimli, eli çantalı adam kapıdan çıktıktan sonra sekreter Yusuf'u içeriye buyur etti. Fahri konsolos altmışlı yaşlarda, tepesi iyice açılmış biriydi. Yusuf'u içten bir gülümsemeyle karşılayıp elini sıktı ve oturması için koltuğu gösterdi.

"Hoş geldiniz komiserim. Sizin önünüzden odadan çıkan avukatlar ordusu bana bir konuda imkânsızlıktan bahsetti. Ben de onlara Norveçlilerin böyle çözemeyecekleri kadar büyük bir sorunla karşılaştıklarında Türklerin bir atasözleri olduğunu, bunu bilip bilmediklerini sordum, bilmiyorlarmış. Bana ne olduğunu sordular. Ben de, "Atatürk gibi düşün!" derler dedim. Sıcağı sıcağına size de aktarayım istedim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Sayın konsolos, bir cinayet vakasını araştırıyoruz ve buraya kadar elde ettiğimiz bulgular sizin de tanıdığınız bir kişiye kadar getirdi bizi. Onun için yardımınızı istemeye geldim."

"Kimmiş bu kişi?"

"Soyadını bilmiyorum ama adı Lars. Birlikte altı ay kadar önce Valhalla sevenler derneğinin yemeğine gitmişsiniz."

"Haa, evet, gittik. Lars'ı tanırım. Soyadı Crone." Yusuf not aldı ve konsolos anlatmaya devam etti. "Onun hakkında ne anlatabilirim ki? Kendi hâlinde biridir. Türkiye'ye kerevit, salyangoz ve balık almaya gelir. Bunları İskandinav ülkelerine satar."

“Etiler Toya Restoran’ın sahibi Taner’in katledildiğini duymuş olmalısınız. Lars Crone ile onun bir süre birlikte yaşadıklarını biliyoruz. İlişkileri nasıldı?”

“Evet, biliyorum. Lars’ın Taner’le kısa süreli bir ilişkisi oldu. Bu ilişki bittikten sonra Norveç’e dönmeden önce benim eve yemeğe davet etmiştim onu. Yemekten sonra balkonda purolarımızı tüttürürken enteresan bir şey söylemişti. O zaman pek üzerinde durmamıştım ama şimdi, Taner’in bir cinayete kurban gitmesinden sonra taşlar daha da yerine oturuyor.”

“Ne demişti?”

“Taner’den yüz bin dolar tahsil ettiğini ve yüz bin dolar daha alacağını.”

“Şu sizin ev daveti tam olarak ne kadar önce oldu?” Konsolos parmağıyla birtakım hesaplar yaptıktan sonra, “Bu cumartesi dört ay olacak” dedi.

“Madem Taner’den yüz bin dolar daha alacağı olduğunu söylemiş, bu arada buraya gelip Taner’den parayı istemiş, Taner de vermeyince öldürmüş olamaz mı?”

“Siz olsanız yumurtlayan tavuğu kesmek ister miydiniz? Ben kesmezdim. Lars da kesmezdi. Bunu nasıl bildiğimi ve niye bu kadar emin konuştuğumu düşünüyor olmalısınız. Valhalla toplantısında Taner’i görüp merci meği fırına verinceye kadar Lars benim sevgilimdi. Beni terk edip Taner’e gitti. Gitti de ne oldu? Üç ay sürdü cim ayları, sonra bozuşarak ayrıldılar.”

“Bozuşarak mı ayrıldılar? Nasıl yani, kavga mı ettiler?”

“Kavga edip etmediklerini bilemem ama Lars onu bırakıp bana geri döndüğünde Taner’le hesaplaşacağını söylemiştir hep. Ama ben bunun cinayete kadar varabileceğini düşünmemiştim.”

“Sizce Lars katil olabilir mi?”

“Zannetmem, Lars tavuk bile kesemez. Ama o herkesin bir fiyatı olduğuna inanır. Lars her işini parayla görmeye, gördürmeye alışmıştır. Onun için bir teşvik unsurudur para. Eşeklere havuç tutarsın, insanlara da para verirsın. Kimine az paraya işini hallettirirsin, kimine de çok paraya. Bu işi görmesi için birini azmettirmiş olabilir. Çok müsriftir. Para ona göre ağaçta yetişen bir meyvedir, ihtiyacı olduğunda sarkan dallara uzanması kafidir. Onları toplayıp cebine indirir. Benimle beraber olduğunda beni sömürdü ama bende imkân var, dayanabildim. Tanager’in imkânları Lars’ı ancak üç ay taşımaya yetti. Sonrası malum.”

Yusuf teşekkür ederek kalktı, tam odadan çıkacakken geri dönerek, “Lars’ın sizin evde hiç eşyası var mı?” dedi.

“Evet, bir bavulu var evde.”

“O bavulu görebilir miyim?”

“Tabii, ne zaman isterseniz.”

“Akşam kaç gibi evde olursunuz?”

“Saat altı sularında. Ama bir saat sonra çıkıp Sait Halim Paşa Yalısı’ndaki bir davete yetişmem lazım.”

“O saatte sizde olurum. On beş dakikalık işimiz var bavulla. Sizi geç bırakmayız.”

“Adresi yazayım.”

“Zahmet etmeyin, bende var.”

Nazlı, Taner'in evine geldiğinde Yusuf daha meydanda yoktu. Anahtar Nazlı'da olmasına rağmen Yusuf'u apartmanın kapısının önünde bekledi. Apartman dördüncü Levent'te, Koza Sitesi'ndeydi. Taner'in dairesi girişin sağındakiydi. Az sonra Yusuf da gelince içeriye girdiler. Bekâr evine göre hem güzel dekore edilmiş hem de tertipliydi. Yusuf önden gidip çabucak genel tespiti yaptı. Nazlı'nın yanına döndüğünde, "Kıskandım" dedi. "Bir benim Hasköy'deki eve bak, bir de buraya."

Nazlı, "Kıskanma, o ölü, sen yaşıyorsun!" dedi. "Yusuf, ben geri durayım, sen ara. Ben daha önce aradığım için bakar kör olabilirim."

"Olur. Sana bir haberim var. Norveçli adamımızın soyadı Crone'muş. Yani adamımızın tam adı Lars Crone, fahri konsolosun eski sevgilisi."

"Fahri konsolos kadın mı?"

"Hayır değil, nonoş."

"Haa, şimdi anladım."

"Dahası var. Konsolosun evinde Lars'ın bavulu var. Oraya emanet bırakmış. Akşam saat altı sularında gidip bakacağım. İstersen birlikte gideriz. İncelemeci bir ekip de ayarladım ki parmak izi falan alsınlar."

"Olur, gelirim. Haydi sen şu profesyonel aramanı yap, bitir de gidelim. Bakalım bir şeyler bulabilecek misin?"

Yusuf yatağı kaldırıp somya ile arasını, yatağın etrafını dört dönerek kontrol etti. Çekmeceleri açıp baktı. Halının altını, tabloların altını, vazo içlerini ve abajur üstlerini el-

den geçirdi. Bir şey bulamadı. Bu arada kapının pervazına yaslanmış duran Nazlı'ya anlatmaya devam ediyordu.

“Yüz bin doları Taner, Tanju'ya değil Lars'a vermiş. Sonra Lars ondan bir yüz bin dolar daha istemiş. Lars çok masraflı bir fahişeymiş anlayacağın. Konsolos diyor ki Lars tavuk bile kesemezmiş ama her işini parayla yaptırmaya alışık olduğundan bu işi de para karşılığı yaptırmış olabilirmiş. İşe bak, eğer öyleyse Taner kendi parasıyla öldürülmüş oluyor. Ne feci. Yani mutfak kapısından giren iki kişiden biri Lars, bu durumda öteki de katil zanlımız oluyor.”

“İyi bilgi toplamışsın. Lars Crone adını Nevin'e veriyim de ülkeye giriş çıkışlarının dökümünü alsınlar mı?”

“Evet.”

Nazlı telefonu tuşladı. Nevin, “Alo” deyince talebini aktarıp kapattı, sonra kendi başından geçenleri anlatmaya başladı.

“Bende pek yeni bir şey yok. Cavidan kapalı kutu ama bugün kapağını biraz aralayabildim galiba. Taner'in Lars'la ilişkisini zar zor ağzından alabildim.”

Bu sırada Yusuf yataktan geriye, en son noktaya kadar gidip yukarıya bakıyordu. Nazlı da yanına geldi ve parmaklarının ucunda yükselerek, “Poşete benziyor” dedi. Yusuf ayakkabılarını çıkartıp yatağın üzerine basarak gardırobun üzerine doğru uzandı ve poşeti aşağıya aldı. Ikea poşetiydi. İçine baktıklarında diğer baltalardan aşına oldukları tülbent bezinden yapılmış kılıfı buldular. Yusuf arama faaliyetini diğer odalarda sürdürdü ama ne balta ne de kayda değer bir şey bulamadılar.

Ikea poşeti Yusuf'un elinde, daireden çıktılar. Yusuf merkeze uğrayıp poşeti analizcilere bırakacağını söyledi. Nazlı da Yasin'le karısı hakkında görüşmek üzere Maya Rezidans sitesine doğru yola çıktı.

49

Nazlı sitenin girişine geldiğinde Yasin'i etrafta göremeyince resepsiyondaki görevliye telsizle anons yapıp Yasin'i çağırmasını söyledi. Biraz sonra Yasin, Nazlı'nın karşısındaydı.

"Epeydir senden haber gelmedi, ben de uğrayayım dedim."

"Valla hiçbir gelişme olmadı komiserim."

"Senin hanım Taner'in evine temizliğe gidiyormuş. Bana bundan hiç bahsetmedin. Akşam senin eve gelip ona birkaç soru sorsam?"

"Doğrudur komiserim, haftada bir gün oraya temizliğe giderdi. Karımı bu işe bulaştırmamak olmaz mı?"

"Niye, çekindiğin bir şey mi var?"

"Yok komiserim, kadındır ya, korkar hani. Ama korkutmadan sorarsan, o şimdi burada, B blokta, Samim Bey'in dairesini temizliyor."

Nazlı kısaca, "Hadi düş önüme" dedi.

B bloğa geldiklerinde Nazlı kapının önünde bekleyeceğini söyleyerek Yasin'den gidip karısını aşağıya indirmesini istedi. "Elalemin evinde sorgulama yapıp onları da rahatsız etmenin ne gereği var?"

Biraz sonra Yasin kapıda karısıyla birlikte gözüktü. Nazlı, Emine'nin tedirginliğini üzerinden atması için yumuşak bir ses tonuyla hâl hatır sorarak, biraz ilerideki banka oturttu. Yasin başlarında dikilip durunca Nazlı ona kendi işine bakmasını söyledi. İki kadın başbaşa kaldılar. Nazlı ona üç soru sordu. Biri Lars'ı tanıyıp tanımadığıy-

dı. İkincisi, gardırobun üzerindeki Ikea poşetinin ne zaman oraya konulduğıyla ilgiliydi. Kadın Nazlı'ya Lars'la evde karşılaştığını, Taner'le sinirli konuşmalar yaptığına şahit olduğunu ama yabancı dil konuştuklarından bir kelime bile anlamadığını söyledi. Ikea poşetinin hep gardırobun üstünde, dip tarafta durduğunu ama içinde ne olduğunu hiç bilmediğini anlattı. Bir gün silerken içinde sert bir şeyin bulunduğunu fark ettiğini ama açıp da içine bakmadığını ilave etti. Bunun üzerine Nazlı üçüncü sorusunu sordu.

“Dairenin anahtarı sende var mı?”

“Var.”

“Şu anda sende mi?”

“Hayır, Cavidan Hanım geri istedi, ona verdimdi.”

“Evde nerede tutuyordun o anahtarı?”

“Evdeki komodinin çekmecesinde.”

“Şu anahtarı koyduğun çekmecenin kilidi var mı?”

“Yok.”

“Senin evde kaç kişi yaşıyor?”

“İki çocuğum, ben, kocam ve kayınvalidem.”

“Çocukların kaç yaşındalar?”

“Biri yedi, öteki beş.”

“Tamam sağ ol, çok yardımcı oldun” dedi Nazlı. Kadın tekrar eve girerken Nazlı sitenin girişinde onu bekleyen Yasin'le ayaküstü Erdal'ın daha önce bu mahalde çıkarttığı zorlukları bir daha konuşarak onu havaya soktu, sonra birden saatine baktı. “Eyvah!” dedi. “İlacımı almayı unutmuşum. Rica etsem ben çantamda ilacı ararken şu köşedeki sebilden bana bir bardak su getirebilir misin?”

Yasin köşedeki sebilden doldurduğu plastik bardağı getirip Nazlı'ya uzattı. O da ne? Nazlı şüphelerinde ilk defa haklı çıkmıştı. Yasin suyu ona sol eliyle uzatıyordu.

Evet, Yasin solaktı.

Nazlı siteden çıkınca restorana yürümeye karar verdi. Restoran yakındaydı. Yusuf'a telefon etti. Yusuf merkezde Ikea poşetini bırakmış, Nevin'den Lars Crone'un Türkiye'ye giriş, çıkışlarının dökümünü almış inceliyordu.

"Hep sen mi bingo diyeceksin? Bir bingo da benden."

"Ne buldun Yusuf?"

"Lars havalimanından cinayetten iki gün önce giriş yapmış ve çıkışı gözükmediğine göre hâlâ burada bir yerlerde. Sende yeni bir şey var mı?"

"Var, güvenlik görevlisi Yasin solak."

"Ciddi misin? Taşlar yerine oturmaya başladı. Yani bu durumda mutfak kapısında Lars'la giren kişi o olmalı. Ha gayret."

"Dur bakalım, o kadar acele etme. Erdal da solaktı ve o kadar da emindik ama sonu fos çıkmıştı. Gerçi bu defa bir bağlantı var."

"Ne bağlantısı?"

"Yasin'in karısı Taner'in evine temizliğe gidiyormuş. Yani onda evin anahtarı var. Kocası da o anahtara erişebiliyor, çünkü kilit altında değil. Yasin'in karısı cinayetten iki gün önce poşetin orayı temizlemiş, poşeti yoklayınca içinde sert bir cisim varmış."

"Nazlı, bu durumda Yasin ve Ramazan'ı merkeze alıp sorgulamamız gerekecek. Kadının da ifadesini almamız lazım."

"Ben derim ki öküzü ürkütmeyelim. Eğer katil Yasin'se bu safhaya kadar olağanüstü bir soğukkanlılıkla geldi. Biz de ondan şüphelendiğimizi hiç belli etmedik ama bunca zamandır etrafında dolanmamıza rağmen bir yere gittiği yok. Kadın bir yere kaçmıyor. Lars ülkede ve dışarıya gidemiyor. Bu dosyada, geçmiş iki gafletten dolayı bunca zaman kaybettikten sonra izin ver de iyice emin olduktan sonra alalım bunları içeriye. Şimdi resto-

rana gidip Ramazan'la görüşeyim, belki bu arada Lars'ın nerede olduğunu birinden öğrenebiliriz. Ramazan'la görüşme sonucunda bir değerlendirme daha yaparız. Olmadı, akşam konsolosu biraz daha sıkıştırırız. Aman Lars Crone'un yurtdışına çıkışını engellemeyi unutma!"

"Ben de Başkomiser Remzi'ye imzalatmak için Nevin'e yazıyı yazdırıyordum zaten. Birazdan o işi hallettikten sonra hamile kadınla konuşmaya gideceğim. Akşam konsolosun evinin önünde buluşuruz. Adresi sana mesajlarım."

"Tamam" dedi Nazlı ve kapattı. Zaten restorana da varmıştı. Bu defa binayı dolanıp arka kapıya gitti. Oraya bir yoğurt kamyonu yanaşmış, içeriye yoğurt taşınyordu. Nazlı yoğurtçunun arkasından mutfağa girip Eylem Şef'e Ramazan'ı dışarıya yollamasını rica etti. Dışarıya çıktığında yoğurt kamyonu gitmişti. Biraz sonra Ramazan süklüm püklüm karşısına dikildi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun Ramazan?"

"Biliyorum komiserim. O gün ifademi almıştınız."

"Ama o gün sen bana her şeyi anlatmamışsın. Bir şeyi saklamışsın. Bugün o sakladığın şeyi senden duymaya geldim."

"Komiserim valla ben bir şey yapmadım. Yapsam söylerim."

Nazlı, Ramazan'ın üzerine doğru yürüyüp bir okkalı tokat atacakmış gibi yaptı, sonra hemen geri çekildi. Ramazan, Nazlı'nın vuracağını zannederek darbeden kaçmak için geri çekilmek ya da karşı koymak yerine iki elini yüzünün hizasına getirdi. Bu Nazlı için önemli bir göstergedi. Çocuk tam bir muhallebi çocuğuydu. Bıçkınlıktan nasibini almamıştı.

"Güzellikle söyleyeceksen söyle. Yoksa gidiyoruz. Ben seni merkezde konuşturmasını bilirim."

“Komiserim hakikaten neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum. Neyi anlatmamı istiyorsanız bana sorun, benden doğru cevap almazsanız o zaman kızın.”

O ana kadar tıfıl olarak gördüğü Ramazan bu son cümlesiyle Nazlı'nın gözünde değer kazandı. Çocuk haklıydı. Soruyu sormalıydı.

“Şu kafanın üzerindeki kamerayı görüyor musun?”

“Evet, görüyorum. Ne olmuş o kameraya?”

“Onun bakış açısını değiştirmişsin.”

“Evet, değiştirdim.”

“Kim istedi senden değiştirmeni?”

“Yasin Amcam.”

“Peki, nedenini de söyledi mi?”

“Söyledi tabii.”

“Ne dedi?”

“Bizim patron sitede ablasını ziyarete gelince amcamla karşılaşmış, amcam güvenlikçi ya, ona danışmış. Bizim mutfaktan çöp konteynerlerine et atıyorlarmış, sonra da bu etleri karton toplayanlar alıp bir yerlere satıyor ve parayı da mutfaktaki çeteyle bölüşüyorlarmış. Amcam da demiş ki, ‘Orada kamera varsa bir süre çöp konteynerine bakacak şekilde yönünü değiştirin, olsun, bitsin.’ O zaman patron, amcama, ‘Ramazan’la konuş da o bu işi kimseye çaktırmadan halletsin’ demiş.”

“Yani sen de buna inandın ve gelip kamerayla oynadın.”

“Valla öyle oldu komiserim. Yoksa benim ne işim olur kamerayla?”

“İlk gün ifadeni alırken bana bunu niye söylemedin?”

“Bunun söylenecek nesi var ki? Patron istemiş, ben de yaptım işte. Gizli kalmalıydı ve kaldı. Sorun içeriye, kimse bilmiyor.”

“Ya patron istememişse?”

“Nasıl yani?”

“Ya senin patron, amcandan hiç böyle bir talepte bulunmamış da amcan bu hikâyeyi uydurup başka bir amaçla o kameranın yönünü sana değiştirtmişse?”

“Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Hele sen o işlemi yaptıktan sonra cinayet olmuşsa ve de cinayet mahalline bu kapıdan girilip çıkılmışsa, sen alet olarak kullanılmış olmuyor musun?”

Nazlı’nın bu cümlesinden sonra Ramazan’ın suratı ki-reç gibi oldu, biraz sendeledi ama sonra toparlandı. Nazlı bindirmeye devam etti.

“Ne oldu? Kandırılmış olmana mı bozuldun, yoksa patronunun cinayete kurban gitmesine önyak olduğuna mı üzüldün?”

“Ne diyeceğimi bilmiyorum komiserim. Galiba beni kullandılar.”

“Kimler kullandı seni?”

“Amcam.”

“O zaman niye ‘kullandı’ değil de ‘kullandılar’ dedin?”

“Ağız alışkanlığı işte. Amcam kullandı demek istedim. Tabii patronum böyle bir şeyi istememiş de o uydurmuşsa.”

“Bu konuştuklarımız şimdilik aramızda kalacak. Sen suçsuzsun. Ama bu konuştuklarımızı biriyle paylaşırsan o an suçlu olursun. Demedi deme. Haydi şimdi içeriye gir ve işine bıraktığın yerden devam et. İçeriden biri bir şey sorarsa, ‘Komiser satırı o gün yıkayıp yıkamadığımı sordu’ dersin.”

50

Yusuf önceden yaptığı araştırmada hamile kadının vardi-
yasının saat üçte biteceğini bildiği için trafik sıkışıklığını
göz önünde tutarak yola erken çıkmıştı. Lars Crone'un
yurtdışına çıkışı tüm kapılarda engellenmişti. Birden
bir erkek komiser olarak hamile bir kadını sorgulamanın
uygun olmayacağını düşününce Nazlı'yı aradı. Nazlı, Ra-
mazan'la görüşmüş, Etiler'deki restorandan Akmerkez'e
doğru yürüyordu.

"On dakika sonra seni Akmerkez'in kapısından ala-
yım da şu hamile kadına birlikte gidelim. Sonra da kon-
solosa gideriz."

"Tamam" dedi Nazlı.

Buluşup Halkalı'ya gittiler. Aradıkları tekstil atölyesi-
ni buldular. Derme çatma bir yerdi. Yusuf hamile kadının
fotoğrafını dosyadan çıkartıp Nazlı'ya gösterdi. Saat tam
üçte kızlar birer ikişer atölyeden çıkmaya başladılar. Ha-
mile kadın görüldüğünde Nazlı onu minibüs durağına
kadar takip etti. Durakta eğilip kızın kulağına bir şeyler
fısıldadı ve ikisi birlikte Yusuf'la önceden kararlaştırdık-
ları kafeye girdiler. Yusuf masada bekliyordu. Adı Ley-
la'ydı. Çayları söylediler. Biraz hoş beşten sonra Nazlı
konuya girdi.

"Kaç aylık?"

"Üç ay, üç hafta oldu."

"Ensest ilişkiden olduğunu dernekten öğrendik ve ör-
gütün sana bu konuda yardımcı olmaya seferber olduğu-
nu da. Biz aslında örgütle ilişkini sormak için geldik."

“Valla komiserim, ben örgüt falan bilmem. Bana kimse bir örgütün yardım ettiğini de söylemedi. İlk sizden duydum ve ben de şimdi neye bulaştığımı merak ettim. O raddede biri bana örgütten falan bahsetseydi muhtemelen yardımı da reddederdim.”

“Peki, o zaman baştan al ve bize her şeyi anlat. Ancak anlattıklarında dikkatli ol, çünkü bu bir cinayet soruşturması. Restorancı Taner cinayetini soruşturuyoruz.”

“Benim ailem Norveç’te gurbetçi. Ben burada amcamın yanında kalıyorum. Size kim anlattıysa çocuğun onunla enest ilişkiden olduğunu söylemiş. Bu doğru değil. Babam Norveç’te bir balık işleme tesisinde çalışıyor. Lars’la orada tanışıyorlar. Babam Lars’la arada sırada oradan bir şeyler gönderir, Lars’la temasımız başlarda yalnızca buydu. Sonra onunla Taner beraber yaşamaya başladılar. Bazen Taner’in evinde seks partisi yapıyorduk ve bana para veriyorlardı. Lars çok bonkördür. Size nasıl anlatsam? Atölyede aldığım üç aylık maaştan fazlasını Lars bir gece için veriyordu. Anlayacağınız paraya tav oldum. İkiisiyle de birleştiğim için çocuğun hangisinden olduğunu bilmiyorum. Hamile olduğumu anlayınca Lars’la Taner’e gittim. Sonuçta bir kaza olmuştu ve bu kazanın ceremesinin ödenmesi, gereğinin yapılması gerekiyordu. Gay birilerinin çocuğunu doğurmamı kimse benden beklemesin. Onlar daha ayrılmamışlardı, kürtaj için yardım istedim. Bana yardımcı olacaklarına söz verdiler ama sonra Lars’la Taner ayrıldılar. Taner de, Lars da benimle ilişkilerini devam ettirdiler fakat bu cinayet araya girince benim kürtaj işi kaldı.”

“Neden kaldı? Sen de parayı Lars’tan isteseydin.”

“Lars bu iş için beş kuruş vermez. O, çocuğu doğurmamı istiyor.”

“Lars’ı o zamandan bugüne kadar hiç gördün mü?”

“Hayır, ara sıra telefon edip hâl hatır sorar. Çaresiz kaldığımdan bende olan bir video kaydını Erdal’a verip Lars ya da Taner bu işi halledemiyorsa o zaman ablası halletsin dedim.”

“Videoda ne vardı?”

“Ne olacak, üçümüz yatakta eğlenirken videoya çekmiştik. Flaş bellekte o görüntüler vardı.”

“Peki, Erdal’ı nereden tanıyordun?”

“Erdal’la Taner’in evinde tanıştık. Bana çok yakınlık göstermişti. Çaresiz kalınca onu aradım. O da sağ olsun Taner’in ablası Cavidan’la görüşmeye çalışmış ama başaramamış. Dedğine göre eline geçen yegâne görüşme fırsatında da Cavidan onu terslemiş. Sonra da Taner’in eski sevgilisi Tanju böyle bir kaydın varlığını sezip benim flaş belleği zorla Erdal’dan almış. O da aklınca Taner’in hatırasını korumaya çalışıyor. Yani anlayacağınız Lars bebeğin doğmasını, Taner doğmamasını istediğinden, Erdal da kürtaj için Taner’in yapamadığını yapmaya yola çıkmıştı. Hiçbiri işe yaramadı, bebek her gün büyümeye devam ediyor.”

“Merak etme, bizdeki bilgilere güven. Yakında Tanju seni arayacak ve kürtaj işini o halledecek. Artık korkmana gerek yok. Sakin ol ve Tanju’nun telefonunu bekle.

Yusuf çayların parasını ödemeye gitti. Nazlı, Leyla’nın telefon numarasını kaydetti ve akabinde çaldırdı. Leyla telefonuna el atınca, “Açma” dedi. “Benim numaram sende çıktı. Onu Nazlı Komiser diye kaydet. Aklına bir şey gelirse ya da Lars ararsa, saat kaç olursa olsun hemen beni ara.”

Fahri konsolosun evine giderken Nazlı, Yusuf'a, "Valla ben de Leyla'nın yerinde olsam o çocuğu doğurmazdım" dedi.

"Neden?"

"Çocuğun kimden olduğu belli değil. İki babalı mı olacak çocuk? Bir de her iki baba adayının da gay olma durumu var."

"Gay babanın çocuğu da gay mi olur?"

"Gay'lik genetik midir? Bilmiyorum. Eğer öyleyse tabii ki o çocuk istenmeyebilir. Ama değil de sonradan içine girilen çevrenin etkisiyle olunuyorsa o zaman endişelenmeye gerek kalmaz. Çocuğu öyle bir ortama sokmazsın, olur biter."

"Peki Lars niye Taner'i öldürmek istesin ki?"

"Acaba Lars'ın Taner'i öldürme arzusunun dibinde bu bebek meselesi mi yatıyor? Öyle ya, kız, bebeği istemiyor. Taner de ona kürtaj için yardımcı olmaya çalışıyor ama Lars'ın bu konuda menfi düşündüğünü biliyoruz. Belki de o tutkulu bir biçimde bebeği doğurtup sahiplenmek istiyordu. Aralarında ne geçti bilmiyoruz ama kavgaları tam da bu bebek konusuyla aynı zamana denk geldiği için bizi yorum yapmaya zorluyor."

"Belki de cinayet sebebi bebek değil de, ihanettir."

"Ne ihaneti?"

"Lars konsolostan ayrılıp Taner'e gidiyor. Al sana konsolos için Taner'i öldürme sebebi. Kıskançlık, yani sen benim sevgilimi elimden alırsan, ben de seni yaşatmam."

“Türk filmine çevirdin. Ama o taktirde konsolostan şüphelenmeliyiz, Lars’tan değil. Ayrıca Lars, Taner’i terk edip konsolosa geri dönüyor ve cinayet bundan sonra oluyor. Konsolos sevgilisini geri kazanmışken Taner’i niye öldürsün? Olsa olsa nanik yapar.”

“Bir de yüz bin dolar meselesi var.”

“Evet, eğer bu cinayeti Lars planlamış da işi Yasin’e yaptırtmışsa, bebek konusundaki anlaşmazlıktan ya da başka bir konudaki husumetten veya para konusundan dolayı yaptırtmıştır. Taner artık konuşamayacağına göre Lars’ı enseleyip konuşturabilirsek anlarız. Belki konsolos biliyordur ama adam kaçın kurnazı, renk verir mi? O sadece müsrif Lars’ı başından atmak için kodese girmesini kolaylaştırıcı iki-üç bilgiyi bize aktarmak ve valizi göstermeyi yeterli buldu. Cinayet nedenini bilse bile bize açıklayacağını sanmam.” Nazlı bunları söylerken konunun iyice dağıldığını fark etti. “Neyse şimdi gelelim başa. Elimizde neler var bir bakalım.”

Yusuf başladı saymaya. “Bir solak var. Bu solağın elinde bir balta var, yanında Lars var. Görüntü alınamayacağını baştan garantileyerek mekâna giriyorlar. Girişlerinin görüntüleri elimizde. İçeriye girip işi halledip dışarıya çıkıyorlar” dediği anda Nazlı sözünü kesti.

“Dışarıya çıkıyorlar. Güzel söyledin. Niye o görüntü elimizde yok?”

“Çünkü özel güvenlik şirketinden gelen görüntü kayıtlarında kapıdan çıkışları yok.”

“Ama biz biliyoruz ki bu adamlar önden çıkmadılar. Başka kapı yok. Arkadan girdikleri gibi çıkmış olmalılar. Muhtemelen elimizdeki kayıtlar bir yere kadar geliyor, orada duruyor, oysa bizim aradığımız kayıt bir sonraki kasette.”

“Olabilir. O zaman hemen Nevin’i ara da özel güven-

lik şirketinden bir sonraki zaman diliminin kayıtlarını istesinler.”

Nazlı hemen davrandı, Nevin'i bulup isteğini ilettiler. Eve gelmişlerdi, ancak daha erkendi. Evin kapısını gözleyebilecek bir yere otomobili çekip beklemeye başladılar. Az sonra Yusuf'un telefonu çaldı. Arayan Suriyeliydi. Veda için aramıştı. Yusuf görüşmesinin sonunda Nazlı'yla birlikte olduğunu söyleyince Suriyeli onunla da konuşup vedalaşmak istedi. Vedalaştılar. Az sonra da konsolosun aracı kapının önüne geldi.

Yusuf içeriye girerken söyleniyordu. “Şu Olay Yeri İnceleme ekibi bir defa da zamanında gelse olay mahalline bari!”

Yusuf konsolosa Nazlı'yı tanıştırdı. Birlikte içeriye girdiler. Konsolos portmantonun yanındaki dolabın içinde dik duran bavulu gösterdi. “İşte Lars'ın bavulu.”

Tam o sırada kapı çalındı. Gelenlerin bembeyaz kıyafetleri kimliklerini yeterince ortaya koyuyordu. Hemen işe başladılar. Önce bavulun sapından ve her iki kilidinden parmak izleri topladılar, sonra da bavulu açıp içindekileri çıkarttılar. Anlaşıldığı kadarıyla Lars bu bavula kirli eşyalarını gelişi güzel tıktırmıştı. Dış fırçasından örnek aldılar, giysilerin hepsi dışarıya alınıp da bavul boşalınca Nazlı eğilip baktı ve “Bingo!” dedi. Hemen Yusuf da başını uzattı ve baltayı gördü. Evet, on ikinci balta beşlik simit gibi bavulun dibinde yatıyordu.

Yusuf ile Nazlı, konsolosa teşekkür ettikten ve Lars'tan herhangi bir haber alırsa hemen aramasını bir kere daha tembihledikten sonra oradan ayrıldılar. Beyazlar giymiş ekip çalışmalarına devam etti.

Otomobile biner binmez Nazlı, "Acıktım" dedi. Yusuf kendisinin de acıktığını söyledi. Ama Nazlı'nın aklına bir şey gelmiş olmalı ki caydı.

"Merkeze gitmemiz lazım. Bugünkü bulguları toparlayıp şu özel güvenlikten gelen video kayıtlarına da bakmamız lazım. Karnım aç derken onu unutmuşum."

"Peki" dedi Yusuf. "O zaman iki dürüm iki de ayran alırsız yolda bir yerde, Büro'da yeriz."

"İyi fikir."

Merkeze geldiklerinde Nevin video kayıtlarını Nazlı'ya verdi. Yusuf, Başkomiser Remzi'nin kapısından başını uzatıp bir video kaydını izledikten sonra yanına geleceklerini söyledi. Birlikte aşağıya inip stüdyo odasındaki yerlerini aldılar. Biraz sonra da video kaydı başladı. Fazla uzun sürmedi. Saat 23:38'i gösterdiğinde iki erkek, bu defa kim oldukları anlaşılır şekilde görüntü vererek kapıdan dışarı çıkıyorlardı. Birinin Lars, diğerininse Yasin olduğu ayan beyan ortadaydı. Lars önde, Yasin sol elinde taşıdığı baltayla onun arkasından geliyordu. Görüntüyü hızlandırarak biraz daha izledikten sonra, kapıda herhangi bir kıpırdama dahi olmadığını görünce, kaydın saati 00:41'i gösterdiğinde kestiler.

Başkomiser Remzi, diğerleri odasına girdiğinde, telefonda konuşuyordu. Onlara toplantı masasına geçmeleri için el hareketi yaptı. Görüşmesi bitince o da gelip her zamanki yerine oturdu. Nazlı kalktı ve tahtanın kenarında duran keçeli kalemi alıp duvardaki beyaz tahtaya Lars Crone yazdı.

"Hayırdır? Milletlerarası mı çalışmaya başladık artık?"

Nazlı, “Bu kişi Norveç fahri konsolosuyla altı ay kadar önce Valhalla derneğinde yemeğe gelen kişi” dedi.

“Biliyorum, şaka yaptım. Yusuf anlatmıştı bana meselenin o tarafını. Kapılara bildirdik, çıkış yasağı koyduk ya. Lütfen devam ediver.”

“Daha önce konsolosun partneriymiş, o yemekte Taner’i görünce ona âşık olmuş. Konsolosu terk edip Taner’le yaşamaya başlamış. Bu Lars denen adam için, konsolos çok müsrif olduğunu, Taner’in yüz bin dolarını aldığını ve bir yüz bin daha alacağını Yusuf’a söylemiş. Lars’la Taner beraberken bir kızla seks partisi yapmışlar ve kız hamile kalmış.”

Nazlı tahtaya bu defa da Leyla yazdı ve anlatmaya devam etti. “Kız, bebeği hangisinden peydahladığını bilmiyor. Kürtaj olmak istiyor ama parası yok. Taner ona yardımcı oluyor. Yani hamile kız meselesi böyle. Valhalla’yla bir ilgisi yok. Taner kendi işlediği haltı derneğe temizletmek için tertibat almış.”

Yusuf, “Yasin’in karısını unutma” deyince Nazlı tahtaya Emine diye yazdı. “Gündelikçi kadın, Taner’in evini temizlemeye gidiyormuş, evin anahtarı sürekli onda.” Uzanıp bu defa da tahtaya Yasin yazdı. “Cavidanların sitesinde güvenlik görevlisi ve solak. Senaryomuz şöyle: Lars’la Taner bozuşarak ayrılıyorlar. Aralarında bebek ve yüz bin dolar meselesi var ve bu iki sebep ya da bizim bilmediğimiz üçüncü bir nedenden Lars bu cinayeti planlıyor. Parayla Yasin’i tavlıyor. Cinayetin şüphelerini Viking derneğine doğru çekmek için de derneğin baltası kullanılıyor. Yasin restoranda çalışan yeğenine arka kapının kamerasının yönünü değiştiriyor. Kapıdan girişlerinin ve çıkışlarının video kayıtları elimizde. Kayıtlar yasal yollardan temin edildikleri için delil olarak kullanabiliriz. Girişte bir kişi, çıkışta da iki kişinin görüntüleri çok net.”

Başkomiser Remzi, “Bitti mi?” dedi.

Nazlı, "Daha balta var" diyerek tahtaya "balta" yazdı.

"Cinayet aleti elimizde, yani analizde. Baltada Yasin'in parmak izi çıkarsa işimizi bitirdik demektir."

"Galiba işiniz bitti" dedi başkomiser ve uzanıp masasının üzerinden bir kâğıt aldı, Yusuf'un önüne koydu. "Biraz önce geldi. Baltada Yasin'in parmak izi olduğu yazılı."

O sırada Nazlı da iki adımda Yusuf'un yanına geldi, eğilerek yazıyı okumaya başladı. Bitirince, "Ama nasıl olur? Daha Yasin'in parmak izi alınmadı ki!" dedi.

Başkomiser Remzi, "Yasin özel güvenlik görevlisi değil mi? Sertifika almadan hepsi parmak izlerini vermek zorundalar. Yani sistemde kayıtlı. Haydi geçmiş olsun" dedi.

"O zaman geriye ne kalıyor?" diye sordu Yusuf.

Başkomiser Remzi pencereye kadar yürüyüp döndü. "Geriye Yasin ve Lars'ın alınması kaldı."

Yusuf, "Yasin tamam da Lars'ı nerede bulacağız?" dedi.

Tam o sırada Nazlı'nın telefonu çaldı. Nazlı pencereye doğru gidip konuştuktan sonra geri geldi. Gülüyordu.

"Hayrola?" diye sordu Remzi.

"Başkomiserim, sürpriz bir haber aldım. Şu hamile kadın Leyla var ya, Lars onu aramış. Bugün 21:45'te kalan Lufthansa uçağıyla gidiyormuş da Leyla'nın babasına bir diyeceğı var mı diye aramış."

Bu defa da Yusuf'un telefonu çaldı. O da pencereye kadar gidip geldi. O da gülüyordu.

"Bu sefer de konsolos aradı. Lars onu da aramış ve doğruca havalimanına gitmesi gerektiğinden bavulu bir sonraki gelişinde alacağını söylemiş."

"O zaman aksiyonlar kendiliğinden belli oldu. Biriniz gidip Lars'ı, diğeriniz de Yasin'i alıp geliyor ve bu iş burada bitiyor. Tabii Lars solak çıkmazsa!"

Hepsi güldüler.

Yusuf, Yasin'i almaya gitti. Nazlı da havalimanına doğru yola çıktı.

Nazlı yolda düşünüyordu. *Sen Adıyaman'ın bir köyünde doğ, Diyarbakır'da Yetiştirme Yurdu'nda büyü ve sonra polis ol.* Bayburt'taki monoton hayatı, İngilizce öğrenmesi için Londra'ya gitmesi, orada sekiz ay süren evliliği. Eski kocası David Lucas nasıldı şimdi acaba? Hiç arayıp sormamış, ondan hiç haber alamamıştı. Aslında iyi insandı ama hastaydı. İki duble içince şahin kesiliyor, azgınlaşıyor ve şiddete yöneliyordu. Böylelerinin hiç evlenmemesi gerekirdi ama evleniyor ve başkalarının da hayatını karartabiliyorlardı. İyi ki zamanında karar verip ayrılmıştı ondan. Dövüleceğinden değil, elinden bir kaza çıkıp hassas bir yerine vurarak adamı gebertip vicdan azabı çekmekten korkmuştu. *Şimdi kiminleyse Allah ona ayrılmak için akıl ya da çekmek için sabır versin*, dedi içinden.

İngiltere'den Bayburt'a döndükten sonra bir piyango daha çıkmıştı ve ver elini İstanbul. Kısa sürede bu büyük şehre intibak etmiş, büroda kendini sevdirmiş, KARE içinde kendine hatırı sayılır bir yer edinmiş, Şimdi de Abi'likten Dayı'lığa terfi etmişti. Hafta sonunda yeni amiri, yani Amca'sı Baki Çelikleş'la tanışacaktı. Şimdi de başına holding konusunu yıkmışlardı. Bunun diğerleri gibi bir piyango mu, yoksa bela mı olduğuna pek karar veremedi. İşlerin gidişatına göre ikisinden biri olacaktı; zamana bırakmak lazımdı. Ama sekiz şirketin sorumluluğunu alacağını düşündükçe hafakanlar basıyordu. Öte yandan

işler iyi giderse de zengin hayatı yaşamak güzeldi. O hayatı ucundan armatör Rıfat'ın yatında tatmıştı.

Sonra intikamlarını düşündü. *Oh be!* dedi içinden. Babasını öldüren Bedir Dağlı'yı eşek cennetine göndermişti. Babasız büyümek kolay mıydı? Babası sağ olsaydı yetiştirme yurtlarında ne işi olacaktı? Tabii orada başından geçenler de geçmeyecekti. Ama hayat denen film geriye sarılamıyordu. O zamansız ölüm bir aileyi savurmuş, dağıtmıştı. Tabii ki bunun bir bedeli vardı ve ödenmeliydi. Devletin aflarla kısaltılmış ceza süresi yetmezdi. Nitekim yetmedi

Sarı Tahsin'e gelince, yine kalbi fazlaca çarpmaya ve dizleri titremeye başladı. "Artık bitsin bu kâbus!" dedi kendi kendine. Sarı Tahsin'i de eşek cennetine göndermişti. Hem de tek kurşunla. İntikamını almıştı. Yalnızca kendisinin değil, Diyarbakır Yetiştirme Yurdu'ndaki heder ettiği tüm kızların intikamını almıştı. Nabızı biraz yavaşlayıp normale döndü. Sonsuz bağışlayıcılığı, iyiliği, merhameti sorgulanamayacak olan yüce Allah bile yeri geldiğinde kestirmeden gidip şiddet kullanmıyor muydu? Lut kavminin üzerine anlayışlı davranıp bir buket çiçek atarak mı yok etmişti? Bekleyip öldüklerinde cehennemde onları cayır cayır yakamaz mıydı?

Demek ki bazen beklenemiyor, hesabın derhal görülmesi gerekiyordu. Sonra restoran cinayeti dosyasını düşündü. Leyla'nın iki adamla para için seks yapmasını hiç mi hiç anlayamıyordu. Dışarıdan bakılınca hanım hanımcık bir kız görünümü vardı onda. Bu defa da aklına Yasin geldi. Yasin baştan sona kadar bir katilin başarması çok zor bir serinkanlılık sergilemişti. *Bravo ona,* dedi içinden. *Tam bir profesyonel. Kaç para aldı acaba Lars'tan? Muhtemelen içeride yattığı sürece ailesini geçindirecek kadar bir para olmalı.*

Neyse bu görev de biraz geç de olsa başarıyla bitmişti işte. “Katil belli, azmettiren belli, cinayet aleti kanıtlar listesinin başında. Ne mi eksik? Cinayet sebebi. Lars sorgulamada ötmezse o da eksik oluversin.”

Otomobilini otoparkın kamu görevlileri için ayrılmış kısmına park edip terminale doğru yürümeye başladı. Yağmur çiseliyordu. Yüzünü semaya doğru kaldırdı. Yağmur çiselemekten atıştırmaya doğru fazlalaştı. Yüzü ıslanmaya başladı. Kollarını havaya kaldırıp kendi etrafında bir tur döndü. Ve hızlı adımlarla başı yukarıda yürümeye devam etti. Yağmur hızlandı, Nazlı’nın yüzü daha da ıslandı ve o an aklına kimin olduğunu unuttuğu birkaç mısra geldi:

*Küllerimin arasından
Doğrulurum kızıl saçlarımla
Ve çıtır çıtır adam yerim.*

"... Silahı bıraktı ve kollarını açarak dairesel üç hareket yapıp tekrar silahı kaptı. İşe yaramıştı. Nefes verdi, biraz aldı ve tuttu, hazırды. Zamanı gelmişti. Gözünü dürbüne yaslayıp parmağını tetiğin üzerine yerleştirdi. An meselesiydi.

... Acı tazeyken, kenarları keskin bir bıçak gibi etrafındaki sinirleri, yani gerçekte bağlantını kesiyor olmalı ki, pek bir şey hissetmiyor-sun. Ama zamanla o acı kalıcı hâle geldiğinde, gerçekçi düşünebili-yorsun ve bedel ödetmek istiyorsun. İşte o anda içinde bir yerlerde intikam ateşi yanıyor ve yemin ediyorsun intikam almaya. Bu da ikinci intikamım oldu."

Komiser Nazlı ikinci kez intikam alma peşinde, kaldığı yerden devam ediyor. Bir yandan teşkilatın içinde ilerleme kaydederken, diğer yandan gizemli bir cinayeti aydınlatmaya çalışıyor...

Oğlak Yayınları, polisiye edebiyata taze bir soluk getiren Deniz Gürsoy'un, "Komiser Nazlı Polisileri"nin temposu düşmeyen yeni kitabı, *İkinci İntikam*'ı yayımlamaktan gurur duyar.

Oğlak Yayınları

ISBN 978-975-329-969-5

9 789753 299695

oglak.com

Macer
k i t a p